521

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்

மாதர் நீதி

இ∴து

இந்துதேசப் பெண்களின் உபயோகத்திற்காக
சேலம் ஜில்லா லோகல்பண்டு மாராமத்து இலாகா லேட்,
சூபர்வைசர்

ஆரணி C. முருகேச முதலியாரால்,

இயற்றப்பட்டு

மேல்படியார் குமாரர்

ஆரணி வேதாசல முதலியாரால்,

பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.

ஆரணி,
அமெரிக்கன் ஆற்காட் மிஷின் அச்சுக்கூடத்தில்,
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Registered Copy right.

நான்காம் பதிப்பு.

1921.

இதன் விலை அணா 12.

R415
N21
170319

B

ரிஜிஸ்டர் அறிவிப்பு.

இதனால் சகல கனவான்களுக்கும் அச்சுக்கூடத்ததிபருக்கும் அறிவிப்பது யாதெனில்:—இந்நூலை அமைத்த நூலாசிரியராகிய சேலம் ஜில்லா லோகல்பண்டு மராமத்து இலாகா, லேட் சூபர்வைசரும் எனது தகப்பனாருமாகிய ஆரணி சி. முருகேச முதலியார் காலமாய் விட்டதால் இப்போது இந்நூலை நான் கடவுள் கிருபையாலும், பெரியோர்கள் ஆசீர்வாதத்தாலும் அச்சிடத் துணிந்தேன். இதை எவராகிலும் என் உத்திரவின்றி அச்சிடுவாராயின், 1867-வது வருஷத்திய 25-வது ஆக்டு 20-வது பிரிவு, 6-வது உட்பிரிவின்படி, நான் கோரும் நஷ்டத்திற்கும், இண்டியன் பினல் கோடு என்னும் ஆக்டுபடி குற்றத்திற்கும் உத்திரவாதிகளாகவேண்டுமென்பதை கவனிக்ககோருகிறேன்,

இப்படிக்கு,

ஆரணி M. வேதாசல முதலியார்.

24-நெ. பிள்ளையார் கோவில் வீதி

ஆரணிபாளையம், ஆரணி

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்,

மாதர் நீதி.

இஃது

இந்துதேசத்துப் பெண்களின் உபயோகத்திற்காக
சேலம் ஜில்லா லோகல்பண்டு மராமத்து இலாகா லேட் குபர்வைசர்

ஆரணி C. முருகேச முதலியாரால்

இயற்றப்பட்டு,

மேல்படியார் குமாரர்

ஆரணி வேதாசல முதலியாரால்,

பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.

ஆரணி
அமெரிக்கன் ஆற்காட் மிஷன் அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Registered Copy right.

நான்காம் பதிப்பு.

1921.

[இதன் விலை] [அணா 12]

6

Preface.

(1st Edition.)

Though our benevolent Government has created many facilities for the education of Native Women, the Hindu Zenana habits prevent our sisters and daughters from receiving perfect education for want of long Scholastic Career. The scheme of education for females must necessarily differ much from that for males as all who are interested in the female education should know. It has been found in most cases that the same text books prescribed for boys are placed in the hands of girls in our public schools and in these books, lessons on practical morality for females have not generally found a place. To supply this want, the following pages have been written with the hope that they may be of use to girls in our schools and to women who have already becomse mothers and mothers-in-law. For the inculcation of morals, choice stanzas from standard and popular works, such as Kasikandam, Kural, Muthurai, Naladiar, Nitinerivilakkam, Nitivenba, Viyegasinthamani &c., have been here quoted and explained with a view that this book may also serve as a little anthology for women.

The Author is fully aware that the present work is not the first of its kind, but if it should in any way be helpful to those for whose benefit it is intended he will feel himself amply recompensed for the labour he has bestowed on it. The book being intended to be used as a reader, is divided into 3 parts, the first dealing with the Scholastic Career of young women, the second, their duties in their after-life to their husbands; & the third, their duties to their children and others &c.. The lessons on morals are illustrated by familiar stories which it is hoped will be found interesting and instructive to the readers both young and old. My thanks are due to Messrs. G. S. Abboy Naidu Dy. Inspector of Schools, and Sundarisana Mudaliar of Ananthapoor for their kind suggestions.

Salem }
1—8—86. }

A. C. M.

CONTENTS.

Lesson	Subject.	Page.
	MATHAR NEETHY.	1
	1st. Scholastic career.	
1	Conduct in School	2
2	Idling	2
3	Do. (*Continued*) The fable of a Grasshopper ...	3
4	Evil habits. The story of Gungamony ...	4
5	Truth. The Story of Sathiavathi	6
6	Obedience. Do. of Marakadam	7
7	Pilfering.	8
8	Do. (*Continued*) The Story of Nayagam...	9
9	Loitering on the way	11
10	Do. (*Continued*) The Story of Ambujam ...	12
11	Cleanliness	13
	2nd. Married Life.	
12	Marriage	14
13	Do. (*Continued*)	14
14	Duties to husband	16
15	Domestic life	17
16	Co-operation	19
17	Do. (*Continued*) The Story of Nethramani...	21
18	Do. Do. Do Do. ...	23
19	Chastity	26
20	Do. (*Continued*) The Story of Kamalavathi...	29
21	Do. Do. Do. ...	31
22	Do. Do. The Story of Gunanidhi ...	34
23	Do. Do. Do. ...	35
24	Do. Do. Do. ...	39
25	Sathimuthappulavar and his chaste wife ...	42
26	Charity.	49
27	Do. (*Continued*) The Story of Amirthavathi ...	52
28	Do. Do. Do. ...	54
29	Extravagance	56
30	(Do.) (*Continued*) The Story of Chandramani...	58

Lesson	Subject.	Page.
31	Training Children	61
32	Welcoming guests	62
33	Benevolence	64
34	Kind offices find their reward. The Story of King Anibushanan ...	66
35	Kind offices find their reward. The Story of King Anibushanan ...	67
36	Patience elevates	70
37	Back biting contemptuous	72
38	Quarrelling is unwisdom	75
39	Infidelity is a great vice	76
40	Fate of the unchaste. The Story of Vachirangi ...	79
41	Do. Do. Do. ...	80
42	Indolence begets evil	83
43	Modesty	85
44	Envy begets poverty	87
45	Do. (*Continued*) The Story of Bageeradi. ...	89
46	Kindness to relatives	92
47	Evils of covetousness...	94
48	Do. (*Continued*) The Story of Ponni the Shepherdess. ...	95
49	Reclaiming erring husbands	96
50	Do. (*Continued*) The Story of Shunbagavelli...	97
51	Prudence of a wife in averting the misfortune of the husband. ...	103
52	Education of girls	106
	3rd. Old Age.	
53	Vices of old age	109
54	The cruel treatment of daughters-in law and its result	110
55	How to treat daughters-in law	111
56	Advice to the old	113
57	Subordination to their sons necessary in old age ...	116
58	Aryan Morals in Tamil (Kommi Pattu) ...	119

பாடங்களின் விவரம்.

பாடம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
	மாதர் நீதி.	1
	முதலாவது கல்வி கற்கும் பருவம்.	
1	பள்ளிக்கூட முறைமை	2
2	வீண்காலப்போக்கு	2
3	,, (தொடர்ச்சி) வெட்டுக்கிளியின் கதை ...	3
4	துர் அப்பியாசங்கள் ; கங்காமணியின் கதை ...	4
5	உண்மை ; சத்தியவதியின் கதை	6
6	கீழ்ப்படிதல் ; மரகதமென்னும் பெண்ணின் கதை ...	7
7	திருட்டுத்தனம்	8
8	,, (தொடர்ச்சி) நாயகமென்பவள் கதை ...	9
9	வேடிக்கைப்பார்த்தல்	11
10	,, (தொடர்ச்சி) அம்புஜமென்பவள் கதை ...	12
11	பரிசுத்தம்	13
	இரண்டாவது	
	கணவனோடு கூடிவாழும் பருவம்.	
12	விவாகம்	14
13	,, (தொடர்ச்சி)	14
14	நித்தியக்கடன்கள்	16
15	இல்வாழ்க்கை	17
16	ஒற்றுமை	19
17	,, (தொடர்ச்சி) நேத்திரமணி யென்பவள் கதை ...	21
18	,, (தொடர்ச்சி)	23
19	கற்பு	26
20	,, (தொடர்ச்சி) கமலாவதி யென்பவள் கதை ...	29
21	(தொடர்ச்சி)	31
22	(தொடர்ச்சி) குணநிதி யென்பவள் கதை ...	34
23	,, ,, ,, ,, ...	35
24	,, ,, ,, ,, ...	39
25	சத்தியமுத்தப்புலவரும் கற்புள்ள அவர் மனைவியும் ...	42
26	தரும குணம்	49

பாடம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
27	” (தொடர்ச்சி) அமிர்தவதியின் கதை ...	52
28	” (தொடர்ச்சி) ” ” ...	54
29	வீண் செலவு	56
30	” சந்திரமணி யென்பவள் கதை ...	58
31	பிள்ளைகளை பயிற்றுதல்	61
32	விருந்தினரை யுபசரித்தல்	62
33	உபகாரம்	64
34	” வீண்போகாதென்பது அணிபூஷண ராஜன் கதை.	66
35	(தொடர்ச்சி)	67
36	பொருமை மேன்மைப்படுத்துமென்பது	70
37	புறங்கூறல் இகழ்ச்சி யென்பது	72
38	சண்டை பிடித்தல் புத்தியீனமென்பது ...	75
39	பரபுருஷரை யிச்சித்தல் மகா கொடிதென்பது ...	76
40	விபசாரியின் முடிவு; வச்சிராங்கியின் கதை ...	79
41	” ” ” (தொடர்ச்சி) ...	80
42	சோம்பல் கேட்டைத் தருமென்பது	83
43	அடக்கம்	85
44	பொருமை தரித்திரத்தையுண்டாக்குமென்பது ...	87
45	” (தொடர்ச்சி) பாகீரதியின் கதை ...	89
46	சுற்றத்தாருக்கிணங்க நடத்தல்	92
47	பேராசை பெருநஷ்டமென்பது	94
48	” (தொடர்ச்சி) இடைச்சி பொன்னியின் கதை.	95
49	துன்மார்க்கப் புருஷரை சன்மார்க்கத்தில் திருப்புதல் ...	96
50	” (தொடர்ச்சி) சண்பகவல்லியின் கதை ...	97
51	மனைவியின் யுக்தியினால் கணவனுக்கு நேரிட்ட ஆபத்து நீங்கியது ...	103
52	பெண்பிள்ளைக் கல்வி	106
	மூன்றாவது முதுமைப்பருவம்.	
53	முதுமையில் ஸ்திரீகளுக்குண்டாகும் துர்க்குணங்கள் ...	109
54	ஸ்திரீகள் தம் மருமக்கள்மாருக்குச் செய்யுங் கொடுமைகளும் அவற்றின் விளைவும் ...	110
55	ஸ்திரீகள் தங்கள் மருமக்கள்மாரை நடத்தவேண்டிய நல்வழிகள் ...	111
56	ஸ்திரீகள் முதுமையில் கவனித்து நடக்கவேண்டிய முறைமைகள் ...	113
57	முதுமையில் ஸ்திரீகள் தம் புத்திரருக்கடங்கி யிருக்க வேண்டுமென்பது ...	116
58	நீதிமார்க்கக் கொம்மி	119

உதாரணச் செய்யுள்களின் அகராதி.

செய்யுள்.		பக்கம்.	நூற்பெயர்.
அடிசிற்கினியாளே	...	28	திருவள்ளுவ நாயனார்.
அத்தி மலரும் அருங்	...	80	நீதிவெண்பா.
அவ்வித்தழுக்காறுடை	...	88	குறள்.
அழகின் வீக்கஞ்சிறிதில	...	30	காசிகாண்டம்.
அறம் பொருளின்பம்	...	107	நீதி நெறி விளக்கம்.
அறம் புகழ்கேண்மை	...	37	நாலடியார்.
அறனிழுக்கா தல்லவை	...	58	குறள்.
அன்பும் அறனும்	...	24	குறள்
அன்னை தயையும் அடி	...	17	நீதிவெண்பா.
ஆலகாலவிஷத்தையும்	...	80	விவேக சிந்தாமணி.
ஆழவமுக்கி முகக்கினும்	...	94	மூதுரை.
ஆன முதலில் அதிகம்	...	58	நல்வழி.
இழுக்குடைய பாட்டிற்	...	72	நல்வழி.
இனிய கேள்வர் முனி	...	72	காசிகாண்டம்.
இன்சொல் விளை நிலனா	...	50	அறநெறிச்சாரம்.
ஈன்ற பொழுதிற் பெரிது	...	62	குறள்.
உடன் பாடில்லாத மனைவி	...	19	இன்னா நாற்பது.
உப்பொடு நெய்பால்	...	12	நாலடியார்.
எய்தும் இற்றுறந்தேக	...	28	காசிகாண்டம்.
எறியென்றெதிர் நிற்	...	71	நாலடியார்.
ஏசியிடலின் இடாமை	...	52	ஔவையார்.
ஏதுலான தன் எழில்கண்	...	39	காசிகாண்டம்.
ஐயிரண்டு திங்களாய்	...	112	பட்டணத்துப்பிள்ளை.
ஒப்பொடுமுகமலர்ந்தே	...	50	விவேக சிந்தாமணி.
கடமுண்டு வாழாமை	...	77	இனியவை நாற்பது.
கடிமணஞ்செய்யும்	...	74	காசிகாண்டம்.
கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பு	...	15	நான்மணிக்கடிகை.
கண்ணுக் கணிகலம்	...	87	திரிகடுகம்.
கல்லாத மாந்தர்க்	...	20	மூதுரை.
கற்புமேய கனங்குழை	...	29	காசிகாண்டம்.
காக்கபொருளாவடக்கத்தை	...	86	குறள்.
காதன்மனையாளும் காத	...	50	நன்னெறி.
காமமே குலத்தினையும்	...	38	விவேக சிந்தாமணி.
காலத்தினாற்செய்த உதவி	...	51	குறள்.
கொடிது கொடிது	...	74	ஔவையார்.
கொண்டான் குறிப்பறிவாள்	...	17	திரிகடுகம்.

செய்யுள்.		பக்கம்.	நூற்பெயர்
கொலையஞ்சார் பொய்	...	36	நீதி நெறி விளக்கம்.
கொழுநன் உண்டபின்	...	27	காசி காண்டம்.
கொழுநன்சொற்கடவாதுறை	...	26	காசி காண்டம்.
கொழுநர் சீறிற் சூறிலி	...	71	காசி காண்டம்.
சிறியோர் செய்த	...	115	நறுந்தொகை.
சிறைகாக்குங் காப்	...	100	குறள்.
செல்விருந்தோம்பி வரு	...	64	குறள்.
தம்மின் மெலியாரை	...	88	நீதி நெறி விளக்கம்.
தலைவனோ டெதிர்த்து	...	77	நீதி சாரம்.
தற்காத்துத் தற்கொண்டான்	...	27	குறள்.
தாதை தன்னினும் தன்	...	26	காசிகாண்டம்.
தாயோடறு சுவைபோம்	...	27	நீதி சாரம்.
தெய்வந் தொழா அள்	...	27	குறள்.
நண்ணுகற்புடை	...	33	காசிகாண்டம்.
நற்குணமுடைய	...	56	விவேக சிந்தாமணி.
நாராய் நாராய்	...	43	சத்திமுத்தப்புலவர்.
நாலாறுமாறாய்	...	24	நாலடியார்.
நாவினுனியில் நயமி	...	50	நீதிவெண்பா.
நோவஞ்சாரோடு	...	63	திரிகடுகம்.
பகைபாவ மச்சம்	...	38	குறள்.
பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிர	...	20	ஔவையார்.
பாத்திரா பாத்திரங்கள்	...	65	நீதிசாரம்.
பொருவில் கற்பின் விழி	...	79	காசிகாண்டம்.
பொன்னுங் கரும்பும்	...	37	நீதிவெண்பா.
மங்கையை வாழுநாளில்	...	117	நீதிசாரம்
மண்டலத்தோர் செய்	...	86	விவேகசிந்தாமணி.
மயிர் வனப்புங் கண்	...	106	சிறுபஞ்சமூலம்.
மருவிய காதன் மனை	...	18	அறநெறிச்சாரம்.
மனைத்தக்க மாண் புடை	...	60	குறள்.
மின்னன்மை விபசாரத்	...	83	நீதிசாரம்.
முறையுங் குடிமையும்	...	40	நீதிநெறிவிளக்கம்.
வணடுகளிருந்திடில்	...	76	விவேகசிந்தாமணி.
வெறும்புற்கையு மரிதாம்	...	47	சத்திமுத்தப்புலவர்.
வேதமோதிய வேதியர்	...	29	விவேகசிந்தாமணி.
வையத்துள் வாழ்வாங்கு	...	19	குறள்.

கடவுள் துணை.

மாதர் நீதி.

இந்நூல் மாதர்களென்று சொல்லப்பட்ட பெண்பிள்ளைகள், தம் வாழ்நாட்களில் தெரிந்து நடக்கவேண்டிய நீதிகளைப் போதிப்பதால், இதற்கு [மாதர்நீதி] யெனப் பெயரிடப்பட்டது. இது, கல்வியிலும் நாகரீகத்திலும் தேர்ச்சியடைந்திருக்கும் ஐரோப்பா முதலிய தேசத்து ஸ்திரீகளுக்காக எழுதப்படாமல், பெரும்பாலும் இந்துதேசத்துப் பெண்களின் உபயோகத்திற்கென்றே எழுதப்பட்டது.

இந்நூலானது, இளமைப்பருவம், கணவனோடு கூடிவாழும் பருவம், முதுமைப்பருவம் என மூன்று பாகங்களாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவற்றுள், இளமைப்பருவத்தில் பெண்கள் கல்வி, நன்னடக்கை முதலியவற்றிற் பயிற்சிசெய்யவேண்டிய முறைமைகளும், கணவனோடு கூடிவாழும் பருவத்தில், இல்வாழ்க்கையில் அவர்கள் அநுசரித்து வரவேண்டிய விதிகளும், முதுமைப்பருவத்தில் தங்கள் புத்திரருடைய சவரக்ஷணையின்கீழ் வந்தபிற்பாடு கடைசியாய் கவனித்தறியவேண்டிய விஷயங்களும், பல பாடங்களாய்ப் பிரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அங்கங்கே வேடிக்கையான சிறு கதைகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

முதலாவது

கல்வி கற்கும் பருவம்.

1-ம் பாடம்

பள்ளிக்கூட முறைமை.

பெண்பிள்ளைகளுக்குக் கல்விகற்கும் பருவமானது சாதாரணமாய் ஆண்பிள்ளைகளைப்போலவே ஐந்து வயதுமுதல் தொடங்குகின்றது. பெண்கள் இப்பருவத்தில் வித்தியாப்பியாசம் செய்யத்தொடங்குங் காலையில் கவனிக்கவேண்டிய முறைமைகள் அநேகமாயிருப்பினும் அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கே விளக்கிச் சொல்லுவோம்.

பெண்கள் கல்வி கற்பதற்காகத் தினந்தோறும் தங்கள் கல்விச்சாலைக்குப்போகும்போது, விளையாட்டுத்தனமும் அடக்கமில்லாமையுமுள்ள பெண்களோடு சேராமலும், அங்கங்கே வழிகளில் நடக்கும் வேடிக்கை முதலானவைகளைப் பாராமலும், தங்களுக்குத் தினந்தோறும் உபாத்தியாயரால் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் பாடங்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டே கிரமமாய்ப் போகவேண்டும். பாடசாலையில் நுழைந்த பிறகு, பெண்ணானவள், பாடந் துவக்குமுன் தன்னுடைய வகுப்புப் பெண்களோடு சேர்ந்து வாசித்துத், தனக்குத் தெரியாமலிருப்பவைகளைத் தன்னிலும் வாசிப்பில் தேர்ந்த பிள்ளைகளைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, உபாத்தியாயர் அவற்றைக் கேட்கும்போது மயங்காமல் பதிலுத்தரம் சொல்வதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டும். சில சோம்பேறிப்பெண்கள் அப்படிச் செய்யாமல் தங்கள் புத்தகங்களைத் திறக்காமலே வைத்திருந்து வீண் வார்த்தைகளைப் பேசிக் காலத்தைப்போக்கிவிட்டுப், பாடம் ஆரம்பித்த பிறகு உபாத்தியாயர் கேட்குங் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லச் சக்தியில்லாமல் விழிப்பார்கள். இவ்வித கெட்ட வழக்கங்களிற் பயிலும் சிறுவர் ஒருக்காலும் வாசிப்பில் தேறமாட்டார்கள்; புத்திசாலிப்பெண்களென்று நல்ல பெயரு மெடுக்கமாட்டார்கள். பெண்கள் தினந்தோறும் இரவில் தாம் மறுநாள் ஒப்புவிக்கவேண்டிய பாடங்களைத் தீபத்தின் முன்பாகப் பலமுறை வாசித்துக் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால், மறுநாள் பள்ளிக்கூடத்தில் பாடம் ஒப்புவிக்கத் திராணியில்லாமல் மற்றப்பெண்களுக்கு முன்பாக மிகுந்த அவமானமடைவார்கள்

2-ம் பாடம்.

வீண்காலப்போக்கு

பாடசாலைக்குப்போய்ப் படிப்பதில் செல்லுங்காலம் போக மற்றக் காலங்களிலும், தங்கள் கல்விச்சாலைக்கு அப்போதைக்கப்போது நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் விடுமுறை நாட்களிலும், பெண்பிள்ளைகள் வீட்டில் காலத்தை வீணாய்க் கழிக்கக்கூடாது. பழைய பாடங்களை வா

சிப்பதிலும், தையல் வேலைகள், சித்திரமெழுதுதல் முதலானவை களை அப்பியாசிப்பதிலும் பொழுதைப்போக்கி, அவற்றை நன்ருய்க் கற்கும்படி முயலவேண்டும். அவர்கள் இவற்றையே விளையாட்டாக வும், வேடிக்கையாகவும் பாவிக்கவேண்டும்.

சில புத்தியீனமுள்ள பெண்கள் காலத்தை அப்படிச் சரியான வழியில் செலுத்தாமலும், பள்ளிக்கூடத்துக்குப்போக மனமில்லாம லும், எந்நேரமும் விளையாட்டிலேயே நாள் கழித்துவிட்டு, வாசிப்பை அசட்டை செய்கிருர்கள். இது மிகவும் பெரிய தவறு; ஏனென் ருல் இந்த இளமைப்பருவந்தான் கல்விகற்பதற்குரியது; இப்பருவத் தில் காலத்தை விருதாவாய்ப் போக்கிவிட்டால் பிற்காலத்தில் வயது முதிர்ந்த பிற்பாடு வாசிப்பில் புத்தி செல்லமாட்டாது. இதனல் கல்வியால் அடையவேண்டிய பலவித நன்மைகளையும், பலன்களை யும், அக்காலத்தில் அநுபவிக்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெண்கள் பெறமாட்டார்கள். "இளமையிற் கல்" என்னும் நீதி வாக்கியத்தை இதற்காகவே ஔவையார் சொன்னது; ஆகையால் கல்வியாலுண் டாகும் பலனையடைய விரும்பும் பெண்கள் இந்த இளமைப்பருவத் தில் காலத்தை வீணுய்ப்போக்காமல் சரியாய் கற்க முயன்ருல் மாத் திரம் தக்க அநுகூலங்களைப் பெறலாமேயொழிய, தங்களுக்கு வாய் க்கும் தகுதியான பருவத்தை வீணில் செலுத்திவிட்டு, அப்பருவம் நீங்கியபின்பு முயற்சிசெய்தால் மிக்க பலனை அடையமாட்டார்கள்; மேலும் இளமையில் பிரயாசைப்பட்டு கல்வி கற்றுத்தேறிய பெண் களைப்பார்த்து இவர்கள் பிற்காலத்தில் அதிக துக்கப்படும்படியாகவும் நேரிடும். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகப் பின் பாடத்தில் சொல்லி யிருக்கும் வெட்டுக்கிளியின் கதையைக் கவனிக்கவேண்டும்.

3-ம் பாடம்.

வீண்காலப்போக்கு (தொடர்ச்சி.)

வெட்டுக்கிளியின் கதை.

பசியினலும், குளிரினலும் மிகவும் வருந்தியிளைத்த ஓர் வெட்டுக் கிளியானது, பூரணமாய் மது நிறைந்திருக்குமோர் அழகான தேன் கூட்டைப்பார்த்து, அதை நெருங்கிவந்து, அதில் ரீங்காரம் செய்து மொய்த்துக்கொண்டிருக்கும் தேனீக்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகின் றது. ஓ! இஷ்டர்களே! என்னுற் சகிக்க முடியாத இப்பசி நோ யால் நான் படுந்துயரம் நீங்கிச் சற்றே தேறுதலடையும்படிக்கு என் மேல் தயைகூர்ந்து எனக்குச்சில தேன் துளிகளைத் தரமாட்டீர்களா? என்று மிகவும் தாழ்மையுடன் பணிந்து விண்ணப்பஞ் செய்துகொ ண்டது. இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தேனீக்கள் நகைத்து, அட டா! இதென்ன ஆச்சரியம்! இவனென்ன பயித்தியக்காரனே! சோம்பேறியோ! என்று தங்களுக்குள் சந்தேகித்து, வெட்டுக்கிளி யைப்பார்த்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்லுகின்றன.

ஓ மித்திரா! நீ ஏன் இப்போது பசியால் இவ்விதமாய வருந்துகிறாய்? நீ கோடைகாலத்தை எவ்விதமாய்ப் போக்கினாய்? உனக்கு மாரிகாலம் வரப்போகிறதென்று சற்றாகிலும் தோன்றாமற்போய்விட்டதா? இதோபார்! நாங்கள் வெயிற்காலத்தில் பிரயாசைக்கஞ்சாமல் அங்கங்கே புஷ்பங்கள்தோறும்திரிந்து மழைக்காலத்துக்குப் போதுமான தேனை ஜாக்கிரதையுடன் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டதினால், இப்போது துரைகளைப்போல் சவுக்கியமாய் இவ்வுணவைப் புசித்துக்கொண்டு, ஆனந்தமாகவும், வேடிக்கையாகவும் காலங்கழிக்கின்றோம். நீ யேனிப்படி செய்துகொள்ளத் தப்பிப்போனாய் மூடா! என்று தேனீக்களெல்லாம் சேர்ந்து கைகொட்டி நகைத்து வெட்டுக்கிளியைப்பார்த்துப் பரிகாசம் செய்தன. இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்ட வெட்டுக்கிளியானது அவமானத்தால் தலை யிறங்கி, தேனீக்களைப்பார்த்துச்சொல்லுகின்றது. ஓ! தோழர்களே! நான் புத்தியீனத்தால் பிற்காலத்துக்கு வேண்டிய ஆகாரத்துக்காக உங்களைப்போல் கோடைகாலத்திலேயே வழிதேடிக்கொள்ளாமல் சிரிப்பிலும், ஆட்டத்திலும், பாட்டிலும் காலம் போக்கிவிட்டேன்; அதனால் இப்போது உணவுக்கு வழியில்லாமல் வறுமையடைந்து, உங்களை வெட்கத்தைவிட்டு வருந்தி நமஸ்கரித்துப் பிச்சைக்கேட்கும்படியாயிற்று; இப்பொழுது உங்களைப்பார்த்து எனக்கும் புத்திவந்தது ஆகையால் நீங்கள் இவ் வேழையின் விண்ணப்பத்தை உதாசனிக்காமல் ஏற்றுக்கொண்டு, இச்சமயத்தில் உதவுங்கள், என்று உயிர்நீங்கத்தக்க இளைப்புடன் பரிதாபமாய்க் கூவிக்கேட்டது. அதைக்கேட்ட தேனீக்கள் மனமிரங்கி, வெட்டுக்கிளியின் நிர்ப்பாக்கிய நிலைமையைப்பார்த்துச் சகிக்கமாட்டாமல், அதின் ஆகாரத்துக்காக கொஞ்சம் தேன் கொடுத்துக் காப்பாற்றின. இதைப்போலவே தக்க பருவத்தில் பெண்கள் பிரயாசைப்பட்டுக் கல்வியைக் கற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் பிற்காலத்தில் மற்றவர்கள் முன்பாக அவமானமும் வருத்தமுமடைவார்கள்.

4ம் பாடம்.

துர் அப்பியாசங்கள்.

கங்காமணியின் கதை.

சிறுவர்களுக்குப் பாலியத்திலுண்டாகும் அப்பியாசங்கள் வயது முதிருந்தோறும் விர்த்தியாய்க்கொண்டு வருமாகையால், எவர்களும் இளமைப் பருவத்தில் நல்ல வழக்கங்களையே அநுசரித்து வரவேண்டும். கீழ்படிதல், உண்மை, அடக்கம் முதலிய நற்குணங்களுள்ள பெண்களோடு கூடி அவர்களுடைய நன்னடக்கைகளில் தாமும் பழகிக்கொண்டு வரவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல், ஒழுக்கமற்ற துஷ்ட பெண்களுடன் கூடி, துர்வழக்கங்களில் தாமும் பயின்று வருவார்களானால், "தொட்டிற்பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும்" என்றபடி, பிற்காலத்

தில் அவைகள் சகிக்கக்கூடாத கெடுதிகளை விளைவித்து, எவ்வளவு முயன்றாலும் நீங்காமல் உயிருள்ளமட்டும் ஒழியாத துன்பங்களையே அனுபவிக்கச் செய்யும்.

எப்படியென்றால்,—சிங்காரபுரமென்னுமூரில் கங்காமணி என்னும் ஓர் பெண்ணிருந்தாள். இவளுடைய தகப்பன் அதிக செல்வந்தனாயிருந்தபடியாலும், தனக்கு வேறே பிள்ளைகள் இல்லாமையாலும், தானும் தன் மனைவியும் இக்கனிகையை அதிக பட்சத்துடன் வளர்த்துக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் இக்கங்காமணியானவள் சிறுபோதில் எந்நேரமும் தன் வீதியிலிருக்கும் ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் ஓடிப்போய் அங்கே விளையாட்டுத்தனமுள்ள வேறு பெண்களுடன் கூடிக்கொண்டு காலம்போக்கி வருவாள். இவளுடைய தாய் தகப்பன்மாரோ, இக்கங்காமணி தங்களுக்கு எகபுத்திரியாகையால், அவளைக் கண்டிப்பதினால் மனவருத்தமடைவாளென்னுங் கருத்துடையவர்களாய் அவளை வேறுமார்க்கத்தில் திருப்பாமல், அவள் போன போக்கிலேயே போகவிட்டிருந்தார்கள், அதனால் கங்காமணியினுடைய துரப்பியாசங்கள் சற்றுங் குறையாமல் நாளுக்குநாள் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தன. அவளைப் பள்ளிக்கூடத்திற் கனுப்பினாலும் போகாமல், ஊர் திரியப்பழகின தன் துர்வழக்கத்தையே உறுதியாய்ப் பிடித்து வந்தாள். இப்படியே இச்சிறுமிக்கு வயது பத்தானவுடன், இவளுடைய தாய் தந்தையர் ஒரு விவேகியான வாலிபனுக்கு இவளைப் பாணிக்கிரகணம் செய்துகொடுத்தார்கள்.

சிலகாலம் சென்றதின்மேல் கங்காமணியானவள் பருவமடைந்து, தன் கணவனோடு கூடி வாழ்ந்துவரும் நாளில், ஒருநாள் அவன் தன் ஊருக்குச் சமீபமாய் இரண்டு நாழிகை வழி தூரமுள்ள ஓர் கிராமத்திற்குச் சில அவசரமான காரியமாய்ப் போனான். இதற்குள்ளாகக் கங்காமணி, தன் வீதிக்கடுத்த வேறொரு வீதிக்குப்போய் ஒரு வீட்டுத் தெருத் திண்ணையின்பேரில் உட்கார்ந்துகொண்டு, அயோக்கியமான வேறு சில பெண்பிள்ளைகளோடு கூடிச், சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது கிராமத்திற்குப்போயிருந்த இவளுடைய புருஷன் வீட்டிற்குத் திரும்பி, தற்செயலாய் அதே வழியாய் வருகையில், தன் மனைவியானவள் இப்படியே வேறு வீதிக்கு வந்து, தகுதியற்ற பெண்களுடன் கூடிச்சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து, அவன் மனதுக்கு நீங்காத் துயரமும் அவமானமு முண்டாய், அக்கங்காமணியை அழைப்பித்து, நான் இல்லாத காலததில் என் அநுமதியின்றி வீட்டை விட்டு இவ்வளவு தூரமான வேறு வீதிக்கு வந்து அயலார் வீட்டில் இவ்விதமாய்க் காலம்போக்கும்படி உனக்குக் கற்பித்ததாரென்று சொல்லி, அதிக கோபத்துடன் இனி உன் முகத்தைப் பார்க்கவேமாட்டேனென்று, அவளைத் தாய் வீட்டுக்கனுப்பிவிட்டுத் தான் வேறோர் மாதை மணம்புரிந்துகொண்டான். கங்காமணி அதிக செல்வவானுடைய புத்திரியாயிருந்தும், அவளுடைய தௌர்ப்பாக்கியம் அப்புறம் எப்படியிருக்குமென்று பெண்கள் கவனித்துப் பார்க்க

வேண்டும். பெண்களே! இவ்வளவுக்குங் காரணம் அவள் இளமையில் நன்னடக்கையிற் பயிலாமை அல்லவா? ஆகையால், பெண்கள் சிறுவயதில் நல்லவர்களோடு சேர்ந்து, நற்செய்கைகளிற் பழகிக்கொண்டு வரவேண்டும்.

5ம் பாடம்.

உண்மை.

சத்தியவதியின் கதை.

பெண்கள் இளமையில் அநுசரிக்கவேண்டிய விதிகளில் முக்கியமானது பொய் சொல்லாமையாம். இதையே உண்மை யென்றும், சத்தியமென்றுஞ் சொல்வதுண்டு. எந்தச் சமயத்திலும் பொய் சொல்லாமலிருத்தலென்னும் விரதமானது பெண்களுக்குமாத்திரமல்ல, ஆடவர்களுக்கும் முக்கியமும் அவசியமுமானது. உண்மையில்லாதவர்களைப் பொய்யரென்றும், சூதரென்றும், கபடிகளென்றும் மற்றோர் இகழ்வார்கள். மேலும், பொய்சொல்வதினால் அநேக தீமைகள் உண்டாகின்றன. உண்மையினாலோவென்றால், நாம் நன்மையையும பெருமையையும், பாக்கியத்தையும் பெறலாம்.

இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்:—

நித்தியபுரமென்னுமோர் நகரத்தில் சித்திரதரனென்னுமோர் சீமானிருந்தான். அவனுக்குச் சத்தியவதி யென்னுமோர் குமார்த்தியுண்டு. இவளுக்குச் சுமார் ஏழெட்டு வயதாயிருக்கும்போது, ஒருநாள் சில பெண்களுடன் உப்பரிகையின்பேரில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் தன் தகப்பன் ஆயிரம் வராகன் செலவு செய்து அந்த உப்பரிகையின் அந்தரங்கமான வோரறையின் சுவரில் மகா வேடிக்கையாகவும், விநோதமாகவும் தீட்டியிருந்த அற்புதமான சித்திரங்களை யவற்றின் கீழேயிருப்பது சுவரோ, அல்லவோ பார்ப்போமென்று அறியும்படி, “குயவனுக்கு ஒருநாளையவேலை, தடிகாரனுக்கு ஒரு விநாடிவேலை” என்றபடி, சத்தியவதியானவள் விளையாட்டுத்தனமாய் ஒரு நொடியில் கலைத்துவிட்டாள் மறுநாள் சித்திரதரன் உப்பரிகையின்பேரில் உல்லாசமாய் காலங்கழிக்கவெண்ணிப் போனபோது, அவ்வறையின் சுவரில் அதிக பொருட்செலவோடும், பிரயாசையோடும் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்த சித்திரங்கள் அழிக்கப்பட்டிருக்கக் கண்டான். இதைக் கண்டவுடன் அவன் மகா கோபங்கொண்டவனாய்க், கத்தியையுருவிக்கொண்டு உப்பரிகையை விட்டுக் கீழே யிறங்கிவந்து, மேல் மெத்தை யறையிலெழுதியிருந்த சித்திரங்களை யழித்ததாரென்று, வீட்டு ஜனங்களையும் வேலைக்காரர்கள் முதலான மற்றவர்களையும் அதிக கோபத்தோடும், விசனத்தோடும் விசாரணை செய்துகொண்டிருந்தான்.

இப்படியிருக்கையில், சத்தியவதிக்கு இதுசேதி தெரிந்து, அதி சீக்கிரமாய்த் தன் பிதாவினிடத்திற்கு ஓடிவந்து, தந்தையே! இப்பெருத்த குற்றம் செய்தது யான்தான்; அறிவின்மையால் அதைக் குற்றமென்றெண்ணாமல், விளையாட்டாகச் செய்துவிட்டேன்: அதற்காகத் தாம் செய்ய உத்தேசித்திருக்கும் தண்டனையை வேறொருவருமின்றி, யானே பெறவேண்டுவது நியாயமென்று வணங்கிச் சொன்னாள். சித்திரதரன் இதைக்கேட்டு மிகுந்த ஆச்சரியப்பட்டுச், சொல்லி முடியாத களிப்புடன் உருவின் கத்தியை உறையிலிட்டுத், தன் மகளைவாரி யெடுத்து முத்தமிட்டு, என் கண்மணியே! நான் ஆயிரம் வராகன் செலவுசெய்து வரைவித்த அந்த அலங்காரமான சித்திரங்களை யழித்தது குற்றமென்று சொல்லக்கூடியதா யிருந்தபோதிலும், அதைச்செய்தது நானேயென்று ஒருவராலும் கேட்கப்படாமலே, அக்குற்றத்தை நீ ஒப்புக்கொண்டு உண்மையுரைத்தது எனக்கு நூறாயிரம் வராகன் நீ வெகுமதி கொடுத்ததற்கொப்பாயிற்று என்று சொல்லி ஆனந்தமடைந்து, அதற்கறிகுறியாக விலையுயர்ந்த வோர் மோகன மாலையை உடனே தருவித்துச், சத்தியவதியின் கழுத்தில் போட்டான். இந்த வர்த்தமானம் அவ்வூர் அரசன் கேள்விப்பட்டு அவளுடைய உண்மைக்கு மெச்சி, அக்கன்னிகையைத் தன் குமாரனுக்கு மணம் புரிவித்தான். ஆகையால் சத்தியவதிக்குண்டான பெருமையும் சம்பத்தும் அவ்வுண்மையினாலென்று திருஷ்டாந்தப்பட்டது.

6ம் பாடம்.

கீழ்ப்படிதல்.

மரகதமென்னும் பெண்ணின் கதை.

கீழ்ப்படிதல் என்பது, தனக்கு மூத்தோராயிருக்கும் தாய் தந்தையர் முதலிய சுற்றத்தாருக்கும், கல்வி கற்றுக்கொடுக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்கும், மற்றும் பெரியோர்களுக்கும் அடங்கி அவர்கள் சொற்கேட்டு நடத்தலாம். அவ்விதமாய் நடக்கவேண்டியதற்குக் காரணமென்னவென்றால், சிறுவர்கள் எந்த விஷயங்களைப்பற்றியாவது தங்கள் சொந்த அறிவினால் பகுத்தறியும் சக்தியற்றவர்களாயிருப்பதுதான்; ஆகையால் தம் சுயபுத்தியினால்காரியங்களுடைய நன்மை தீமைகளைத் தெரிந்து கொள்ளும் பருவமடையும் வரையில் பிள்ளைகள் பெரியோர்களுக்கடங்கி நடக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். "மூத்தோர் சொல் வார்த்தை யமிர்தம்" என்னும் நீதிவாக்கியப்படி பெரியோர்களுடைய சொல்லைத் தேவாமிர்தமாகப் பாவிக்கவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் அவர்களுடைய வார்த்தையை அலட்சியம் செய்பவர்களுக்கு அதினால் பொல்லாங்குகளும், துன்பங்களும்நேரிடும்.

எப்படியென்றால்: பருவதமென்னும் பட்டணத்தில் மரகதமென்னும் ஓர் பெண்ணிருந்தாள் இவள் எப்போதும் தன் தாய் தகப்பன்மார்சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்காமலே நடக்கும் வழக்க முடையவளாயிருந்தாள். பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகச்சொன்னாலும் சரியாய்ப் போகாமல், எந்நேரமும் விளையாட்டின்பேரிலேயே சிரத்தையாயிருப்பாள். இப்படியிருக்க, ஓர் நாள் இந்தப் பெண்ணானவள் வழக்கப்படி விளையாடுவதற்காகத் தெருவில் ஓடும்போது, அவளுடையதாயானவள் பார்த்து, அடி அம்மா, மரகதம் ! நீ வெளியில் போகவேண்டாம்; பக்கத்து வீதியில் அம்மை வியாதி வியாபித்திருக்கிறதாகவும், அதனால் அங்கே சில பிள்ளைகள் பத்து நாட்களாய் மெத்தவும் துயரப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாகவும் கேள்விப்படுகிறேன். நீ சில நாள் எங்கேயும் ஓடாமல் வீட்டிலேயே இரு; அல்லது பள்ளிக்கூடத்திற்காவது போவென்று கண்டித்துச் சொன்னாள். "என்னபுத்தி சொன்னாலும் என் சொந்தபுத்தி போகாது" என்றபடி, அவ்வார்த்தைகளுக்கு மரகதம் சற்றாவது செவிகொடாமல் பக்கத்து வீதிக்கு ஓடி விளையாடித்திரிந்து விட்டுத், திரும்பி வீட்டுக்கு வரும்போதே சுரத்துடன்வந்து, படுத்துக் கொண்டாள் மறுநாளே அம்மை கண்டுமகா வேதனைப்பட்டு, ஒரு மாதம் வரையில் படுத்த படுக்கையில் கிடந்து, முடிவில் ஒரு கண் பார்வைகெட்டு விட்டது. அப்போது அவளுக்கு வயது எட்டு பின்பு அவளுக்கு விவாகம்செய்து கொள்ளும் பருவம் வந்தும் ஒற்றைக்கண் குருடி பென்று அவளை யாரும் கலியாணம் செய்து கொள்ளவேயில்லை.

மரகதம் இருபது வயது வரையிலும் அப்படியேயிருந்து, பின்பு வேறுவழியில்லாமையால், "இதை விட்டாலும் கதியில்லை அப்பால் போனாலும் வழியில்லை" யென்பதைப்போல், இரண்டு கண்களுமில்லாத ஓர் பிறவிக்குருடனுக்கு வாழ்க்கைப்படும்படி நேரிட்டது. புருஷனுக்கு இரண்டு கண்களுமில்லாமல் அவளுக்கொரு கண்ணிருந்தமையால், அவன் எங்கே போனாலும் அவளை கையைப் பிடித்து வழிகாட்டச் சொல்லி யிட்டுக்கொண்டு போகச் சொல்லுவான். பெண்களே! இப்படி யிருந்தால் மரகதத்தினுடைய தௌர்ப்பாக்கியம் எப்படிப்பட்டதாக விருக்கும் பாருங்கள்! இவ்வளவு பொல்லாங்குக்குங்காரணம் இளமையில் "தாய்சொற் றுறந்தால் வாசகமில்லை" என்னும் நீதி மொழிப்படிக்குத் தன் தாயானவள் போகவேண்டாமென்று சொன்ன இடத்துக்குப் போனதே தவிர வேறல்ல. ஆகையால் பெண்கள் எப்போதும் தம் தாய் தந்தையர் முதலிய பெரியோருக்கடங்கி அவர்கள் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டும்.

7ம். பாடம்.

திருட்டுத்தனம்

பிள்ளைகள் ஒருவருடைய பொருளை மற்றொருவர் கவரும்படி இச்சிக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், அது அவர்களுக்கு நஷ்டத்தையுண்டாக்கும். தன்னுடைய புத்தகத்தையாவது' ஆபரணத்தையாவது

தனக்குத் தெரியாமல் வேறொருத்தி எடுத்துக்கொண்டால், அதற்காக அதை இழந்த தனக்கு எவ்வளவு வருத்தமும் துக்கமு முண்டாகின்றன. அதைப்போலவே அந்நியர்க்கும் உண்டாகுமென்று நினைத்துத் தான் ஒருவருடைய சொத்தை அபகரிக்க எண்ணங் கொள்ளவே கூடாது. ஒருவேளை ஒருத்தி தன்னுடைய புத்தகத்தையாவது, வேறு வஸ்துவையாவது மறந்து பள்ளிக்கூடத்திலாவது, வேறு இடங்களிலாவது வைத்துவிட்டுப்போனால், அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மற்றொருத்தியானவள் அப்பொருளைப்பத்திரப்படுத்தி சொத்துக்குடையவளிடத்திற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வகைதேடவேண்டும். அல்லது அவள் சமீபத்திலிராவிட்டால், அப்பொருளைத்தன் உபாத்தியாயரிடம் ஒப்புவிக்கவேண்டும். இவ்விரண்டு விதங்களில் ஒன்றையும் செய்யாமல் தானே அதை எடுத்துக்கொண்டால் அது திருட்டுத்தனமாய்விடுகிறது. அதினால் திருடியென்றும், கள்ளியென்றும் இழிவான பெயர்களுண்டாகின்றன. திருட்டுத்தனமுள்ள பெண்களை யாரும் தங்கள் சமீபத்தில் சேர்க்க மாட்டார்கள்; அவர்களிடத்தில் பட்சம் வைத்துப் பேசவுமாட்டார்கள்; அதினால் பிற்காலத்திலும் பெண்களுக்கு அடியில் வரும் பாடத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி அதிக துக்கமும் அவமானமு முண்டாகின்றன.

8-ம பாடம்.

திருட்டுத்தனம், (தொடர்ச்சி.)

நாயகமென்னும் பெண்ணின் கதை.

வேயகமென்னும் கிராமத்திலிருந்த ஓர் வித்தியாசாலையில் நாயகம் என்னும் நாமமுள்ள ஒரு கன்னிகை வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் தன் வகுப்புப் பெண்களில் எவளாவது சற்று ஏமாந்திருந்தால், அவளுடைய உடைமைகளையும் புத்தக முதலான வஸ்துக்களையும் அவளுக்குத்தெரியாமல் திருடிக்கொண்டு போவதும், அவளைக்கேட்டால் "நான் ஒன்றும் காணேன், அது யார்செய்த மாயமோ" வென்று சொல்லி அழுவதுமாய்ப் பாசாங்குபண்ணுவாள். இப்படி யிருக்கையில், ஒருநாள் அவ்வூர் திருவிழாவின் பொருட்டுப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு விடுமுறை நாள் வந்தது; அன்றையதினம் பெண்கள் யெல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து, ஆடையாபரணங்களையணிந்து சிங்காரம் செய்துகொண்டு வழக்கப்படி தங்கள் உபாத்தியாயரைக்கண்டு, அவர்காலில் விழுந்து குருசேவை செய்துகொண்டு, திருவிழாவைப் பார்ப்பதற்காகப் போவதற்குப் பாடசாலை கட்டடத்தின் தாழ்வாரத்தில் சிறிது நேரம் தங்கி

ளூர்கள். அங்கே தங்கியிருக்கும்போது பெண்களில் ஒவ்வொருவரும் அவரவர்களுக்குத் தெரிந்த பாட்டுகளைப் பாடிக்கொண்டு கொண்டான டித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அவர்களில் மாணிக்கமென்னும் பெண்ணின் தங்கவளையானது திருகாணியின் தளர்ச்சியால் அவளுக்குத் தெரியாமல் கழன்று கீழே விழுந்துவிட்டது.

அதைப் பார்த்துக்கொண்டே அருகிலிருந்த நாயகம், மெள்ள எடுத்துத் தன் சரிகைச்சேலையில் சொருகி வைத்துக்கொண்டு, மற்றவர்களோடு விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அதைத் தற்செயலாய்ப் பக்கத்தில் சூழ்ந்திருந்த பெண்களில் ஒருத்தி பார்த்துவிட்டு, அடி பெண்களே! நாயகத்தின் மடியைச் சோதியுங்கள், ஒரு வேடிக்கையிருக்கிறதென்றாள். இதற்குள்ளாகத் தன் கைவளைகளிலொன்றில்லாததை கண்ட மாணிக்கம் என்பவள் திடுக்கிட்டு, அவள் மடியைச் சோதிக்க, "பலநாளைய திருடி ஒருநாளைக்ககப்படுவாள்" என்றபடி, அவள், அகப்பட்டுக் கொண்டாள். இதைப்பார்த்த மற்றப்பெண்களெல்லாரும் சிரித்துப் பரிகாசஞ்செய்து, நாயகம்! என்னகாரியம்செய்தாய்? நல்லவளாய் நடித்து வந்தாயே, என்று, அன்று முதல் அவளுக்குத் திருட்டு நாயகமென்று பெயரிட்டு விட்டார்கள். இது சங்கதி ஊரெங்கும் பிரசித்தமாய் விட்டபடியால், அவளை எல்லாரும் அதே பெயரிட்டுக் கூப்பிடத் தலைப்பட்டார்கள்.

மேற்கூறியவாறு நாயகத்துக் குண்டான கெட்ட பெயர் அவ்வளவோடு நீங்கவில்லை; பிற்காலத்தில் "தன்னிழல் தன்னோடே வரும்" என்பதைப் போல் அவள் பெரியவளாய் விவாகமான பிற்பாடும் அந்தப் பெயர் அவள்கூடவே யிருந்தது. வேறு ஊரில் தன மாமியார் வீட்டுக்குப் போனபிற்பாடும், இளமையில் தன் பழைய செய்கையாலுண்டான பெயர் தெரிந்தவர்களைக் கண்டால் அந்தப் பெயரிட்டுத் தன் மாமி, கணவன் முதலானவர்கள் முன்பாக அழைக்கப்போகிறார்களென்று சீக்கிரமாய்ச் "சூடுண்ட பூனை" யைப்போல உள்ளே நுழைந்து கொள்வாள். இவ்வளவு பயத்தோடு அதிக ஜாக்கிரதையாய் நாயகமானவள் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு வந்தும், ஒரு நாள் பாலியத்தில் தன்னுடன் பள்ளிக்கூடத்தில் வாசித்துக் கொண்டிருந்த அமிர்தம் என்னும் பெண்ணானவள், கலியாணஞ்செய்து கொண்டு, இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தாயாகித், தன் கணவனுடன் வேறே ஊருக்கு ஒரு வண்டியிலேறிக் கொண்டு நாயகமிருக்கும் வீதி வழியாய்ப் போகும்போது, இவள் வீதியில் நின்றுகொண்டிருந்ததைப் பார்த்து, என்னடி திருட்டு நாயகம்! பெரியவளாய் விட்டாயே, பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும்போது உன்னைப்பார்த்தது, அடையாளமே தெரியவில்லையே! இதுதானா உங்கள் மாமியார் வீடு? உனக்கு எத்தனை குழந்தைகளடி? என்று, சாதாரணமாய்ப் பெண்களிலொருவரையொருவர் நாள்சென்று பார்க்கும்போது பேசிக்கொள்ளும் முறைமைப்படிக்கு நடுத்தெருவி லிருந்து கொண்டே உரத்த சத்தத்துடன் பேசினாள்.

இதைக்கேட்ட நாயகம், இரண்டு பக்கங்களிலும் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே மெதுவான குரலுடன், "ஆம், ஆம் இதுதான் என் மாமியார் வீடு நீ போய் வாடியம்மா உனக்கொரு கும்பிடு" என்று சொல்லிவிட்டு, இதை வீட்டிலுள்ளோர் யாராகிலும் கேட்டு விட்டார்களோ என்னவோ, வென்று கையை முறித்துக்கொண்டு, "திருடனைத் தேள் கொட்டினது" போல ஒருவரோடும் சொல்லாமல் வழக்கப்படி தலையை உள்ளே மறைத்துக் கொண்டாள். திருட்டு நாயகமென்று அவள் கூப்பிட்டபோது இவளுடைய நல்ல வேளைக்கு ஒருவரும் கிட்ட இல்லாமலிருந்தார்கள்.

அந்தச் சமயத்தில் தன் வீட்டிலுள்ளோர் யாராகிலும் அங்கேயிருந்து இந்தச் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தால், இவளை எவ்வளவு அவமரியாதையாய் நடத்தி யிருப்பார்களோ தெரியாது இப்படியே இவள் மரணபரியந்தம் தன் பழைய பெயரைத் தெரிந்தவர்கள் எங்கே தன்னை அந்தப்பெயரிட்டுக் கூப்பிடுகிறார்களோ வென்று அச்சப்பட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். பெண்களே! இப்படிப்பட்டவளுடைய வாழ்நாட்களில் என்ன சந்துஷ்டியிருக்கும் பார்த்தீர்களா! ஆகையால் பெண்கள் இளமையில் இவ்வித துஷ்ட செய்கைகளைச் செய்வதற்குக் கற்காமல், மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் சன்மார்க்கத்தில் நடந்து பழகவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நாயகம் அடைந்த அவமானங்களையும் அவள் ஆயுள் உள்ள நாள்மட்டும் பட்டபாடுகளையும் படவேண்டுவதாய் நேரிடும்.

9-ம் பாடம்.

வேடிக்கைப் பார்த்தல்.

சிறு பெண்களில் சிலர் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகும்போது, நேரே போகாமல் அங்கங்கே நடக்கும் வேடிக்கை, சந்தடி முதலானவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டே போவது வழக்கம்; இது பெரிய தப்பிதம். ஏனென்றால், வேடிக்கை முதலானவற்றைப் பார்க்கிறதற்காக ஜனங்கள் கூட்டம் சேர்ந்திருக்கு மிடத்தை நெருங்குவதினால், சில பெண்கள், தாமணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களை இழந்து விடுவதுமன்றி, பாடசாலையில் ஒப்புவிக்கவேண்டிய பாடங்களைச் சிந்திக்கும் காலத்தையும் வீணாய் இழந்து விடுகிறார்கள்.

சில சமயங்களில் ஜனக்கூட்டம் சேர்ந்திருப்பதினால் அங்கே ஏதோ வேடிக்கைநடக்கும், பார்க்கலாமென்று சமீபத்தில் போனவுடனே, அது வேடிக்கையாயிராமல் துஷ்டத்தன முள்ளவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் குடிவெறியினால் போடப்பட்ட சண்டையாயிருப்பதுமுண்டு.

அங்கே போவதில் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் அடிக்கப்பட்ட அடியானது, வேடிக்கைப்பார்க்கப்பட்டவர்கள்பேரில் விழுந்து, இரத்தம் உண்டாகும்படியான காயங்கள் உண்டாய் துன்பத்தைத் தருவதுமுண்டு. அல்லது, இவ்விதமான கூட்டத்தில் சச்சரவுபட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களை நகரவிசாரணைக்காரர்கள் குற்றவாளிகளென்று தண்டிப்பதற்காக நியாயஸ்தலங்களுக்குக் கொண்டுபோகும்போது, அருகிலிருந்து வேடிக்கைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களையும் சாட்சி சொல்வதற்காக அவர்களுடன் சேர்த்து இழுத்துக்கொண்டுபோய் அவஸ்தைப்படுத்துவதுமுண்டு. இப்படி வேடிக்கைப் பார்பதில் பலவித நஷ்டங்களும் கஷ்டங்களும் உண்டாகின்றன.

10-ம் பாடம்.

வேடிக்கைப் பார்த்தல் (தொடர்ச்சி.)

அம்புஜமென்னும் பெண்ணின் கதை.

ஒருநாள் அம்புஜமென்னும் பெண்ணானவள் பாடசாலைக்குப் போகும்போது, மார்க்கத்தில் சில சிறுவர்கள் கூடிக் காற்றாடி விட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள். அதை வேடிக்கையாக சில சோம்பேறிப் பிள்ளைகள் திரண்டு, சூழ்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்புஜம் இதென்ன கூட்டமென்று கிட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அருகிலிருந்த துஷ்டனொருவன் அவள் கழுத்திலிருந்த ஓர் விலையேறிய முத்துமாலையை அவளுக்குத் தெரியாமலே பக்குவமாயக் கத்தரித்துக் கொண்டான்; இவ்விதமாய் இப்பெண்ணானவள் அரை மணி நேரம் வரையில் வேடிக்கைப் பார்ப்பதில் வீண் காலம் போக்கி விட்டு வந்தபடியால், தன் பாடசாலையில் அக்காலத்தில் கணித பாடம் சற்றேறக்குறைய முடிந்துவிட்டது. நேரம்பொறுத்து வந்ததற்காக உபாத்தியாயர் இவளை ஒருமணி நேரம் நிற்க வைத்தார், பின்பு தன்னுடைய வகுப்பிற் பிரவேசித்தவுடன் மற்ற பெண்களெல்லாம் இவளைப் பார்த்து, அடி அம்புஜம்! உன் கழுத்திலிருந்த முத்துமாலை எங்கே காணோம் என் கழற்றி விட்டாய்? அது இல்லாமல் உன் கழுத்தினழகு குறைந்து விட்டது என்று கேட்டார்கள்: இதைக்கேட்டு இவள் திடுக்கிட்டுக் கழுத்தைத் தடவிப் பார்க்க ஆபரணத்தைக் காணாமையால் அழ ஆரம்பித்தாள். உடனே இது சங்கதி உபாத்தியாயர் கேட்டு, உடைமை போக்கடிந்துபோன முகாந்திரத்தை விசாரித்தறிந்து, அவளுடைய தாய் தந்தையருக்கறிக்கையிட, அவர்களும் அவளைத் தண்டித்து, அதுமுதல அவள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகும் போதெல்லாம் அவளுக்கு ஒரு நகையும் போடாமல் அனுப்பிக்கொண்டு வந்தார்கள். மேற்சொன்ன விதமாய் அம்புஜம் கொஞ்சநேரம் வேடிக்கைப் பார்த்ததினாலுண்டான நஷ்டங்களைப் பாருங்கள். முதலாவது, பாடத்

தை யிழந்தது; இரண்டாவது, விலையுயர்ந்த அணியையிழந்தது; மூன்றுவது, தாய் தகப்பன்மாரால் தண்டனை யடைந்தது; நான்காவது, அன்று தொடங்கி நகைகளில்லாமல பள்ளிக்கூடம் போக நேர்ந்தது. ஆகையால் பெண்கள் வேடிக்கைப்பார்ப்பதினுல் உண்டாகும் நஷ்டங்களைக் கவனித்து அவ்வழக்கத்தை நீக்கவேண்டும்.

11-ம் பாடம்.

பரிசுத்தம்.

பிள்ளைகள் அசுத்தமாயிராமல் எப்போதும் பரிசுத்தமாயிருக்க வேண்டுவது மிகவும் அவசியம். அதாவது, தங்கள் வஸ்திரங்களை யழுக்குடன் தரிக்கக்கூடாது. அப்போதைக் கப்பேது ஸ்நானம் செய்து தேகத்தைச் சுத்தமாய் வைத்திருக்க வேண்டும். பெண்கள், காலையில் அதிக நேரம் தூங்காமல் "வைகறைத் துயிலெழு" என்றபடி, அருணேதயத்திற்கு முன்னர் நித்திரையிலிருந் தெழுந்து, காலக் கடனை முடித்துத், தந்த சுத்தி செய்து, கை கால்களைக் கழுவி, தலைவாரி பின்னல் போட்டுக் கொண்டு, அவரவர் குலாசாரப்படிக்கு நெற்றியில் பொட்டு முதலானவற்றை வைக்கும்படியாயிருந்தால் அவற்றை வைத்துக்கொண்டு, காலை போஜனம் செய்து, பின்பு பள்ளிக்கூடத்திற்குப்போதல் முதலான மற்ற விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். சுத்த மில்லாத பெண்களை யார்கண்ட போதிலும் அசிங்கியப் படுவார்கள். அதுவுமன்றி இவளார் மூதேவியா யிருக்கிறுளென்று இகழ்வார்கள். சிறுபோது முதல் பரிசுத்தத்தோடிருக்கும் வழக்கமில்லாத பெண்கள், வயது முதிர்ந்த பிற்பாடும் அப்படியே யிருந்து, தங்களை விவாகம் செய்துகொள்ளும் புருஷருக்கும் அருவருப்பை யுண்டாக்குகிறுர்கள். இப்படி யசுத்தத்தோடிருக்கும் வழக்கம் இளமையிலேயே உண்டாவதால் பெண்கள் அதிக ஜாக்கிரதையுடன் அவ்வழக்கத்தை ஒழித்து எப்போதும் பரிசுத்தமா யிருக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது

கணவனோடு கூடிவாழும் பருவம்.

12-ம் பாடம்.

விவாகம்.

கன்னியர்க்கு மேற்கூறியவாறு கல்வி கற்கும் பருவமானவுடன் இல்வாழ்க்கையில் பிரவேசிக்கச்செய்வதான வேறே பருவம் தொடங்குகின்றது. இதற்குக் கணவனோடு கூடிவாழும்பருவமென்று இங்கே பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இப்பருவத்தில் பெண்கள் கற்றுணர வேண்டிய பலவித முக்கியமான நீதிகள் பின்வரும் பாடங்களில் விவரித்துச் செல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பருவம் தொடங்குவதற்கு விவாகம் முதற்காரணமாகின்றது.

ஐரோப்பா முதலிய அந்நிய தேசங்களில், பெண்ணும் பிள்ளையும் ஒருவருக்கொருவர் விவாகம் செய்துகொள்ளும்படியாய்ப் பிரியப்பட்டதின்பேரில் விவாகத்தை நிறைவேற்றிவைப்பது தாய் தந்தையர்களுடைய கடமையாயிருக்கின்றது. நம்முடைய இந்து தேசத்திலோ அவ்விதமான வழக்கம் பெரும்பாலு மில்லாமல், தாய் தகப்பன்மாரே தம் பெண்களுக்குத் தக்க நாயகரைத்தேடி மணம்புரிவிக்கிறார்கள். சிறுபான்மை சதிபதியாகப்போகிற இருவருடைய சம்மதத்தைக் கோருவதுமுண்டு. இவ்வித வழக்கங்களுக்குக் குறைவு எதினாலென்றால், பெண்கள் தமக்குத்தகுந்த மணவாளரைப் பகுத்தறியும் பருவம் வருவதற்குமுன் அதிக பால்யத்திலேயே அவர்களுக்கு விவாகத்தை நடத்திவிடுவதினாலும், சில பிள்ளைகள் தாயினிடத்தில் பால் உண்ணும் குழந்தைகளாயிருக்கும்போதே அவர்களைக் கலியாணம் செய்துகொடுத்து அவர்களுக்குப் பெண்ஜாதிமார் என்னும் பெயரை யுண்டாக்கிவிடுவதினாலுந்தான். மேலும் கலியாணமாகுங்காலத்தில் தகுந்த பருவம் வந்திருந்தபோதிலும் அந்நிய தேசத்து ஸ்திரீகளைப்போல இவர்களுக்குக் கல்வி யறிவில்லாமையால் தமக்குரிய நாயகன் இவனென்று ஒருவனைத் தெரிந்தெடுக்கச் சக்தியற்றவர்களாயு மிருக்கிறார்கள்.

13-ம் பாடம்.

விவாகம் (தொடர்ச்சி.)

மேலே செல்லி யிருக்கிறபடி இருவருடைய சம்மதியின் பேரிலாவது, அல்லது தாய்தந்தையரின் மனோபீஷ்டப்படிக்காவது, நியமிக்கப்

பட்ட புருஷனுடன் அவரவர்கள் மதாசாரப்படிக்கு விவாகச்சடங்குகள் நிறைவேறியவுடன், பெண்ணுக்கு மனையாட்டி யென்றும், இல்லாளென்றும், பலபெயர்கள் உண்டாகின்றன. விவாகம் நடந்துவருங் காலத்தில் இவள் மணமகளென்றும், கலியாணப்பெண்ணென்றும், அழைக்கப்படுகிறாள்.

இவ்விதமாய் விவாகம் நிறைவேறி முடிந்தவுடன், பெண்ணானவள் தனக்கு வாய்த்த புருஷனுடைய சுக துக்கங்களுக்குப் பூரண பாத்தியதையுடையவளாய் விடுகிறாள். எப்படியென்றால், நேரிட்ட புருஷன் தனக்கு இரத்தக்கலப்பில்லாத தூரபந்துவா யிருந்தாலும், அல்லது, வெகுதூர தேசவாசியாக விருந்தாலும், அவன் இவளுக்குப் புருஷனானவுடன்,—

(நான்மணிக்கடிகை.)

“ கண்ணிற்சிறந்த உறுப்பில்லை கல்வியின்
நுண்ணிபவாய பொருளில்லை—கொண்டானின்
துன்னிய கேளிர் பிறரில்லை யீன்றாளின்
என்ன கடவுளுமில்.”

என்று சொல்வி யிருக்கிறபடி, கண்ணானது அவயவங்களுக்கெல்லாம் எப்படி சிறந்ததாயிருக்கிறதோ, அப்படியே கணவனானவன் தன் மனைவியின் சுற்றத்தார் யாவரிலும் சிறந்த பந்துவாகிறான்; அதைப் போலவே, மனைவியும் தன் நாயகனுக்கு அதிக நேசமுள்ள உயிர்த தோழியாய்விடுகிறாள். விவாகமானது சதிபதியென்று சொல்லப்பட்ட இருவருக்கும் இவ்வளவு நெருக்கமான சம்பந்தத்தை யுண்டாக்குவதனால் தான் இதை யாவரும் இரகசியத்திற் செய்துகொள்ளாமல் சகல சுற்றத்தார், மித்திரர் முதலான பல ஜனங்களுக்கும் முன்பாக மங்களகரமாய்க் கொண்டாடுகிறார்கள். மேலும் இவ்விவாகமானது ஸ்திரீ புருஷர் இருவருடைய வாழ்நாட்களில் மிக்க சிறப்புள்ளதும் அதிக விசேஷமுள்ளதாயுமிருப்பதால், இதை விவாக மகோற்சவ மென்றுங் கூறுவதுண்டு.

இவ்விதமாய்ச் சிறப்புப்பெற்ற கலியாணக்கோலங்கள் முதலானவை நடந்தேறிய பின்னர், பெண் பிள்ளையானவள் தன் கணவனுக்கு மனையாளென்னும் பெயரை வகித்து, அவனோடு இல்வாழ்க்கையிற் கூடிவாழ்வதற்குரிய நடைகளிற் பயிற்சியடையக் கடமைப்பட்டவளாயிருக்கிறாள். அவைகளின் முறைமைகளையும் விதிகளையும் பின் வரும் பாடங்களினால் கற்றறியலாம்.

இத்தேசத்தில் சாதாரணமாய் கலியாணமானவுடனே பெண்பிள்ளைக்குக் கணவனோடு கூடிவாழும் பருவம் தொடங்குகிறதென்று சொல்லக்கூடவில்லை; எனென்றால், பெரும்பாலும் பெண்களுக்குத் தக்க வயது வருவதற்கு முன் விவாகமாய் விடுகிறது. ஆகையால்

தன் கணவனுடன் சேர்ந்து வாழ்வதற்குரிய காலம் வந்த பிற்பாடு அவர்களுக்கு அப்பருவம் தொடங்குவதாய்ப் பாவித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

14-ம் பாடம்.

நித்தியக் கடன்கள்.

மேற்கூறிய விதமாய்க் கணவனோடு கூடிவாழும் பருவம் வந்தவுடன், பெண்பிள்ளையானவள் தன் கணவனுக்குப் பிரியமாய் நடந்துகொள்ள வேண்டிய விதங்களைக் கற்றறிய வேண்டியவளா யிருக்கிறாள். அவைகளில் முதலாவது, தன்னுடைய நித்தியக் கடன்களை யனுஷ்டிப்பதில் மிகுந்த ஜாக்கிரதையாயிருத்தலாம். அதாவது, பெண்ணானவள், இரவில் தன்கணவன் தூங்கினபின் தான் தூங்கி, அவன் நித்திரையிலிருந்து விழித்தெழுந்திருப்பதற்கு முன்னர் தான் எழுந்து, தந்தசுத்திசெய்தல் முதலான நித்தியக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, பொழுது விடியுமுன் படுக்கையிலிருக்குந் தன் நாயகனை யெழுப்பவேண்டும். அவன் எழுந்தவுடன் அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய உபசாரங்களைச் சோம்பலின்றி அதிக ஜாக்கிரதையுடன் செய்யவேண்டும்; எவ்வாறெனில், புருஷனுக்குத் தந்த சுத்தி, ஸ்நானம் முதலானவைகளுக்கு ஜலம் தயார் செய்வித்துக் கொடுத்துப், பின்பு, அவனுக்குத் தேவையான போஜன தாம்பூலம் முதலியவற்றை அப்போதைக்கப்போது சரியாய் தாமதமில்லாமல் கொடுக்கவேண்டும். இவைகளைக் காலமறிந்து ஜாக்கிரதையுடன் செய்வதினால் மனைவியின்பேரில் கணவனுக்கு அதிக பிரீதி யுண்டாகும்.

சிலர் இப்படிச்செய்வதில் அஜாக்கிரதையைக் காட்டுவதினால் புருஷருக்குச் சில சமயங்களில் கோபம் உண்டாக்கி, அவர்கள் திட்டுவதற்கும், அடிப்பதற்கும் இடந்தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள். அதினால் இருவருக்குமுள்ள பிரியம் தப்பிப்போகிறது முண்டு. மேலும், பெண்ணானவள் தினந்தோறும் நித்திரையிலிருந்து எழுந்திருக்கும் போதே தன் கணவனுடைய ஆயுள்விருத்திக்காகவும், அவனுடைய ஆரோக்கியத்திற்காகவும் கடவுளைப்பிரார்த்தித்துக்கொண்டே யெழுந்திருக்கவேண்டுமென்று சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது எனென்றால், புருஷனுடைய சுகதுக்கங்களெல்லாம் மனைவியைச் சேர்ந்தனவாயிருக்கின்றன. இவற்றைப் பெண்கள் சரியாய்க் கவனித்து மேலே சொன்ன தங்களுடைய நித்தியக் கடன்களைச் செய்வதில் உற்சாகமுடையவர்களாகி, அவற்றைச்சிறிதும் வெறுப்பின்றிச் செய்துகொண்டுவரவேண்டும். மேலும் பெண்ணென்றுசொல்லப்பட்டவள், தன் கணவன் விஷயத்தில் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்றால்,—

(நீதிவெண்பா.)

"அன்னை தயையும் அடியாள் பணியு மலர்ப்
பொன்னி னழகும் புவிப் பொறையும்-வன்ன வுடல்
வேசி துயிலும் விறல் மந்திரி மதியும்
பேசி லிவை யுடையாள் பெண்."

என்று சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், அவனிடத்தில் தாயைப் போன்ற தயை யுள்ளவளாயும், தாதியைப்போல் அவனுக்குப் பணி விடைகள் செய்பவளாயும் அவன் கோபத்தில் என்ன சொன்னாலும் பூமியைப்போல் பொறுத்துக்கொள்ளும் பொறுமை யுள்ளவளாயும், கணவனுடன் சயனித்துக்கொள்ளுங் காலத்தில் வேசியைப்போல் இன்பம் விளைவிப்பவளாயும், சமயத்தில் யுக்தி சொல்லுவதில் ஒரு விவேகியான மந்திரியைப் போன்றவளாயும் நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

இதுவுமன்றித், தன் கணவனுக்கு மேற்சொன்ன விதமாய் ஒரு ஸ்திரீயானவள் செய்யும் உபசாரங்களைச் சமயத்துக்குத் தக்கபடி அவனுடைய குறிப்பை யறிந்து செய்வதே மகா சிரேஷ்டம். அப்படித் தன் கணவனுடைய குறிப்பை யறிந்து மனதார உபசரிக்கும் பெண்களை,—

(திரிகடுகம்.)

"கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி கொண்டன
செய்வகை செய்வான் தவசி-கொடி தொரீஇ
நல்லவை செய்வான் அரசன் இம்மூவர்
பெய் யெனப் பெய்யு மழை."

என்று, பலவாறாய் நூற்களும் புகழ்ந்து கூறுகின்றன இதன் பொருள் யாதெனில், தன்னைக்கொண்ட கணவனுடைய குறிப்பை யறிந்து, அவனை யுபசரித்து நடக்கிறவள் பெண்டாட்டி யாவாள்; தான் மேற்கொண்ட விரதங்களைச் செய்யவேண்டிய விதிப்படி செய் கிறவன் தவசி யாவான்; பொல்லாங்குகளுண்டாக்கும் காரியங்களைத் தள்ளித், தன் குடிகளுக்கு நன்மைகளை யுண்டாக்குங் காரியங்களைச் செய்பவன் அரசனாவான்; இவ்வித நற்செய்கை யமைந்த மூவரும் பெய்யென்று சொன்ன மாத்திரத்தில் மழை பெய்யு மென்பதாம். ஆகையால் பெண்கள் தங்கணவருக்குத் தினந்தோறும் செய்யும் உப சாரங்களை மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் செய்துவரவேண்டும்.

15-ம் பாடம்.

இல்வாழ்கை.

இல்வாழ்க்கை யென்பது நாயகனும் நாயகியும் கூடி வாழும் வாழ்க் கையாம். பெண்பிள்ளையானவள் இல்வாழ்க்கையில் அநுசரிக்க வேண்

டிய அறநெறி யென்னுந் தருமஞ்செய்யும் விதிகளையும், தன்னுடைய பத்தாவின் மனங்கோணமல் அவன் சொற்படி நடந்து, அவனைச் சந்துஷ்டி செய்து, மேன்மைப்படுத்தும் வழிகளையும் அறிந்து, நடக்க வேண்டியவளா யிருக்கிருள், இவ்வில்வாழ்கையை மேற்கூறிய சதிபதிகளாகிய இருவரில் ஒருவர் மாத்திரம் நடத்துவது அசாத்தியம். அவன் முன்னிழுத்தால் இவள் பின்னிழுக்காமலும், அவன் பின்னிழுத்தால் இவள் முன்னிழுக்காமலும், இருவரும் மனமொத்து இவ்வில்வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டியவர்களா யிருக்கிருர்கள். முன்னிழுத்தல் பின்னிழுத்தல் என்பது எப்படி யென்ருல், கணவன் மனைவியை நோக்கி, பெண்ணே! இவனுக்கு அதிக தாகமாயிருக்கிற தாம், கொஞ்சம் ஜலம் கொடு என்ருல், அவள், ஜலம் குளத்திலிருக்கிறது அங்கேபோய்ச் சாப்பிடச்சொல்லுமென்று சொல்லுவதும், நான் விடியற்காலததில் ஸ்நானம் செய்துகொண்டு கோவிலுக்குப் போக வேண்டும், கொஞ்சம் வெந்நீர் தயார் செய்துகொடு என்று சொன்ருல் எனக்குத் தலைவலியாயிருக்கிறது, வெந்நீர்காயவைக்க என்ருலாகாது, என்று தாறுமாருகப் பதில் சொல்லுவதுமாம்.

இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயினுடைய இல்வாழ்க்கை ஒருபோதும் செவ்வையாய் நடக்கமாட்டாது. ஸ்திரீ புருஷர் இருவரும் ஒருமித்து நடத்திஞல் மாத்திரம், தருமம், தானம், பரோபகாரம் முதலியவைகளைச்செய்வதற்கு இடமுண்டாகும். இல்லாவிட்டால் அவைகளிலொன்றுஞ் சித்தியாகமாட்டாது, இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாய்,—

(அறநெறிச்சாரம்.)

“மருவிய காதல் மனையாளுந் தானும்
இருவரும் பூண்டுர்ப்பி னல்லால்-ஒருவரால்
இல்வாழ்க்கையென்னு மியல்புடைய வான்சகடம்
செல்லாது தெற்றிற்று நின்று.”

என்பதாய் நீதிநூற்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் பொருளென்னவெனில், இல்வாழ்கையென்னும் தருமசுபாவத்தையுடைய பெருமைதங்கிய வண்டியானது, கணவனிடத்து நீங்காமற் பொருந்திய அன்பினையுடைய மனைவியும், கணவனுகிய தானும் சேர்ந்து மேற்கொண்டிழுத்தால் நடக்குமே யல்லாமல், இவ்விருவரில் ஒருவரால் மாத்திரம் இழுக்கப்பட்டால் நடவாமல், அது தடைப்பட்டு நின்றுவிடும் என்பதாம்.

இவ்விதமான இல்வாழ்க்கையின் விதிகளைச் சரியாயறிந்துவாழும் ஸ்திரீ புருஷர்களை, ஐம்புலன்களையும் விட்டுக் காடுகளிற் சென்று முத்தி அடைவதற்காகத் தவஞ்செய்துவரும் துறவிகளைவிடச் சிரேஷ்டமானவர்களென்றும் சாஸ்திரங்களிற் செல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும்,—

(குறள்.)

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்."

என்று திருவள்ளுவ நாயனாரும் அருளியிருக்கிறார்; இதன் கருத்தென்ன வென்றால், இப்பூமியின்கண் இல்லறத்தோடு கூடி வாழ வேண்டிய முறைமைப்படி வாழ்பவன் உலகத்திற் பிறந்த மனிதனாயிருந்த போதிலும், வானுலகமென்று சொல்லப்பட்ட தேவலோகத்தில் வசிக்கும் தேவருள் ஒருவராக மதிக்கப்படுவான் என்பதாம். பெண்களே! இல்லறத்தில் ஒருவனுக்கு இவ்வித சிறந்த பேறு உண்டாவதற்குக்காரணம், நல்லொழுக்கமுள்ள தன் மனைவியல்லவா? ஆகையால், நீங்கள் இவ்வில் வாழ்க்கையின் விதிகளைச் சரியாய்க்கற்றறிந்து, அதின்படி கிரமமாய்ச் சன்மார்க்கத்தில் நடந்து, மேலே சொன்னபடி யுங்கள் கணவரை மேன்மைப்படுத்தி, அதனால் நீங்களும மேன்மையடையவேண்டும்.

16-ம் பாடம்.

ஒற்றுமை.

ஸ்திரீ புருஷர்களிருவரும் மனமொருமித்து ஒருவரையொருவர் நேசித்து நடப்பதே ஒற்றுமை யெனப்படும். இவ்வித ஒற்றுமையுண்டாவதற்குக் காரணம் பெண்களின் நற்குண நற்செய்கைகளாம். இவை, இளமையில் தாம் கற்கும் கல்வி கேள்விகளாலும், தாம் அடையப்பெற்ற நற் சகவாசத்தினாலும் உண்டாகவேண்டும். பெண்ணானவள் உள்ளன்புடன் தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்துகொண்டு வருவாளாகில் ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமையுடன் வாழ்வதற்கு யாதொரு தடையுமிராது. புருஷன் ஒன்று சொன்னால் இவள் ஒன்றைச் செய்கிறதும், அவன் ஒன்றைக்கேட்டால் இவள் ஒன்றைச் கொடுப்பதுமாயிருந்தால் அப்படிப்பட்ட மனைவியால் அவர்களுக்குள் ஒற்றுமையென்பது ஒருபோதும் உண்டாகமாட்டாது. அப்படிப்பட்டவர்களுடைய செய்கைகளெல்லாம்,—

(இன்னா நாற்பது.)

"உடன்பாடில்லாத மனைவி தொழிலின்னா."

என்றபடி, தன்கணவனுக்கதிக துன்பத்தைத்தருவதாகும்.

மேலும் பெண்சாதியினிடத்தில் இவ்வித ஒருமைப்பாடில்லாவிடில், எந்நேரமும் குடும்பக்கலகங்களும், கணவனுக்கு மீளாத்துயரங்களும், பலவித சஞ்சலங்களும் உண்டாவதற்கேதுவாகிறது. கடை

சியாய் இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயினுடைய செய்கைகளால் தன் கணவனுடைய உயிருக்கும் சேதமுண்டாய்விடும். ஆகையால் இவ்வித குணமுடையவள்,—

(மூதுரை)

"கல்லாத மாந்தர்க்குக் கற்றுணர்ந்தார் சொற்கூற்றம்
அல்லாத மாந்தர்க்கறங்கூற்றம்-மெல்லிய
வாழைக்குத்தானீன்ற காய் கூற்றங்கூற்றமே
இல்லிற்கிசைந் தொழுகாப் பெண்."

என்றபடி, தன் கணவனுக்கு எமனுவானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மனைவியானவள் தன் நாயகனிடத்தில் பிரீதிவைத்து அவனுடன் ஒருமித்து நடப்பாளாகில், அப்படிப்பட்டவர்களுடைய இல்வாழ்க்கையில் பலவித இன்பங்களுண்டாகும். அவைகளைப்பார்க்கிலும், ஒரு ஸ்திரீக்கு உலகத்தில் வேறு இன்பங்கள் கிடையாது. அவ்வொருமைப்பாடு இல்லாவிடிலோ, அவளுக்கு அதைவிட உலகத்தில் துக்கத்தைத் தருவது வேறு கிடையாது. மேலும் ஒருவன் ஒருமித்து நடக்காத பெண்சாதியுடன் கூடி வாழ்வதைவிட,—

(ஔவையார்.)

" பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதை யுண்டானல்
எத்தாலுங் கூடி யிருக்கலாம்-சற்றேனும்
ஏறுமாருக விருப்பாளே யாமாயிற்
கூருமற் சந்நியாசங் கொள்."

என்றபடிக்கு, ஒருவரோடு சொல்லாமல் சந்நியாசியாக ஓடிப்போவது நல்லதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பெண்கள் தங்கணவரோடு கூடி வாழும் பருவத்தில் அநுபவிக்க வேண்டிய எல்லாவிதமான சுகங்களுக்கும் மூலகாரணம், இவ்வொற்றுமையே யொழிய வேறொன்று மல்ல; ஆகையால் பெண்கள் தம்மில் வாழ்க்கையில் இவ்வொற்றுமையானது நாளுக்குநாள் விர்த்தியாய்க் கொண்டு வரும்படியாய்த் தக்கமுயற்சி செய்து வரவேண்டும்; மேலும் இவ்வொற்றுமையை யநுசரிக்க இடம், பொருள், ஏவல் என்பவைகள் அமைந்த செல்வவான்களுக்கு மாத்திரம் கூடுமென்றும் அதிக ஏழைகளா யிருப்பவர்களுககு அசாத்திய மென்றும் சிலர் நினைக்கிறார்கள். இது மிகவும் தவறு; எப்படி யென்றால், தன் புருஷன் தினம்தோறும் பிச்சை யெடுத்து ஜீவனம் செய்கிறவனுயிருந்தாலும், அவனுடன் ஒருமித்து வாழ்ந்து அநேக பெண்கள் கீர்தியடைந்திருக்கிறார்கள். அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் இதற்குப் பின்வரும் பாடத்தால் அறியலாம்.

17-ம் பாடம்.

ஒற்றுமை. (தொடர்ச்சி.)

நேத்திரமணி யென்பவள் கதை.

க்ஷேத்திரபுர மென்னும் ஊரில் பாத்திரகார னென்னும் ஓர் வறிஞனிருந்தான். இவனுக்கு நேத்திரமணி யென்னும் பெண்ஜாதி யொருத்தி யிருந்தாள். இவள், தன் கணவன் தினந்தோறும் அவ்வூரிலுள்ளவீடுகளுக்குப் போய் பிச்சையெடுத்துக்கொண்டுவரும் அரிசி முதலானவைகளைச் சமைத்து அவனுக்கிட்டுத், தானும் சாப்பிட்டு, மிகுந்ததைத் தம்மிலும் வறியராயிருப்போர்க்கும் போட்டுக்கொண்டுவருவதுவழக்கம். நேத்திரமணியானவள் தன் புருஷன் மிகவும் ஏழையாயிருந்தும், அவனைச் சற்றாவது அலட்சியஞ் செய்யாமல், அவனைச் சீமானாகப்பாவித்து, அவனுடைய வார்த்தைகளுக்கடங்கி, பூவும் மணமும் போலவும், மணியும் ஒளியும்போலவும், அவனுடன் அதிக அந்நியோந்நியமாய் வாழ்ந்து வந்தாள். இப்படி யிருக்குங்காலத்தில், இவர்களுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. இவர்கள் அதிக தரித்திரராயிருந்தும், இது இவர்களுக்கு ஒரே குழந்தையாகையால் "காக்கைக்குத் தன்குஞ்சு பொன் குஞ்சு" என்பதைப்போல், அப்பிள்ளையை மிகுந்த பக்ஷத்துடனே வளர்த்து வந்தார்கள். அப்பிள்ளைக்கு வயது ஐந்தானவுடன், அதன் கல்வியபிவிர்த்திக்கும் வேண்டிய முயற்சி செய்துவந்தார்கள்.

இவ்வாறு இவர்கள் நடந்துவருவதைப் பார்க்கும் க்ஷேத்திரபுரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் நேத்திரமணியின் கணவன் தினந்தோறும் யாசகஞ்செய்து ஜீவிக்கும்படியான தரித்திரத்தோடிருப்பதையும், அப்படி யிருந்தும் அதில் புருஷன், பெண்ஜாதி, பிள்ளை ஆகிய இம்மூவரும் இன்பமாய் நாள்கழித்து, "ஐயமிட்டுண்" என்பதை யுணர்ந்து இரப்போர்க்கும் ஈந்து, தாமும் ஜீவனஞ் செய்துகொண்டு வருகிறார்களல்லவா! வென்று அதிசயிப்பார்கள். மேலும் புருஷனும் பெண்சாதியும் இவ்வித் துர்த்தசையிலும் மிக ஒற்றுமையுடன் ஒருவருக்கொருவர் அதிக அன்புபாராட்டி நடந்துவருகிறார்களென்றும் வியந்து, நேத்திரமணியை மகாலட்சுமியென்றும், உத்தமியென்றும், உலகத்திற் பெண்பிறந்தால் இப்படியல்லவோ கீர்த்தி சம்பாதிக்கவேண்டு மென்றும், பலவாறாய்ப் புகழ்ந்து கொண்டாடுவார்கள். இவ்விதமாய் இவர்களிருவரும் வாழ்ந்துவருநாளில், ஒருநாளிரவில் "வெறும் வாயை மெல்லுகிறவனை வெற்றிலை தா" என்றாற்போல், ஒரு சந்நியாசி மிகுந்த பசியால் வருந்தி யிவர்கள் வீட்டுக்குள் வந்து பிச்சைகேட்டார். பாத்திரகாரன் தன் கஷ்டதசையையும் பாராமல், இவர் மகா உத்தமராய்க் காணப்படுகிறாரென்று தனக்குள் யோசித்து, சுவாமி! வாரும்; எங்கள் வீட்டிலுள்ளதை அதிருப்தியின்றிச் சாப்பிடும்; தங்களைப் பார்த்தால் மகா தபோபலம் பெற்றவராய்க் காண்கிறது; எங்கள் பாவந் தீரும்படி அநுக்கிரகம் செய்யவேண்டும், என்று நமஸ்கரித்துச்சொன்னான். இதை அருகில் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நேத்திரமணியானவள்,

உடனே தானும் அந்தம் பெரியவரை நமஸ்காரஞ்செய்துகொண்டு, தாமதமில்லாமல் தங்கள் வீட்டிலுள்ளதைச் சமைத்து, அவருக்குப் போஜனம் சித்தப்படுத்தி, இலைவேண்டியதாயிருக்கிறதே, அது இல்லாமல் அத்துறவிக்கு அமுது படைக்கத் தவக்கமா யிருக்கிறதே யென்று புருஷனுடன் சொல்லிக்கொண்டாள்.

இவ்விதமாய்த் தன் கணவனுடன் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததைச் சமீபத்திலிருந்து கேட்டுக்கொண்டு நின்ற குமாரனானவன், அம்மா! நம்முடைய வீட்டிற்குப் பின்பக்கத்தில் இருக்கும் வாதுமை மரத்தில் இலைகள் நன்றாய்த்தழைத்திருக்கின்றன; யான் போய் பறித்துக் கொண்டு வருகிறேன்; இப்போது இராவில் வேறுவிதத்தில் இலை கிடைப்பது பிரயாசை, என்று சொல்ல, நேத்திரமணியும் அதற்கிசைந்து, குழந்தாய்! அப்படியே செய்; இருண்ட இரவாதலால் மரத்தின்பேரில் ஏறவேண்டாம்; கீழேயிருந்தபடி கைக்கெட்டின சில இலைகளைமாத்திரம் பறித்துக்கொண்டு சீக்கிரமாய் வா, என்றுசொல்லிவிட்டுத்தானும் தன் கணவனும் மற்ற வேலைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்படியே இச்சிறுவன் போய் இலை பறிப்பதற்காக மரத்தடியில் கால் வைத்தவுடனே, அங்கிருந்த ஓர் கிருஷ்ண சர்ப்பந் தீண்டி, அவன் மூர்ச்சையடைந்து, கீழே விழுந்துவிட்டான். சிறுவன் வாராமையைக் கண்ட தாயானவள், மைந்தன் இலை பறிக்கப் போய் வெகு நேரமாயிற்றே! இன்னம் வரவில்லையே! என்று சமீபத்தி லிருந்தபடியால், அப்பா குழந்தாய்! என்று கூப்பிட்டாள். அதற்கு பதிலுத்தரம் கிடைக்காமையால், சந்தேகித்துப், புருஷனைப்போய் பார்க்கும்படி சொன்னாள். அப்படியே இவன் போய் பார்த்ததில், தன் குமாரன் கீழே விழுந்து ஸ்மரணையில்லாமல் கிடப்பதை யறிந்து, நெஞ்சங் கலங்கி, அவனைத் தோளின் பேரில் தூக்கிப்போட்டுக் கொண்டு, கொஞ்சம் இலைகளையும் எட்டிப்பறித்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான். வந்தவுடன், வெளிச்சத்தில் மகனைப் பார்த்ததில், பாம்பு கடித்ததினால் இறந்து பிரேதமாய் விட்டானென்று நினைத்து, அதிக துக்கங் கொண்டு, "வருந்தி யழைத்தாலும் வாராத வாரா," என்று மனதை ஒருவாறு தேற்றி, துக்கமிகுதியாற் புலம்பும் தன் மனைவியாகிய நேத்திரமணிக்கும் வேண்டிய தேறுதல்களைச் சொல்லுகிறான்: பெண்ணே! சந்நியாசிக்கு இதுவரையில் பசி அதிகரித்திருக்கும்; அவருக்குப் பசிவேளையில் தாமதமின்றி நாம் அன்னமிட வேண்டியதாகையால், நம்முடைய பிள்ளை யிறந்து போன சங்கதியை அவரறிந்தால் நம்முடைய வீட்டில் புசிப்பெடுத்துக் கொள்ளமாட்டார்; அவரை வெகுநேரம் பசியாயிருக்க வைப்பதில் நமக்கு மிகுந்த பாவம் சம்பவிக்கும்; ஆகையால், இப்பிரேதத்தை வீட்டின் பின்பக்கத்தில் ஒரு வஸ்திரம் போட்டு மறைத்துவை; அவர் சாப்பிட்டானவுடன் இச்சங்கதியை வெளிப்படுத்தலாம் என்று சொன்னான்.

இதைக் கேட்ட நேத்திரமணியானவள் தன்னுடைய ஆசைப் புதல்வன் இறந்து போன ஆறாத பெருந்துயரத்தையும் சகித்துக் கொண்டு, தன் பத்தாவினுடைய வார்த்தையைச் சிரசால் வகித்து, அப்படியே இறந்துபோன தன் குமாரனைத் தானொரு பக்கமும் கணவனொரு பக்கமுமாய்ப் பிடித்துக் கொண்டுபோய், அப்பா மகனே! உனக்கு நாங்கள் இப்படிப்பட்டபணிவிடைகள் செய்யவேண்டுமென்று கடவுள் முன்னமே விதித்திருந்தாரோ? இந்த காட்சி காண்பதற்காகவா உன்னைப் பிள்ளையாய்ப் பெற்றோம்? என்று பலவிதமாய்ப் புலம்பிக் கொண்டு, அப்பிரேதத்தை வீட்டின் பின் புறத்தில் படுக்க வைத்து, ஒரு வஸ்திரத்தை அதின் பேரில் போர்த்து மறைத்து வைத்தாள். பின்பு தானும் தன் கணவனும் சந்நியாசியினிடம் வந்து, நமஸ்கரித்து, சுவாமி! போஜனத்துக் கெழுந்தருள வேண்டும் என்று அழைத்தார்கள். அதின் பிரகாரம் அவரும் கை கால்களை யலம்பிக் கொண்டு, இலையின் முன்பாக வந்து உட்கார்ந்தார். உடனே அவர் நேத்திரமணியைப் பார்த்து, அம்மா! உன் குமாரனும் என்னுடன் கூட சாப்பிட வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்; அச்சிறுவனைக் கூப்பிட்டு அவனுக்கும் என்பக்கத்தில் ஒரு இலைபோடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்.

18-ம் பாடம்.

ஒற்றுமை. (தொடர்ச்சி).

நேத்திரமணி யென்பவள் கதை.

இவ்விதமாய் அச்சந்நியாசி சொன்னதைச் செவியுற்ற நேத்திரமணியானவள், உண்மையைச் சொன்னால் இவர் நம்முடைய வீட்டில் போஜனமெடுத்துக்கொள்ள மாட்டாரென்று, தன் புருஷன் சொல்லியிருந்த வார்த்தைகளை நினைத்து, சுவாமி! பையன் தூங்கிவிட்டான், என்று சொன்னாள். அதற்கு அச்சந்நியாசி அவன் சில நிமிஷங்களுக்கு முன் நான்பார்த்தபோது இலை பறிப்பதற்காக வெளியில் ஓடினானே! இதற்குள்ளாகத் தூங்கியிருக்கமாட்டானம்மா! தூங்கிவிட்டிருந்தபோதிலும் எழுப்பி என்னுடன் கூட உட்கார வைக்கவேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டிக்கொண்டார். இதற்கு இவர்களிருவரும் மகா துக்கங்கொண்டவர்களாய், தெய்வமே! இவருக்கு என்ன மறுமொழி சொல்லுவோம்? என்று திப்பிரமையுடன் ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டு மயங்கி நிற்க, அதைக்கண்ட துறவியானவர் சந்தேகித்து, உண்மையை யெனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றார்.

இதைக்கேட்ட நேத்திரமணியும், அவளுடைய கணவனும், இத்துறவியின் பசியை மாற்றுவதற்காக நம்முடைய பிள்ளை யிறந்துபோனதையும் மறைத்து, மனதைப் பலவாறாய்த்தேற்றிக்கொண்டு, அந்த

மகானுபாவர் நம்முடைய வீட்டில் எப்படியாவது அன்னம் புசிக்க வேண்டுமென்று பிரயாசைப்பட்டும், "ஐங்காதம் போனாலும் தன் பாவம் தன்னோடே" என்றபடி, நம்முடைய பாவ விசேஷத்தினால் அப்பலன் சித்திக்கவில்லையே! என்று மகா துயரப்பட்டார்கள். மேலும், உண்மையைச்சொல்லாவிட்டால் நாம் இதுவரையில் பட்ட பிரயாசைகளையெல்லாம் வீணாக்கிவிட்டு, அவர் கோபித்து எழுந்துபோய் விடுவாரே! என்று பயந்து, "உற்றதைச்சொன்னால் அற்றது பொருந்தும்" என்று ஆலோசித்து, எங்கள் குமாரன் இலை பறிக்கப்போன விடத்தில் சர்ப்பந்தீண்டி யிறந்துபோனான், என்று தேகம் துடிக்க வாய்பதற, துக்கத்தை ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு சொன்னார்கள். இதைக்கேட்டவுடன் சந்நியாசி திடுக்கிட்டு அதிக விசனத்துடன், ஆ! ஆ!! இப்படிப்பட்ட செய்தியா, இந்த சற்குணரிடத்தில் கேட்கும் படிக்காயிற்று, கர்த்தாவே! என்று காதில் கையை வைத்துக்கொண்டு, "பட்ட காலிலே படும் கெட்டகுடியே கெடும்" என்பதும் சரியா யிருக்கின்றதே! இவர்கள் முன்னமே அதிக தரித்திரத்தை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; அப்படிப்பட்டவர்கள் உத்தமராயிருக்கிறார்களென்று அவர்களுடைய தரித்திரத்தையும் எண்ணாமல், நாம் அவர்களிடம் விருந்தாளியாய் வந்து விட்டோம்; இதற்கே அவர்கள் எவ்வளவோ பிரயாசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், அத்துடன்கூட அவர்களுக்கு ஒரே புத்திரனாயிருந்த பிள்ளையும், நம்மால் இறந்து போய்விட்டானல்லவா! என்று மிகவும் பரிதாபப்பட்டு, பின்னும் இவைகளெல்லாம் போகட்டும், பிள்ளை யிறந்ததை நமக்குச் சொன்னால் நாம் இவர்கள் வீட்டில் புசிப்பெடுத்துக்கொள்ளாமற் போவோமென்று பயந்து, தங்களுடைய அருமையான புத்திரன் இறந்துபோனதையும் நமக்கு மறைத்துச்சொன்னார்களல்லவா! வென்று தனக்குள்தான் அதிக ஆச்சரியமுமடைந்தார், மேலும்,—

(குறள்.)

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது."

என்று திருவள்ளுவ நாயனார் சொல்லியிருக்கிறபடி, இல்வாழ்க்கையின் குணமும் அதின் பலனு மென்னவென்றால், கணவனும் மனைவியும் அந்நியோந்நியமாய் ஒருவருக்கொருவர் மன வொற்றுமையுடன் வாழ்தலே அதன் குணமும், அவ்வொற்றுமையோடு கூடிக் செய்யும் தர்மங்களே அவ்வில்வாழ்க்கையின் பலனுமாகும், என்பது இவர்களிடத்தில் சரியாய் அமைந்திருக்கிறது, இதுவுமல்லாமல்,—

(நாலடியார்.)

"நாலாறு மாறாய் நனி சிறிதாய் எப்புறனும்
மேலாறு மேலுறை சோரினும் மேலாய
வல்லாளாய் வாழுமூர் தற்புகழு மாண் கற்பின்
இல்லாள் அமர்ந்ததே இல்."

என்றபடி, தான் வசிக்கும் வீடானது நான்கு பக்கங்களிலும் வழியுள்ளதாயும், மிகவும் சிறியதாயும், மேலே கூறையிலிருந்து மழைத்துளிகள் ஒழுகும்படியான துவாரங்களுள்ளதாக இருந்தாலும், அவ்வித தரித்திரத்தைக் குறித்துச் சிந்தியாமல் தன் புருஷன் மீது அன்பு வைத்து, அவனை வழிபட்டு, தருமம் முதலிய மேலான காரியங்களை இயன்றமட்டும் செய்ய வல்லவளாயும், தான் வாழும் ஊரிலுள்ளோர் தன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டாடும்படி சிறந்த கற்புள்ளவளுமான மனைவி வசிக்கும் இடமே வீடென்று சொல்லவேண்டும் என்பதற்கு, இன்று தான் தகுந்த திருஷ்டாந்தங் கண்டோம். இந்தப் புண்ணியவதியைப் போல் புருஷனுடன் ஒருமித்த மன உறுதியோடு கலந்து, தர்மசிந்தை யுள்ளவளாய், வேறொரு ஸ்திரீயும் இவ்வுலகத்தில் இருப்பாளா வென்று நேத்திரமணியினுடைய ஒற்றுமைக்கும் உறுதிக்கும் அதிசயித்துத், தான் எப்படியாவது அந்தப் பிள்ளையை உயிர்ப்பிக்க வேண்டுமென்று தனக்குள் தீர்மானித்து, இறந்துபோன பிள்ளையைக் கொண்டு வாருங்களென்று சொன்னார்.

அதைக் கேட்டவுடன், அவர்கள் அப்பிரேதத்தை அப்படியே கொண்டு வந்து அவர் முன் வைத்தார்கள். நம்மால் இத்தர்மவான்களுக்கும் இவ்வளவு பெரிய ஆபத்து வந்ததல்லவா! வென்று செல்லிக்கொண்டு, தான் எவ்வளவோ காலமாய்ச் செய்து வந்த தவ வலிமையால் கிடைக்கப்பெற்றிருந்த அமிர்த சஞ்சீவி யென்கிற ஓர் குளிகையை அப்பிரேதத்தின் பேரில் பூசினார். அவ்விதமாய்ப் பூசினவுடன், அப்பிள்ளை நித்திரையிலிருந்து எழுந்தவனைப் போல் எழுந்து, அத்துறவியின் பாதத்தில் விழுந்து, நமஸ்கரித்து நின்றான். இவ்வற்புதக் காட்சியைக்கண்ட அப்பிள்ளையின் தாய்தந்தையர், இறந்து போய்ப் பிழைத்த தங்கள் குமாரனை வாரியெடுத்து, மார்போடணைத்து, முத்தமுட்டு, அடா! எங்கள் கண்மணியே! அடா! ஆசை மகனே! உன் திருமுகத்தை நாங்கள் மறுபடியும் பார்க்கக் கிடைத்ததல்லவா! வென்று வாயினாற்சொல்லி முடியாத மனக்களிப்புடன் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். சந்நியாசியின் மகிமையை வியந்துபாடினார்கள்; பின்பு அவர் இஷ்டப்படிக்கு, அப்பிள்ளையும் அவருடன் கூட உட்கார்ந்து சாப்பிட்டான். இவ்விதமாய் அத்துறவியானவர் இவர்களுடைய வீட்டில் போஜனம் செய்தானவுடன், அவர்களுக்குச் "சகல பாக்கியங்களும் உண்டாவதாக," என்று ஆசீர்வதித்துப் போய்விட்டார். அன்றுமுதல் இவர்கள் வறுமைநீங்கி நாளுக்குநாள் ஐசுவரியங்கள் பெருகி, சதிபதிகளாகிய இருவரும் அதிக ஒற்றுமையுடன் சுகித்து வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

19-ம் பாடம்.

கற்பு.

(ஔவையார்.)

"கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை."

என்று ஔவையார் சொல்லியிருக்கிறபடி, கற்பென்பது, கணவனுடைய வார்த்தைக்கடங்கி, அதற்கிசைந்து நடந்து, அக்கணவனையே தெய்வமென்று மனப்பூர்த்தியாய் எண்ணி, அவனை மேன்மைப் படுத்துவதேயாம். இது ஜாதி, மதம் இவைகளின் பேதத்தால் மாறுபடாமல் சகலமான ஜனங்களாலும் வழுவாமல் அனுசரிக்கப்படவேண்டிய விதியாயிருக்கிறது. மேலும், ஒரு ஸ்திரீயானவள் தனக்கு உலகத்தில்தன் பதியைவிடவேறே பாக்கியங்களில்லை யென்றும், அவன் எப்படிப்பட்டவனாயிருந்தபோதிலும் சிந்தியாமல் அவனையே பெருஞ்செல்வமாக முழு மனதோடு எண்ணி நடப்பாளானால் அவளே பதிவிரதா சிரோன்மணியென்றும், கற்புடைய மங்கையென்றும் உலகத்தாரால் மிகவும் புகழப்படுவாள். இதுவுமல்லாமல்,—

(காசிகாண்டம்).

"தாதை தன்னினும் தன்னனை தன்னினும்
மாதர் மென்மொழி மைந்தர்கள் தம்மினும்
கோதில் கற்புடையார் தம் கொழுநர்பால்
காதல் கூர்ந்து களி மகிழெய்து வார்."

என்றபடி, கற்புடைய ஸ்திரீயானவள் தன் தாய், தந்தை, புத்திரர் இவர்களெல்லாரைப் பார்க்கிலும் தன் கணவன்மேல் அதிக அன்பு வைத்து நடந்துகொள்ளுவாள். மேலும்,—

(காசிகாண்டம்).

"கொழுநன் சொற்கடவாதுறை கொள்கையே
வழுவில் நல்லறம் வான் தவ மாற்றுதல்
தொழுது தெய்வம் பராய் மலர் தூவுதல்
பழுதில் கற்புடைப் பத்தினிக் கென்பவே."

என்று சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், ஒரு குற்றமற்ற பதிவிரதா ஸ்திரீக்கு தருமம், தவம், தேவதார்ச்சனை முதலாகிய இவ்வித விரதங்களெல்லாம் தன் கணவனுடைய வார்த்தையை மீறி நடக்காமலிருப்பதே யொழிய, வேறே யெவ்விதமான விரதமுங் கிடையவே கிடையா

தாம். இதுவுமன்றி, கற்பென்பதை உடைத்தா யிருப்பவளே பெண்ணென்றும், அஃதில்லாதவள் பெண் அல்லவென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும்,—

(குறள்.)

" தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்."

என்று திருவள்ளுவ நாயனாரும் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, கற்பு நிலையிலிருந்து வழுவாமல் தன்னைக் காத்துத் தன்னைக்கொண்ட கணவனையும் போஜனமுதலியவற்றால் தகுந்தபடி யுபசரித்துக் காத்துத், தன் நற்குண நற்செய்கைகளிற் பிசகாமலிருப்பவளே பெண்ணாவாள் என்பதாம். இவையன்றி, ஒரு மனிதனுக்கு உலகத்தில் எல்லாப் பேறுகளைவிட கற்புடைய மங்கையை மனைவியாயுடைத்தாயிருப்பதே உயர்ந்தபேறென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(நீதிசாரம்).

" தாயோடறுசுவை போம் தந்தையோடு கல்விபோம்
சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம் போம்-தூயவுடன்
வந்தோன் மரிக்கில் வலி போம் மனையெனிலோ
அந்தோ இவையெலாம் போம்."

-என்று கூறியிருக்கிறபடி, ஒருவன் தன்னுடைய தாய், தந்தை, புத்திரன், சகோதரன் முதலியவர்களை யிழப்பானாகில் அதினால் அவனுக்கு அதிக நஷ்டம் உண்டாகாது. மேற்சொன்ன கற்போடுகூடிய தன் பாரியை அவன் இழந்தானாகில் அவனுக்கு உலகத்தில் உண்டான எல்லாச் சம்பத்துகளும் அவளோடே போய்விடும். மேலும்,—

(குறள்).

" தெய்வந்தொழா அள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யுமழை."

என்றபடி, ஒரு ஸ்திரீயானவள் இதர தெய்வங்களைத் தொழாமலே, தினந்தோறும் நித்திரையிலிருந்து எழுந்திருக்கும்போது, தன் கணவனையே தெய்வமாகப் பாவித்துத் தொழுதுகொண்டு வருவாளானாள், அப்படிப்பட்ட பதிவிரதையின் வாக்கால் "பெய்" என்று சொன்னமாத்திரத்தில் மழை பெய்யும். பின்னும் கற்புடைய மங்கையரின் செய்கைகள் எப்படி யிருக்குமென்றால்,—

(காசிகாண்டம்).

" கொழுநன் உண்டபின் தானுகர் கொள்கையும்
விழிதுயின்றபின் துஞ்சலும் பென்றுயில்

எழுதல் முன்னம் எழுதலுமே யன்றே
பழுதில் கற்புடைப் பாவையர் செய்கையே."

"எய்தும் இற்றுறந் தேகலா இல்லகல்
தையலார் முகங்காணினும் சாம்புவார்
மையல் காதலர் வந்தெவையாயினும்
செய்தி ரென்றலும் செய்தன மென்பரால்."

என்பனவாம். இவற்றின் கருத்தென்னவெனில், தங்கள் புருஷருண்டபின் தாமுண்பதும், அவர்கள் தூங்கியபின் தாம் தூங்குவதும், தாம் அயலார் வீட்டுக்குப்போக விரும்பாமையும், அப்படிப்போகும் பெண்களைப்பார்த்தால் கோபிப்பதும், தங்கணவர் எதையாயினும் செய்யச் சொன்னவுடன் செய்தோமென்று ஜாக்கிரதையாய்ச் செய்து முடித்தல் முதலானவைகளும் குற்றமற்ற பதிவிரதா ஸ்திரீகளின் செய்கைகளாம்.

இவ்வித நற்செய்கைகளுள்ள ஸ்திரீயை ஒருவன் மனைவியாய்க் கிடைக்கப்பெற்றால், அவனையே உலகத்தில் பாக்கியவா னென்று சொல்லவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயை ஒருவன் இழந்தால் அவனுக்கு அதினால் உண்டாகும் துக்கத்திற்கு அளவுண்டா? அவன் மனம் சீக்கிரத்தில் துணியுமா? இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாருடைய மேற்கண்ட பதிவிரதா லட்சணங் களமைந்த தன்னுடைய மனையாள் இறந்துபோய் பிரேதத்தை மயானத்துக்குக் கொண்டு போகும்போது, அவர் புலம்பினதைக் கேளுங்கள்,—

(திருவள்ளுவ நாயனார்)

"அடிசிற் கினியாளே அன்புடையாளே
படிசொற் கடவாத பாவாய்-அடி வருடிப்
பின் தூங்கி முன்னெழூஉம் பேதையே போதியோ
என்றூங்கு மென் கண்ணிரா."

அதாவது, என் நாவிற் கினிமையான அறுசுவையோடு கூடிய உணவைச்சமைத்து, என்னருகிலிருந்து இதமான வார்த்தைகளால் என்னை புபசரித்து உண்பித்து வந்தவளே! என்னிடத்தில் நீங்காத உள்ளன்புடையவளே! தெருவாசற்படி கடவாதவளே! என்னுடைய வார்த்தைக்கு எப்போதும் எதிர்த்துப்பேசாமல் கடவுள் வாக்காய்ப் பாவித்து நடந்து வந்தவளே! இரவில் என் பாதத்தை நெடுநேரம் வருடிக்கொண்டிருந்து, நான் நித்திரை செய்தபின்பு என் கால்மாட்டிலேயே சற்றுநேரம் நித்திரைசெய்து, நான் விழிப்பதற்குமுன்பாக விழித்தெழுந்திருப்பவளே! நீ இப்பொழுது உன் அன்பனாகிய என்னை

விட்டுப் பிரிந்து போய் விடுகின்றையே! இனி நான் எப்படிக் கண்ணுறக்கங் கொள்ளுவேன்! என்று அவர் கண்ணீர்விட்டு அலறி யழுதார்.

மேலே விவரித்த கற்பிலட்சணங்களுள்ள ஸ்திரீகளின் பெருமை யெப்படிப் பட்டதென்றும், அவர்களுக்குக் கடைசியாய் எவ்விதமான பலன்கள் உண்டாகு மென்றுங் கேட்டாலோ,—

(விவேக சிந்தாமணி.)

"வேத மோதிய வேதியர்க் கோர் மழை
நீதி மன்னர் நெறியினுக் கோர் மழை
மாது கற்புடை மங்கையர்க்கோர் மழை
மாத மூன்று மழையெனப் பெய்யுமே."

(காசி காண்டம்).

"கற்பு மேய கனங்குழை மாதரைப்
பெற்றவோர் தம் மரபும் பெருந்தவக்
கற்பினர் கொண்ட காதல ருருயிர்ச்
சுற்றம் யாவும் துறக்கத்தி னெய்துவார்."

என்றபடி, அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகளுக்காகவும் உலகத்தில் மழை பெய்கிறதென்றும், அப்புண்ணியவதிகள் பிறந்த தங்கள் சந்ததியாரும் தங்கணவருடைய சந்ததியாரும், இன்னும் மற்றமுண்டான அவ்விரு திறத்தாருடைய சுற்றத்தார் யாவரும் முடிவில் சுவர்க்கலோகத்திற் சேர்ந்து எல்லா பாக்கியங்களையும் அடைவார்களாம். ஆகையால், ஸ்திரீகளுக்குப் பதிவிரதா தர்மத்தைவிட மேலாகிய பேறு உலகத்தில் வேறொன்றுமில்லை.

20-ம் பாடம்,

கற்பு. (தொடர்ச்சி.)

கமலாவதி யென்பவள் கதை.

அமராவதி யென்னும் நகரத்தில் கமலாவதி யென்னும் ஒரு இராஜ கன்னிகை யிருந்தாள். காட்டில் வசித்துக்கொண்டிருப்போனாகிய வோர் இருஷி இப்பட்டணத்திற்கு வந்தபோது இக்கன்னிகையின் அழகைப் பார்த்து இவளை மனைவியாக்கிக்கொள்ளக் கருதி, அவளுடைய தகப்பனாகிய அங்ககரத்தாசனைக்கண்டு தன்னுடைய கருத்தை

வெளியிட்டான். இதைக் கேட்ட அரசன் மகா துயரப்பட்டு, அவனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுப்பதற்குச் சற்றுவது பிரியமில்லாமலிருந்தும், அவன் இருஷியா யிருப்பதினால் அவனுடைய கருத்துக் கிணங்காவிட்டால் என்ன விபரீதம் உண்டாகுமோ வென்று பயந்து, கிளியை வளர்த்துப் பூனையினிடம் ஒப்புவித்ததைப்போல், அவனுக்குக் கமலாவதியைக் கலியாணம் செய்து கொடுத்தான்.

அதிக சௌந்தரியமுள்ள இராஜகன்னிகையாகிய இந்தக் கமலாவதிக்கு இவன் தக்க நாயகனாயிராமல், பனங்காயைப்போல் கன்னங்கறேலென்று கறுத்த நிறமும், மயிர்நிறைந்த தேகமுள்ள அதிக விகார ரூபமுள்ளவனாயிருந்தான். இவற்றோடே சிலநாட் சென்றபின் "அமாவாசைச் சந்திரனைத் கிரகணம் பிடித்தது" போல் அவனுக்குக் குஷ்டரோகமும் சம்பவித்து விட்டது. இப்படித் தெய்வீகமாய் வாய்த்த தன் கணவனுடைய விகார ரூபத்திற்காகவும், அதனுடன் அவனுக்குத் தற்செயலாய்ச் சம்பவித்த பெரு வியாதிக்காகவும், கமலாவதியானவள் அதிக செல்வத்தில் வளர்ந்த இராஜ கன்னிகையாயிருந்தும்,—

(காசிகாண்டம்.)

"அழகின் வீக்கஞ் சிறி திலராயினும்
மொழியில் நோய் கிரப்புற்றவ ராயினும்
கிழவுற்றன்மைய ராயினும் கேள்வரைப்
பழுது சொல்கலர் பண்பின் முயங்குவார்."

என்பதில்,—"நற்குணமுள்ள பதிவிரதா ஸ்திரீகள் தம்கணவர் சற்றுவது அழகிலாதவர்களாயும் அதிக நோய்களடைந்து விர்த்தாப்பியராயுமிருந்தாலும், அவைகளுக்காக அவர்கள் விஷயத்தில் யாதொரு குறையையும் எண்ணமாட்டார்கள்" என்று சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், அவள் சற்றுவது மனத்தளர்ச்சியும் வெறுப்பும் அடையாமல், அவன் விஷயத்தில் அதிக பக்தி விசுவாசம் உள்ளவளாய், அவனுடைய தேகத்தை அடிக்கடி ஜலத்தினால் கழுவுகிறதும், அதினால் உண்டான ஈரத்தைத் தன் வஸ்திரத்தினால் பக்குவமாக ஒற்றுகிறதுமான உபசாரங்களைச் சோர்வின்றி செய்துகொண்டு வருவாள். அதற்குத் தக்கப்படி இந்த இருஷியானவன் இராமல், கமலாவதியை "குரங்கு கையில் அகப்பட்ட பூமாலை" யைப்போல் காரணமில்லாமலே துர்ப்பாஷைகளால் திட்டிக்கொண்டும், வியாதியின் கொடுமையால் அவள் பேரில் அடிக்கடி கோபித்துக் கொண்டும் வருவான். இவ்வித குரூர செய்கைகளுக்காக அவள் சற்றேனும் மனங்கோணாமல், தன் கணவனுக்கு எந்த விதத்தினாலும் ஆயாசம் உண்டாகாமற்படிக்கு நடந்து கொள்ள முயலுவாள்.

இப்படியாக இவர்களிருவரும் வாழ்ந்துகொண்டு வரும்நாளில்,
ஒருதினம் அந்த இருஷியானவன் தான் நடப்பதற்குச் சக்தியில்லாத
முடவனாயிருப்பதை நினைந்து, "கிணற்றுத் தவளைக்கு நாட்டு வளப்ப
மேன்" என்று சும்மாயிராமல், தன் மனைவியைக் கூப்பிட்டு, ஒ பெண்
ணே! நம்முடைய ஊருக்குச் சமீபமாய் இரண்டு நாழிகை வழி தூரத்
தில் கமண்டல மென்னும் நதியணித்தான ஆரணி யென்னும் பட்ட
ணத்தில் நாளையதினம் திருவிழா நடக்கப்போகிறதாமல்லவா? அதை
நான் பார்க்கமிகுந்த ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கோ, வியாதி
யின் உபத்திரவத்தால் நடக்கச் சக்தி யில்லை! பாவியாகிய நான் என்ன
செய்வேன்? கடவுள் செயல் இப்படியாக இருக்கிறது. என்று "முட
வன் கொம்புத் தேனுக்கிச்சித்ததைப்" போல அதிக விசனத்துடன்
சொன்னன். இதைக்கேட்ட கமலாவதியானவள், சுவாமி! இதற்
காகத் தாங்கள் ஏன் விசனப்படவேண்டும்? நான் தேவரீரை யெப்படி
யாவது அந்நகரத்திற்குக் கொண்டுபோய்த் தங்களுக்குத் திருவிழாவின்
வைபவங்களைக் காட்டுகிறேன். "வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு
நெய்யுக்கு அலைவானேன்." அடியாள் இருக்கிற வரையில் எதற்காக
வும் தாங்கள் சிந்திக்க வேண்டுவதில்லை, என்று தன் கணவனுக்கு
வேண்டிய தேறுதல்களைச் சொன்னள். அதன் பிரகாரம் மறுநாள்
காலையில் தன் கணவனை ஒரு சிறு தொட்டியில் உட்காரவைத்து அத்
தொட்டியைத் தன் தலையில் தூக்கி வைதுக்கொண்டு கொஞ்சமாவது
மனஞ்சோராமல் நடந்துபோய், அந்த ஆரணி நகரத்தைச் சேர்ந்தாள்.
கமலாவதி தன் புருஷனைத் திருப்தி செய்வதைக் கருதி இவ்வளவு
வருத்தத்தையும் சற்றுவது இலட்சியம் செய்யாமல், அன்றையதினம்
சாயந்திரம் அங்கே நடந்த திருவிழாவின் வேடிக்கைகளைத் தன் கண
வனுக்குக் காண்பித்துவிட்டுச் சூரியன் அஸ்தமன மானவுடன் புரு
ஷனை முன்போலத் தொட்டிலில் வைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு அமரா
வதிக்குத் திரும்பினள்.

21-ம் பாடம்.

கற்பு. (தொடர்ச்சி).

கமலாவதி யென்பவளுடைய கதை.

மேலே சொன்ன விதமாய்த் தொட்டிலைத் தலைமேல் வைத்துக்
கொண்டு தன் பத்தாவுக்குப் பசியுண்டாகுமுன் வீட்டுக்குப் போய்ச்
சமையல் முதலானதைச் செய்யவேண்டி யிருக்கிறதே யென்று ஆலோ
சித்துக்கொண்டே கமலாவதியானவள் அதே சீக்கிரமாய் நடந்து வரு
கையில், சூரியன் அஸ்தமனமாய் இருளும் சற்றே அதிகரித்துக்
கொண்டே வந்தது. அவ்விருளில் அவள் ஒரு பெரிய ஆலமரத்தடி
யிற் போகும் பாதையிற் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது, காலில் பல

த்த காயத்தினால் அம்மரத்தடியிற் பிராணாவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு சந்நியாசியின் காலைத் தெரியாமல் மிதித்து விட்டாள். முன்னமே அவன் காலில் உண்டான காயத்தினால் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, அக்காலை இவளும் மிதித்துவிட்டபடியால், அவனுக்கு வேதனை யதிகரித்து ஓ! ஓ!! என்று கூக்குரலிட்டுக்கொண்டெழுந்து கமலாவதியை நோக்கி, ஆரடி ஆசைப் புருஷனைத் தூக்கித் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு இறுமாப்புடன் வழியில் போகிறவள்? அப்படி போகிறவள் சும்மா போகாமல் காயத்தினால் அதிக பாதைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கும் என் காலை மிதித்து என் துயரத்தை யதிகரிக்கச் செய்து விட்டுப் போகிறாய்; ஆனபடியால் நீ பொழுது விடியுமுன் அந்த ஆசை நாயகனை யிழந்து அமங்கலியாய்ப்போகக் கடவாய் என்று சாபமிட்டான். இதைக்கேட்ட கமலாவதியானவள் ஓ! ஓ!! மோசம் வந்துவிட்டது; நம்முடைய நிலைமை "குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டது" போலவும், "பிள்ளை வரங்கேட்கப் போனவிடத்தில் புருஷனைப் பறிகொடுத்தது போலவும்" ஆய்விட்டதே! நம்முடைய பத்தாவின் மனதிற்குச் சந்துஷ்டி யுண்டாக்கும்படியாய் நாம் இவ்வித பிரயாசைகளை யெல்லாம் பட்டுக்கொண்டு வந்தும், கடைசியாய் இப்படிப்பட்ட சாபத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள நேர்ந்ததே! இம்மரத்தடியில் ஆரோ ஒரு மஹாத்மா உபத்திரவப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததைப் பாவியாகிய நான் கவனித்துப் பாராமல் அவருடைய பாதத்தை மிதித்து விட்டேனே! தெய்வமே! இனி நான் என்ன செய்வேன்? எவ்வளவோ அன்புடன் உபசரித்துவரும் என்னுடைய நாயகனுக்கும் இச்சாப விசேஷத்தால இன்று பொழுது விடியுமுன் மரணம் சம்பவிக்கப்போகிறதல்லவா! என்று துசித்துக்கொண்டே, நான் இதுவரையில் என் கணவனுடைய ஆக்ஞையைக் கடவாமலிருந்தும், ஆதி முதல் என்னுள்ளத்தில் பத்தாவே தெய்வமென்று சதா எண்ணிக்கொண்டு வந்ததும் நிஜமானால், இன்று இராப்பொழுது விடியாமலே யிருக்க வேண்டும் என்று கடவுளைப் பலவாறாய்ப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள்.

இப்படியாகக் கமலாவதியானவள் மனதில் எண்ணியபிரகாரம், இவளுடைய பதிவிரதா தர்மத்தின் மகிமையால் அன்றைய தினம் பொழுது விடியாமலே யிருந்துவிட்டது. இதை உலகத்தில் உள்ள ஜனங்கள் எல்லாரும் கண்டு பயந்து, இதென்ன விபரீதம் உலகத்துக்கு வந்துவிட்டது! யுகாந்த காலத்தில் உலகம் முடிவுசகு வருமென்று முன்னோர் சொல்லிக்கொள்வார்களே! அப்படிப்பட்ட காலம் இதுவாகவே யிருக்கவேண்டும்! என்று நடுநடுங்கித் தியங்கினார்கள். தேவர்களும் நிலவுலகில் பொழுது விடியாமலே யிருப்பது என்ன ஆச்சரியமென்று யாவரும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து ஆலோசித்து, இது ஒரு மகா பதிவிரதையின் சாபத்தினுடைய விளைவென்று நிச்சயித்து, அவர்களும் இப்பூவலகின்கண் இறங்கிவந்து கமலாவதியைப்பார்த்து, ஓ! பதிவிரதா சிரோன்மணியே! நீ உன் கற்பின் மகத்துவத்தால் இட்ட சாப விசேஷமானது உலகத்துக்கே முடிவையுண்டாக்கிறதே! இப்படி

பொழுது விடியாமலிருப்பதால் உலக வியாபாரம் ஒன்றும் நடப்பதற்கு இல்லையே! இவ்வுலகின் கண்ணுள்ள மணிதர்கள் எல்லாரும் தத்தளிக்கின்றார்களே! இவற்றிற்கென்ன செய்லாமென்று கேட்க, கமலாவதியானவள் தேவர்களைப் பார்த்து, பயபக்தியுடன் வணங்கி நமஸ்கரித்துச் சொல்லுகிறாள் கடவுளரே! மிகவும் ஏழையாகிய அடியாள் என்ன செய்வேன்? ஈசன் கட்டளையால் எனக்குப் பத்தாவாய் வாய்த்த இந்த மஹானுபாவர் இவ்விராப்பொழுது விடியுமுன் இறக்கவேண்டுமென்று அதோ! ஆலமரத்தினடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் மஹாத்மாவின் சாபம் நேரிட்டிருக்கிறதே! அதற்காக அடியாள் பயந்து, இப்படி பொழுது விடியாமலே யிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டேன், என்பதாய் அதிக விநயத்துடன் விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டாள். இவைகளையெல்லாம் தேவர்கள் கேட்டு மனமகிழ்ந்து சொல்லுகிறார்கள். ஓ! கமலாவதி யம்மையே! இம்மண்ணுலகத்தில் உன்னுடைய பதிவிரதா தர்மத்துக்குச் சமானமானது வேறென்ன விருக்கிறது:—

(காசிகாண்டம்)

" நண்ணு கற்புடை நங்கையர் சீரடி
மண்ணின் எவ்விடந்தோயினு மற்றது
எண்ணுகின்ற தலங்கள் எவற்றினும்
புண்ணியத் தலமென்று புகல்வரால்."

என்பதில், கற்போடு கூடிய ஸ்திரீகளுடைய பாதங்கள் பூமியில் எந்த விடத்திற் பட்டாலும், அப்படிப்பட்ட இடங்களை மற்றெல்லாப் புண்ணிய ஸ்தலங்களைவிட உயர்வானவைகளாகு மென்று சொல்லியிருப்பது, தாயே! உன்னைப்போலொத்த மாதுசிரோன்மணிக்கே சொல்லவேண்டுவதாயிருக்கிறது, என்று பலவாறாய்க் கமலாவதியின் கற்பை வியத்துகொண்டாடி, அத்துரவியின் சாபம் நிங்கும்படியான மார்கமும் தேடி பின்பு கமலாவதியின் சாபமாறிப் பொழுது விடியும்படிச் செய்யவேண்டு மென்று அப்பதிவிரதையைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதின் பிரகாரமே, கமலாவதியானவள், என்னுடைய மனக்குறை நீங்கிவிட்டபடியால், உடனே பொழுது விடியவேண்டும், என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் வழக்கப்படி பொழுது விடிந்தது. இதைக்கண்ட தேவர்கள் பூமாரிசொரிந்தார்கள். உடனே அப்பதிவிரதையின் புருஷனுக்குக் குஷ்டரோகமும் நீங்கிக் கோடி சூரியப் பிரகாசமான திவ்விய தேகமுண்டாய் நீடூழிகாலம் சகல சம்பத்துடன் வாழ்ந்திருக்கும்படியாகவும் தேவர்கள் ஆசீர்வதித்து மறைந்து போனார்கள். பிறகு இச்சதிபதிகளிருவரும் இம்மைக்குரிய சகலபோக பாக்கியங்களையும் அனுபவித்துப் பிதகாலத்தில் மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தையும் அடைந்தார்கள்.

ஆகையால், பெண்களே! கற்பின் மகிமை யிப்படிப்பட்டதென்று மேற்சொன்னவைகளால் நீங்கள் நன்றாய்க் கவனித்தறிந்து நடக்கவேண்டும்.

22-ம் பாடம்.

கற்பு. (தொடர்ச்சி.)

குணநிதி யென்பவள் கதை.

உத்தரதேசத்தையடுத்த மணமதியென்னும் நகரத்தில் குணநிதியென்னும் ஓர் இராஜ கன்னிகை யிருந்தாள். இவள் மகா ரூப சௌந்தரிய வதியாயிருந்தபடியால், இவளை அனேக ராஜகுமாரர்கள் மணம் புரியவேண்டுமென்று அபேட்சித்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் வனபதி யென்னும் அரசன அவளை யெப்படியாவது மனைவியாக்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்று, வெகுநாளாய் அநேக பிரயத்தனங்களைச் செய்துகொண்டு வந்தான். இப்படியிருக்கக் கடைசியாய், குணநிதியின் தகப்பன் தன் பந்து வர்க்கத்திற் சேர்ந்த வேறொரு இராஜனுடைய குமாரனாகிய தனபதியென்பவனுடைய குணாதிசயங்களைக் கேள்வியுற்றுத், தன் குமாரத்திக்குத் தக்க மணவாளன் அவனே யென்று நிச்சயித்துக், குணநிதியை அவனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்து விட்டான். இச்செய்தியைக் கேட்ட வனபதி யரசன் அதிக மனவருத்தமடைந்து, ஓ! ஓ!! நாம் குணநிதியைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று அநேக நாளாய் பகீர்தப் பிரயத்தனங்களெல்லாம் செய்துகொண்டு வந்தும், "இடித்துப் புடைத்தவளிருக்க எட்டிப்பார்த்தவள் கொட்டிக்கொண்டு போனாள்" என்னுங் கதையின்படி, தனபதியென்பவன் யாதொரு பிரயத்தனமு மில்லாமலே அவளை மனைவியாக்கிக் கொண்டானல்லவா! என்று, குரூரமாகிய எண்ணத்தோடே, இதற்கு ஏதாகிலும் தகுந்த சூழ்ச்சி தேடிக் குணநிதியை யெப்படியாவது தன் சுவாதீனப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று துராலோசனை செய்துகொண்டே யிருந்தான்.

இப்படியிருக்க, இங்கே குணநிதிக்கு விவாகமானபிற்பாடு, அவள் தன் கணவனுடைய வார்த்தைக்கு குறுக்கிட்டுப் பேசாமலும், அவனுடைய கட்டளைகளை மீறாமலும், தன்னுடைய கற்பைக்காத்துக்கொண்டு மிகவும் அடக்கத்துடன் நடந்து வந்தாள். இவளுடைய நன்னடைக்கையைக் கேள்விப்பட்ட அந்நகரத்துப் பிரஜைகளெல்லாரும் இவளை மகாபதிவிரதை யென்றும், நம்முடைய அரசனுக்கு இவள் மனைவியாய் வாய்த்தது இந்நாட்டிலுள்ளோர் செய்த தவப்பயனென்றும், பலவாறாய்ப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

இவ்விதமாய் தனபதியும், குணநிதியும் மிகவும் அந்நியோந்நியமாய் வாழ்ந்து கொண்டு வருங்காலத்தில், முன்னால் மனதிற் குரூர எண்ணம் வைத்துக் கொண்டிருந்ததாய்ச் சொல்லப்பட்டிருந்த வனபதியரசனானவன் தன் பகையை தீர்த்து தான் செய்திருந்த உத்தேசத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காகத் திரண்ட சேனைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு, தனபதிராஜனுடைய தேசத்தின்மீது படையெடுத்து, அவனோடு பலமான யுத்தஞ்செய்து ஜெயித்து, அவனையும்

அவன் மனைவியாகிய குணநிதியையும் சிறைப்படுத்தி தன் இராச்சியத்திற்குக் கொண்டுபோய் காவலில் வைத்துக்கொண்டான். அவ்வாறு இவர்களிருவரையும் சிறைப்படுத்தி வனபதியரசனுடைய பட்டணத்து வீதியிற் கொண்டுவரும்போது, இவர்களைப்பார்த்த ஜனங்க ளெல்லாரும் கண்களில் ஜலம் ஆறாய்ப் பெருக அழுதுகொண்டு, ஐயோ! இவர்களைப் பார்த்தால் இரதியும் மன்மதனும் போல் இருக்கிறார்களே! இந்த ராஜஸ்திரீ முகத்தைப் பார்த்தால் இலட்சுமியைப்போலவும் இவளால்தான் இவ்வுலகத்தில் மழை பெய்கிறதுபோலவும் தோன்றுகிறதே! இப்படிப்பட்ட புண்ணியவதியை நம்முடைய கொடுங்கோலரசன் எப்படி மனம் வந்து சிறைப்படுத்தினான்? இந்த ராஜ ஸ்திரீயின் விதிவசம் இப்படியும் இருக்குமா? "நாட்டையாளப் பெண் பிறந்தாலும் போட்ட புள்ளி போகாது, என்றசொல்லுவதும் சரியாயிருக்கிறதே; என்று, நானாவிதங்களாயிரங்கிப் புலம்பினார்கள்.

23-ம் பாடம்.

கற்பு (தொடர்ச்சி.)

குணநிதி யென்பவள் கதை.

இவ்விதமாய்க் குணநிதியையும் அவள் கணவனையும் தன் நகரத்துக்குகொண்டுவந்து சிறையில் வைத்துச் சிலநாள் சென்ற பிற்பாடு, வனபதியானவன் தன நெடுநாளைய கோறிக்கையை யீடேற்றிக்கொள்ள கருதி, ஒருநாள் குணநிதியை வரவழைத்து எதிரில் நிறுத்திக்கொண்டு சொல்லுகிறான். ஓ! குணநிதீ! உன்னுடைய அழகுக்காகவும் குணத்திற்காகவும் இச்சித்து, உன்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்வதற்காக ஆதியில் நான் செய்த பிரயத்தனங்களுக்குக் கணக்கில்லை. இவ்வளவு பிரயத்தனங்களை நான் செய்தும் என்னுடைய புஜபல பராக்கிரமத்தையும், சௌரியத்தையும், அழகையும், செல்வத்தையும் எண்ணிப்பாராமல், அறிவில்லாத மூடனாகிய உன் தந்தை சுவல்ப இராச்சியத்தையாளப்பட்டவனாகிய தனபதி யென்பவனுக்கு "நெய்யை யுருக்கி நிலத்தில் ஊற்றினது" போல், உன்னை மிகவும் அருமையாய் வளர்த்து, அவனுக்கு கலியாணம் செய்து கொடுத்துவிட்டான் இப்போது உன் கணவனுக்கிருந்த அந்த சுவல்ப இராச்சியமும் பராதீனமாய், அவனும், அவனுடைய மனைவியாகிய நீயும், என்னுடைய காவலுக்குள்ளாய் விட்டீர்கள்; நீ எனக்கு மனைவியாக வேண்டியவளாயிருக்க, வேறொருவனுக்கு மனைவியானதைக் கடவுள் பொறுக்காமல், உன்னை இப்போது என்னிடத்திற்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டார்; இனி நாமிருவரும் சந்தோஷமாய்க் கூடிவாழலாம்; இன்றுமுதல் உனக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை, நான் உன்னையே என்னுடைய பட்டஸ்திரீயாக்கிக் கொள்ளுகிறேன்; உன்னுடைய அழகுக்குத் தகுந்த

நாயகனாகிய என்னை இப்போது கடவுள் உனக்குக் கூட்டிவைத்தார்.
நான் கடவுளை வெகுநாளாய்ப் பிரார்த்தித்து வந்தபடி இப்போது என்
னிஷ்டத்தையும் நிறைவேறும்படி அநுக்கிரகித்தார்; கடவுள் இருக்கி
றாரென்பதற்கு இதுவே போதுமான திருஷ்டாந்தமாய்விட்டது! ஓ அழ
கில் மிகுந்த குணநிதி! இப்போது என்ன சொல்லுகிறாய்! என்று பல
பல விதங்களாய்த் தன் மீது குணநிதிக்கு விருப்பமுண்டாகும்படிக்கு
வனபதியானவன் நயமான வார்த்தைகளாற் பேசினான்.

இவைகளையெல்லாங்கேட்ட குணநிதிக்குச் செவியில் நாராசம்
காய்ச்சி விட்டதைப்போல் சொல்லி முடியாத துயரமுண்டாய், வன
பதியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். அடா! பாபி சண்டாளா! நீ தேச
த்தையாளப்பட்ட ராஜனாயிருந்தும் பரதார கவனஞ் செய்யத் துணிந்
தாயே! அதிலும், சிறைப்பட்டவர்களை யிவ்விதமாய் நடத்தும்படி எந்த
தரும சாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருக்கிறது? பூர்வத்தில் இராமனு
டைய பத்தினியாகிய சீதையை இச்சித்த இராவணன் பட்டபாடுகளை
நீ கேட்டதில்லையோ? புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னுமா? என்
பிராணன் போவதாயிருந்தாலும், என் பத்தாவே தெய்வமென்றென்
னும் என்னுடைய கற்பின் நெறியில் அணுவளவாகிலும் நான் தவற
மாட்டேனென்று நீ உறுதியாய் நினை; நெருப்பின்பேரில் ஈ மொய்க்
குமா? கல்தூணைச் செல் அரிக்குமா? இப்படி செய்யச்சொல்லி உனக்
குக் கற்பித்ததாரடா? துரோகி "கெடுவான் கேடு நினைப்பான்," "விநா
சகால விபரீத புத்தி" என்பது போல. உனக்கு முடிவு சீக்கிரத்தில்
வந்துவிட்டது, என்று குணநிதியானவள் மகா உக்கிரத்துடன் சொன்
னாள். இவ்வளவோடே நிற்காமல் மனக்கொதிப்பினால் பின்னுஞ்
சொல்லுகிறாள் : அடா தோஷி! என்னோடு இப்படிப்பட்ட வார்த்தை
களைப் பேசினதைப்பார்க்கிலும் என்னைக் கொன்றுவிட்டிருக்கலாமே!
மேலும் காமப்பேய் பிடித்த நாய்கள்,—

(நீதிநெறி விளக்கம்).

"கொலையஞ்சார் பொய்நாணார் மானமு மோம்பார்
களவொன்று மேனையவும் செய்வார் பழியோடு
பாவமிஃ தென்னார் பிறிது மற்றென் செய்வார்
காமங்கதுவப்பட்டார்."

என்று சொல்லி யிருக்கிறபடி, கொலைசெய்ய அஞ்சமாட்டார்கள்;
பொய்சொல்லக் கூசார்கள்; மானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளமாட்டார்
கள்; அவர்களுக்குப் பழிபாவமென்பது இடையவே கிடையாது
என்று, தேகந்துடிக்கக்கூவிச்சொன்னாள் இதை யங்கே சமீபத்தில்
நின்று கேட்டவர்களெல்லாம் நடு நடுங்கிப் பயந்து, அந்த அரசனுக்கு
சீக்கிரத்தில் ஏதோ கேடு வரப்போகிறது; பத்தினிவாக்குப் பலிக்கா
மற்போகாது; "எளியாரை வலியாரடித்தால் வலியாரைத் தெய்வ

படிக்கும்" என்பது, பொய்யாதென்று மிகுந்த பரிதாபத்துடன் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். குணநிதியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டவணபதியும், உளேயிலழுந்திய கடாவைப்போல், ஒன்றும் செய்யத்தோன்றாமல் சற்றுநேரம் மயங்கி, இவளுடைய புருஷனை உயிரோடு நாம் வைத்திருக்கும் வரையில் இவள் நம்முடைய சுவாதீனத்திற்கு வரமாட்டாளென்று தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, குணநிதியையும் அவள் புருஷனையும் பிரத்தியேகப்படுத்தி, அன்றுமுதல் அவர்களை வெவ்வேறானகாவற்சாலைகளில் வைக்கும்படியாய்க் !காவற்சாலைகளின் அதிகாரிகளுக்கு உத்திரவு செய்துவிட்டான்.

இவ்வாறு நடந்த வர்தமானங்களைக் கேட்ட வணபதி யரசனுடைய முதல் மந்திரியாகிய மதிநேசனென்பவன், ஒ! ஒ!! நம்முடைய அரசனுக்கு ஏதோ கெடுதி வந்துவிட்டது, என்று ஓடிவந்து, அரசனை வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஐயா! வேந்தனே! இப்போது, தேவரீர் அந்த மகாபதிவிரதையாகிய குணநிதியம்மையை யிழிவாய் நடத்தியது ராஜ தர்மமல்ல; உத்தமர்களுடைய மனதை வருத்துவது உலகத்தில் உள்ள எல்லா மனிதர்களுக்கும் அடாத செய்கையாச்சுதே! அப்படிப்பட்ட அதர்மமான காரியத்தைத் தம்மைப்போன்ற அரசர்செய்யலாமா? மேலும்,—

(நீதிவெண்பா.)

"பொன்னுங் கருப்பும் புகழ்பாலுஞ் சந்தனமும்
சின்னம்பட வருத்தஞ் செய்தாலும்-முன்னிருந்த
நற்குணமே தோன்றும் நலிந்தாலும் உத்தமர்பால்
நற்குணமே தோன்றும் நயந்து."

என்றபடிக்கு, சுவர்ணத்தையும், கருப்பஞ்சாற்றையும், பாலையும், எவ்வளவு காய்ச்சினாலும் அவற்றின் சுபாவங் கெடாமல் முன்னிலும் அவைகள் மேன்மைப்படும்; சந்தனத்தை அதிகமாய் அரைத்தபோதிலும், அதன் வாசனை சிறிதேனும் குறையாமல் மிகுந்த வாசனையைக் கொடுக்கும்; அதைப்போல் உத்தம ஸ்திரீகள் எவ்வித துன்பமடைந்த காலத்திலும், ஐயோ! தங்களுடைய பதிவிரதா தர்மத்திலிருந்து அணுவளவாகிலும் தவறமாட்டார்களே! ஆகையால் தாங்கள் கொண்ட எண்ணத்தை விட்டு விட்டால் தங்களுக்கு யாதொரு குறையும் உண்டாகமாட்டாது. இதுவு மன்றி,—

(நாலடியார்.)

"அறம் புகழ் கேண்மை பெருமை யிந்நான்கும்
பிறன் தாரம் நச்சுவார்ச் சேரா-பிறன் தாரம்
நச்சுவார் சேரும் பகை பழி பாவமென்
றச்சத்தோ டிந்நாற் பொருள்."

(குறள்).

"பகைபாவ மச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவா மில்லிறப்பான் கண்."

என்று சொல்லி யிருக்கிற பிரகாரம், பிறனுடைய மனையாளை யிச்சிப்பவருக்கு தருமம், கீர்த்தி, உறவு, மேன்மை ஆகிய இவைகள் அழிந்து, பகை, நிந்தனை, பாவம, அச்சம் ஆகிய இந்நான்கும் உண்டாகும். மேலும்,—

(விவேக சிந்தாமணி.)

"காமமே குலத்தினையும் நலத்தினையுங் கெடுக்க வந்த களம்
காமமே தரித்திரங்க ளனைத்தினையும் புகட்டி வைக்குங் கடாரம்
காமமே பரகதிக்குச் செல்லாமல் வழியடைக்குங் கபாடம்
காமமே யனைவரையும் பகையாக்கி கழுத்தரியுங் கத்தியாமே."

என்றபடி, காமமானது ஒருவனுடைய குலத்தையும், நலத்தையும் கெடுக்கும் விஷமாயிருக்கிறது; இதனால் அவனுக்குச் செல்வங்களழிந்து, எல்லாத் தரித்திரங்களும் உண்டாகின்றன; இதுவுமல்லாமல் அது சற்கதியை அடையவொட்டாமல் அவனை நரகத்தில் தள்ளும்; பந்து மித்திரர் முதலான யாவருக்கும் பகையுண்டாக்கிக் கடைசியாய் மரணத்தையும் உண்டாக்கும். மேலும்,—

(குறள்.)

"அறனிழுக்கா தல்லவை நீக்கி மறனிழுக்கா
மானமுடைய தரசு."

என்றபடி, தர்ம சாஸ்திரங்களில் தவிர்க்கும்படியாய்ச்சொல்லியிருக்கும் கொலை, களவு, காமம் முதலிய அதர்மங்களைச் செய்யாமலும், அப்படிப்பட்டவைகள் தன்னாட்டில் நடக்காமலும், பாதுகாக்க வேண்டுவது இராஜ தர்மமென்று சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கிறதே! அப்படியிருக்க, அவற்றிற்கு முற்றும் விரோதமான இப்பரதார கவனத்தைத் தாங்களே செய்ய முயன்றது, எவ்வளவும் தகாது; ஆனபடியால், "மந்திரிக் கழகு வரும்பொரு ளுரைத்தல்" என்கிற விதிப்படிக்கு, அடியேன் இனிச் சம்பவிக்கப்போகிற காரியத்தை இப்போதே தங்களிடம் விண்ணப்பம் செய்து கொண்டேன்; இனித்தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம் என்று, மந்திரியானவன் பலவித நியாயங்களையும் சாஸ்திர விதிகளையும் எடுத்துக்காட்டினான். மதிநேசன் வனபதி வாசனுக்குப் புத்தி யுண்டாகும்படியாக இவ்வாறு சாஸ்திரங்களைப்

போதித்தும், "கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோன்ருது" என்றபடி, இவற்றிற்கு அவன் சற்ருவது செவி கொடுக்கவே யில்லை.

24-ம் பாடம்.

கற்பு. (தொடர்ச்சி.)

குணநிதி யென்பவள் கதை.

மேற்கூறிய விதமாய் அரசன் பிறப்பித்த ஆக்கினையின் பிரகாரம் காவலாளிகள் குணநிதியையும், தன பதியரசனையும் வெவ்வேருன காவற்சாலைகளில் வைத்து விட்ட பிற்பாடு குணநிதியானவள் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கினவளாய்த், தன் கணவனுக்கு வனபதிராஜன் வேறென்ன தீங்குகள் செய்யப்போகிருனே வென்று இரவும் பகலும் மீளாத் துயரங் கொண்டவளாய், அவருக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாமல் காக்கவேண்டுமென்று, தன்னிஷ்ட தெய்வங்களை இடைவிடாமல் தியானித்துக்கொண்டே யிருந்தாள். தனபதியும், அதேவிதமாய்த் தன்னுடைய மனைவிக்கு வனபதி யென்ன கெடுதிகள் செய்யப் போகிருனே வென்று, அதிக கிலேசத்துடன் நாள் கழித்துக்கொண்டு வந்தான். இப்படியிருக்க, வனபதிராஜனுடைய மனைவியாகிய தாரை யென்பவள், தனபதியினுடைய அழகைப் பார்த்து அவன்மீது மோகங் கொண்டு, ஒரு நாளிரவில் காவற்சேவகனைப்போல் வேஷந்தரித்துக் கொண்டு மதிற்சுவரேறிக் குதித்துத், தனபதியிருந்த காவலறைக்குள் யாருக்குந் தெரியாமல் நுழைந்தாள். தாரையானவள் இவ்விதமாய் உள்ளே நுழைந்து, நித்திரை யில்லாமற் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் தனபதி யரசன் சமீபத்திற் போய்த், தான் இன்னளென்றும், தான் இவ்வளவு பிரயத்தனங்களோடு வந்த காரியம் இன்னதென்றும், குறிப்பாய் வெளிப்படுத்தினுள். இதைக்கேட்டவுடன் தனபதி யரசன் திடுக்கிட்டுத் தாரையை நோக்கித், தாயே! நீ கொண்ட எண்ணம் மகா கொடிது; ஸ்திரீகள் தம்சொந்த நாயகரை விட்டுப் பர புருஷருடைய அழகைப் பார்த்து மோகிப்பது, உலகத்தில் எல்லாவற்றிலும் மகா பாதகமென்றும,—

(காசிகண்டம்).

"எதிலான் தன் எழில்கண் டுவப்பவர்
பேது செய்துழல் பேயுரு வெய்துவார்."

என்கிற சாஸ்திர விதிப்படிக்கு, அப்படிச் செய்யும் பெண்கள் பிசாசின் ரூபத்தை யடைவார்கள். பின்னும்,—

(நீதிநெறிவிளக்கம்.)

"முறையுங் குடிமையும் பான்மையும் நோக்கார்
நிறையும் கெடுநாணும் பேணார்-பிதீதமொரு
பெண்மை பேதமைக்குண்டோ பெரும்பாவம்
கற்பில் மகளிர் பிறப்பு,"

என்றபடி, பரபுருஷரை யிச்சிக்கும் சிந்தையுள்ள துஷ்டப் பெண்கள், பந்து முறைமையையும், தாம் பிறந்த குடியின் பெருமை யையும் பார்க்கமாட்டார்கள்; தங்கள் மனதைப்பிறர்பாற் செல்லாமல் காக்கவுமாட்டார்கள்; ஸ்திரீகளுக்கு இருக்கவேண்டிய நாணமென்ப தும் அவர்களுக்கிராது; அவர்களுக்கு வேறெவ்விதமான நலமாவதுண்டா? இல்லையே! ஆகையால் கற்பில்லாத ஸ்திரீகளுடைய பிறப்பானது மகா பாவமானதா யிருக்கிறது. கற்பு நெறியிலிருந்து தவறும் பெண்களுக்கு இவ்வாறு மகா பாதகங்கள் உண்டாவதாயிருப்பதால், அம்மணீ! உன்னுடைய தகாத எண்ணத்தை விட்டுவிடு; மேலும், இந்தச் செய்திகளை உன் கணவன் அறிந்தால், நம்மிருவரையும் சிரச்சேதம் செய்துவிடுவானே! ஆகையால், காவலாளிகள் விழித்துக் கொள்வதற்குமுன், தயவுசெய்து நீ வெளியில் போய்விடுவாயம்மா! என்று, தனபதியரசன் அநேக விதமான நீதிகளையும் எடுத்துக்காட்டி, மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொண்டான். இவைகளையெல்லாங் கேட்ட தாரையானவள், தான் வந்தகாரியம் சித்திக்கவில்லையேயென்று மகா துக்கங்கொண்டவளாய், அணிலேறவிட்ட நாயைப்போல், பதில் யாதொன்றும் சொல்லத்தோன்றாமல் விழுந்துக்கொண்டு, வாசற்படி யில் தான் வந்த வழியைப் பார்த்து நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

இவளுடைய நிலைமை யிப்படியிருக்க, இவளுடைய கணவனுகிய வனபதி ராஜன், தான் முன்னால் கொண்டிருந்த எண்ணத்தை நிறை வேற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தனபதியை ஒருவரு மறியாமற் கொன்றுபோடவேண்டுமென்று, ஒரு வாளாயுதத்தைக் கையிலெடுத் துக்கொண்டு, ஊர்ச் சந்தடியடங்கினபிற்பாடு மெதுவாய் அடிமேல் அடிவைத்து நடந்துவந்து, மதிலைத்தாண்டி தனபதியிருந்த காவற் சாலைக்குள் நுழைந்தான். இப்படியவன் நுழைந்தவுடன், வாசற்படி யிற் புருஷ வேஷத்துடன் எக்கம் பிடித்து நின்றுகொண்டிருந்த தாரையைப்பார்த்து, இவன்தான் தனபதியென்று நினைத்து, வெகுநிதான மாய்த் தன்கையிலிருந்த வாளாயுதத்தினால் வெட்டிப் போட்டான். இதனால் உண்டான அரவத்தினால், நித்திரையிலிருந்து விழித்துப் பார்த்த காவற் சேவகன், கீழே யிருதுண்டங்களாய் விழுந்திருக்கும் பிரேதத்தையும், அதன் பக்கத்தில் வாளாயுதத்துடன் நின்று கொண் டிருக்கும் மனிதனையும் பார்த்து, "ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்தி மட்டு" என்பதைப்போல், நிதானியாமல், இவன் தான் கொலையாளியாயிருப் பானென்றும், இவனை உடனே கொல்லாவிட்டால் தனக்கு அரசனால்

என்ன தண்டனை விதிக்கப்படுமோ வென்றும் பயந்து, உறையிலிருந்த தன் கத்தியை யுருவி வனபதி ராஜனை யிருதுண்டங்களாய் வெட்டிக் கீழே வீழ்த்தினன்.

இவ்விதமாய்ச் சிறைச்சாலையில் உண்டான சந்தடியினால், மற்ற காவலாளிகளெல்லாம் விழித்துக்கொண்டு ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து, விளக்கைக்கொண்டு வந்து நிதானித்துப் பார்க்கும்போது, தங்கள் அரசனும்; அவன் மனைவியும் வெட்டுண்டு இறந்து கிடைப்பதை யறிந்து நடுநடுங்கி, யிந்த வர்த்தமானங்களை உடனே மந்திரி பிரதானிகளுக்கு அறிக்கை யிட்டார்கள். அவர்களும் அதைக்கேட்டுத் தாமதமின்றி அங்கே ஓடி வந்து பார்த்து, நடந்தவைகளைத் திரவிசாரித்து உண்மையை யறிந்து, நம்முடைய அரசன் ஒன்று நினைக்க தெய்வம் ஒன்று நினைத்ததென்று மகா விசனமும், ஆச்சரியமும் அடைந்து, இவைகளெல்லாம் மகா பதிவிரதையான குணநிதி யம்மை யானவள் அன்றையதினம் மனம் நொந்து கூறின வார்த்தைகளின் பலனென்றும், அம்மாது சிரோன்மணியை யிச்சண்டாள அரசன் இச்சித்ததினால் வந்த கேடென்றும் தீர்மானித்தார்கள். இவற்றோடே யிந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தன் புருஷனுக்குத் துரோகஞ் செய்து, பரபுருஷனைத் தேடிவந்த வனபதி ராஜனுடைய மனைவியாகிய தாரைக்கு உண்டான முடிவையும் பார்த்து அதிசயித்து, இவைகளெல்லாம் கடவுளுடைய கட்டளையின்படி முடிந்துவிட்டதென்று நிச்சயித்தார்கள். இதற்கு மேல் இராஜாங்கம் நடக்க வேண்டுவது தவக்கப்படுமே யென்று மந்திராலோசனைச் சபையாரெல்லாம் கூடி யோசித்துக், காவற்சாலையிலிருந்த குணநிதியையும், தனபதி யரசனையும் விடுவித்து, இந்த அரசனுக்கே இராச்சிய பட்டாபிஷேகம் செய்து விட்டார்கள். அதின் பிரகாரம் தனபதியும் அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டு, மனுநீதி சற்றுவது வழுவாமல் அனேக அரசர்கள் தனக்குப் பகுதி கட்டும்படியாக, கற்பு நிலை யெக்காலத்தும் தவறாத தன்னுடைய பத்தினியாகிய குணநிதியுடன், புத்திர பாக்கியங்களைப் பெற்று, பூரணாயுளோடு அரசாண்டு வந்தான்.

இந்தக் கதையினால் குணநிதிக்கு முதலில் உண்டான ஆபத்துகளையும், அப்படிப்பட்ட காலத்திலும் மனவுறுதியினால் தன் பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, தன் கணவனுக்கும் தனக்கும் உலகத்தில் நீங்காத கீர்த்தி சம்பாதித்து வைத்த வழிகளையும்பெண்கள் கவனித்து நடக்கவேண்டும்.

25-ம் பாடம்.

சத்திமுத்தப்புலவரும் கற்புள்ள அவர் மனைவியும்.

இப்பாரதகண்டத்தில் தமிழ்ப்பாஷை வழங்குந் தொண்டை நாட்டில் சத்தி முத்தமென்னும் ஓர் ஊருண்டு. அவ்வூரில் சச்சியப்பனென்னும் பெயரையுடைய ஒருவர் இளமை முதல் தமிழென்னும் கடலை நீந்துவதற்குரிய தெப்பங்களாகிய நூல்களை யாராய்ச்சி செய்வதையே தொழிலாய்க்கொண்டு, நாளுக்கு நாள் கல்வி மிகுதியும் அதனால் நாமகளாகிய சாஸ்வதியின் அருள் நோக்கும் பெற்றவராய் வாழ்ந்து வந்தார். பிற்காலத்தில் இதனால் இவருக்குச் சத்திமுத்தப் புலவரென்னும் புகழ்ப்பெயருண்டாயிற்று. இவர் தன் குலத்திற் பிறந்த அழகும் நல்லொழுக்கமும் அமைந்த வோர்கன்னிகையை மணம் புரிந்து வாழ்ந்துவரும் நாளில், இவர் கல்வி முயற்சியிலேயே காலங் கழித்துக்கொண்டு, பொருள்தேடும் உபாயங்களை மறந்திருந்தமையால், தமது முன்னோர் சம்பாதித்துவைத்த ஆஸ்திகளெல்லாம் நாளுக்கு நாள் குறைந்து, கடைசியாய் வறுமை மேலிட்டுக்கொண்டேவந்தது. இவ்வாறு மேலிட்ட வறுமைக்காக இவரது மனைவியானவள் சற்றேனும் மனந்தளராமல், "கல்லா வொருவன்றோள் சேர்தலினும் கற்றவனோடு அவலற்படுதலழகன்றோ" வென்றபடி, தன் கணவனுடைய கல்வியையே பொருளாய் மதித்து, அவ்வூரிலுள்ள கனவான்களுடைய வீடுகளுக்குத் தினந்தோறும் போய், நெல்லைக் குத்திக் கொடுத்து, அதற்காக அவர்கள் கொடுக்கும் கூலியரிசியை வாங்கிக்கொண்டுவந்து, சமைத்துத் தன் பத்தாவுக்குப் படைத்து, தக்க உபசாரங்களுடன் அவரையுண்ணச் செய்து, தானும் உண்டு, இவ்வாறே புலவருக்கு வறுமையாலுண்டாகுந் துன்பங்களைக் காட்டாமல் சுகமாய்க் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டு வந்தாள். அவர் உலகவின்பங்களெல்லா வற்றிலும் கல்வியாராய்ச்சியாலுண்டாகும் இன்பமே பெரிதென்று, அதிலேயே தன் சிந்தையை முழுதும் நாட்டியிருந்தார்.

இவ்வளவு மனவுறுதியோடும், பதிபக்தியோடும் அவருடைய மனைவியானவள் தன் கணவனுக்கு எவ்வித மனவருத்தமும் உண்டாகாமற் பாதுகாத்து வரும் நாளில், ஒரு நாள் அந்த இலட்சுமிக்கு சுரநோயுண்டாய் தேகவலிமை குறைந்தும், அதைச் சிந்தியாமல் தன் கணவன் பசியால் வருந்தப் போகிறாரென்று, அன்றும் வழக்கப்படி நெல்லைக்குத்திக் கொடுத்ததற்குக் கூலியாய்க் கிடைத்த கொஞ்சம் அரிசியைச் சமைத்தானவுடன் உப்பில்லாமையால், அதைத் தன் பத்தாவுக்கு எப்படி யிடுகிறதென்று மனக்கவலை மிகுந்தபடியாலும், நோயினாலுண்டான தேகமெலிவினாலும் மூர்ச்சையடைந்து தரையில் விழுந்துவிட்டாள். இதையறிந்த புலவர், திடுக்கிட்டு ஓடிவந்து, தன் மனை

வியை வாரியெடுத்து மார்போடணைத்துப் பெண்ணே! உனக்குயாது காரணத்தாலிவ்வித களைப்புண்டாயிற்றென்று வினவினர். அதற்கந்தக் கற்பரசியானவள், பிராணநாதா! சிலதினங்களாய் எனக்குண்டாயிருந்த சுரநோயின் களைப்பேயன்றி, வேறொன்றுமல்லவென்றாள். அவள் இவ்வாறு சொல்லியும் நம்பாமல், தான் அன்றைபதினம் சமையல் வீட்டைப்பார்த்தவுடன் தன் குடித்தன நிலைமையின்னதென்றும், தன் தேக போஷணைக்காகத் தன் மனைவி தினந்தோறும் படுந்துயரங்களையும் புலவர் குறிப்பாலறிந்து, "பொருளில்லார்க் கிவ்வுலகமில்லை" யென்னும் நாயனார் மொழிப்படி, யினி யில்லறம் நடத்துவதற்கும், நாம் பொருள் தேடாவிடில் நமது உயிர்த்துணையாகிய மனைவியை யிழக்கும்படி நேரிடுமென்று பயந்து, என்னாசை நாயகியே! நீ எனக்காக இதுவரையில் பட்ட கஷ்டங்களை நிர்ப்பாக்கியனாகிய யான் அறியாமற் போனேனே; இனி நான் உனது துன்பங்களைப் பார்த்துச் சகியேன். நீயும் நமது குடித்தன நிலைமை யிவ்வாறு இருக்கிறதென்று முன்னமே யெனக்குத் தெரிவிக்காமற்போய்விட்டாயே; கல்வி யாராய்ச்சியில் காலத்தைப் போக்கிக்கொண்டே யிருந்துவிட்டு, நம்முடைய உணவுக்குத்தேவையான பொருளைத்தேடு முயற்சியில் சிறிதும் நான் கவனம்வைக்காமற்போய்விட்டேன். எனது அபசாரங்களைப் பொறுப்பாயாகவென்று தன் மனைவிக்குத் தக்க தேறுதல்களைச் சொல்லிவிட்டு; மதுரையில் அரசாட்சிசெய்யும் நெடுமுடிமாறன் என்னும் பாண்டியராஜன் கல்வியில் மிகுந்தவனென்றும், அவனிடம் போகும் புலவர்களுக்குத் தகுந்த பரிசு கொடுத்து ஆதரிக்கிறானென்றும், தான் முன்னால் கேள்வியுற்றிருந்தபடி யவனிடம் போய் தனது கல்வியின் பெருமையைக்காட்டிப் பரிசுபெறலாமென்றும், உடனே புலவர் மதுரையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இவ்வாறு சத்திமுத்தத்தைவிட்டுப் புறப்பட்ட புலவரானவர், நெடுந்தூரம் வழிநடந்து, மதுரைப் பட்டணத்தை யடைந்து, இரண்டு நாள்வரையில் இராஜதரிசனம் கிடைக்கப்பெறாமையால் மனவருத்தமுற்று, உண்பதற்கு உணவும் உடுப்பதற்கு இடையிலோர் கந்தையன்றி வேறொன்றுமில்லாமையால் மனக்கவலையுடன் அன்றிரவு அப்பட்டணத்து இராஜவீதியிலுள்ள தோடியில் படுத்துக்கொண்டு, நாம் இந்த நிர்ப்பாக்கிய நிலைமையில் அரசனை யெவ்வாறு காணப்போகிறோம். நமது மனைவியை நாம் இதுவரையில் விட்டுப் பிரிந்தோமில்லையே, இப்போது பிரிய நேரிட்டதற்காக அவள் ஆகாரம் நித்திரையின்றி யெவ்வாறு துயரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாளோ வென்று, அதிக மனக்கவலையுடன் நித்திரையின்றி விழித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது ஆகாயத்தில் ஓர் ஆண் நாரைப்பட்சியானது தனக்கு நேராய் கத்திக்கொண்டே தெற்கேயிருந்து வடக்கே பறந்து போவதைச் சத்தத்தாலறிந்த புலவரானவர் அந்நாரையை நோக்கி,

"நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்
பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன

பவளக்கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்
நீயுநின் றுணைவியும்
தென்றிசைக்கு மரியாடி
வடதிசைக்கேகுவீராயின்
எம்மூர்ச்சத்தி முத்த வாவியுட்டங்கி
நனைசுவர்க்கூரைக் கனை குரற் பல்லி
பாடுபார்த்திருக்குமென் மனைவியைக்கண்டு
எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில்
ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து
கையதுகொண்டு மெய்யது பொத்தில்
காலது கொண்டு மேலது தழீஇப்
பேழையுள்ளிருக்கும் பாம்பெனவுயிர்க்கும்
ஏழையாளனைக் கண்டன மெனுமே."

யென்னும் ஓர் இணைக்குறள் ஆசிரியப்பாவைச் சொன்னார்.

இதன் பொருள் :—சிவந்த கால்களையுடைய ஓ நாரைப்பட்சியே! பழம் பாழக்கும் பனையின் கிழங்கைப் பிளந்ததைப்போலவும், பவளத்தைப்போற் சிவந்தும கூர்மையுள்ள வாயையுமுடைய நாரைப்பட்சியே! நீயும் உன் மனைவியும் தென்திசையிலிருக்கும் கன்னியாகுமரியில் நீராடி வடதிசைக்குத் திரும்பும்போது, சத்திமுத்த மென்னும் எமது ஊரிலுள்ள தடாகத்திற்றங்கி, மழையினால் சுவர் நனையும்படியான துவாரங்களுள்ள மேற்கூரையையுடைய எமது பழைய குடிசையில், நமது கணவன் திரும்பி வருகிறாரென்று பல்லிச் சத்தம் எப்போது கேட்போமென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் என் மனைவியைப் பார்த்து, போர்வைக்கு வஸ்திரமில்லாமல் வடகாற்றினால் மெலிந்தும், கைகளால் தேகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு, கால்களை மேலே பின்னிக் கொண்டும், பெட்டிக்குள்ளிருக்கும் பாம்பைப்போல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கும் உன் கணவனாகிய இந்த ஏழையைப் பாண்டிய ராஜன் ஆளப்பட்ட மதுரைப் பட்டண வீதியில் கண்டோமென்று சொல்லுவாயாக வென்பதாம்.

இக்கருத்தடங்கிய பாடலை அன்று நடுராத்திரியில் புலவர் நாரையைப்பார்த்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், மாறு வேஷத்துடன் நகரி சோதனைக்காக இராஜவீதியைச் சுற்றிக்கொண்டு தேரடியின் சமீபத்தில் வந்த பாண்டிய ராஜன், பாடல் ஆரம்பமுதல் முடிவு வரையில் உற்றுக் கேட்டான். இதைக்கேட்ட அரசன் திடுக்கிட்டு, ஆ! ஆ!! இதென்ன ஆச்சரியம்! சொல்நயம் பொருள்நயம் அமைந்த இவ்வற்புதமான பாடலைப்போல் நாம் இதுவரையில் கேட்டதில்லையே! இதைப்பாடிய நாவலருடைய பெருமையை யென்னவென்று சொல்லலாம்; இவர் நாமகளுடைய அருள் பெற்றவராயிருக்கவேண்டும். ஆயினும், இவ்வித கல்விப் பெருமையையுடையவருக்கு அப்பாடலில்

விவரித்தபடி யுண்டாயிருக்கும் தரித்திர நிலைமையைக் கேட்கச் சகிக்கக் கூடவில்லையே யென்று பலவாறு புலவருடைய பெருமையை வியந்து, தன் கருத்தில் சில நாளாய்ப் புதைத்திருந்து அப்பாடலில் வெளிப்பட்ட வோர் உபமானத்திற்காகவும் அதிசயித்தான். அதாவது இவ்வரசன் ஒருநாள் வேட்டைக்குப்போய் காட்டிலிருந்து திரும்பும்போது, ஓர் ஏரிக்கரையின்பேரில் குதிரை ஏறித் தன் பரிவாரங்களுடன் வருகையில், அவ்வேரிக்கரையில் நீரோரமாய் அலைகளால் வேரின் கீழிருந்த மண் அலைபட்டு, அடி தெரிய ஓர் பனங்கன்று நிற்பதையும், அதற்குச் சமீபமாக வோர் செங்கால் நாரையானது அடி பருத்து நீண்டு, இரண்டு நுனி சிறுத்துச் சிவந்து, பிளவுபட்ட வாயுடன் நிற்பதையும், இதைப்போலவே அடிபருத்துத் திரண்டு நீண்டு பிளவுபட்டு அப்பனங்கன்றினடியிலிருக்கும் பனங்கிழங்கையும் பார்த்து, இவ்விரண்டிற்கும் உபமானம் மிகவும் பொருந்தியிருப்பதைத் தன் மனதில் வைத்துக்கொண்டு, சந்தோஷித்துக்கொண்டே அரண்மனை சேர்ந்து, தன் சபையிலுள்ள புலவர்களையெல்லாம் தருவித்து, நாரைமூக்குக்கு எப்பொருளை உபமானமாய்ச் சொல்லலாமென்று கேட்டான். அதற்கு அவ்வித்துவான்களெல்லாம் தமக்கு தோன்றினபடி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பொருளை உபமானமாய்ச்சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட அரசனுக்குத் தான் ஏரிக்கரையில் அன்று பிரத்தியட்சமாய்க் கண்ட உபமானப் பொருள் ஒருவராலும் வெளிப்படாமையால், தன் மனதிலிருக்கும்பொருளை வெளிப்படுத்துவோர்க்குப்பரிசாக ஆயிரம்பொன் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லி, அப்பொன்னை முடிப்பாகக் கட்டிவைத்தான். அன்று முதல் அவ்வுபமானப் பொருளை வெளிப்படுத்துந் திறமையுடைய நாவலர் நமது நாட்டில் இல்லையே யென்கிற கிலேசத்துடன் எதிர்ப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அகஸ்மாத்தாய், "பழம்படுபனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன, பவளக்கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்," என்று சத்திமுத்தப் புலவருடைய வாக்கிலிருந்து அவ்வுவமை யடங்கிய பாடல் வெளிபடக் கேட்டதினால், அரசனுக்கு அளவில்லாத வியப்பும் மனக்களிப்பு முண்டாயிற்று. இவ்வாறு அரசனுக்குண்டான களிப்பினால் தான் போர்த்துக்கொண்டிருந்த வோர் விலையுயர்ந்த பீதாம்பரத்தை யப்புலவர்மேல் போர்த்துவிட்டு, ஒருவருக்குந் தெரியாமல் திரும்பிப் போய் அரண்மனை சேர்ந்தான். இதை யுணர்ந்த புலவர், "வருவது தானே வரு" மென்பது பொய்யாதென்று, நாம் குளிரால் வருந்துவதைப் பார்த்துச் சகியாத யாரோ வொரு தருமகுணசீலன் இவ்வஸ்திரத்தை நமக்குப் போர்த்தினனென்று சந்தோஷித்து, இன்னும் நமது அன்னையாகிய நாமகளுடைய அருள், எவ்வாறு உளட்டுவிக்கப் போகிறது பார்ப்போமென்றிருந்தார். அரசன் அரண்மனைக்குப் போனவுடன் காவலாளிகளைத் தருவித்து, எனது பீதாம்பரத்தை யாரோ களவாடிக்கொண்டு போனான், உங்கள் காவலின் திறமை வெகு நேர்த்தியாயிருக்கிறது உடனே அதைக்கண்டு பிடித்து அக்கள்வனை என் முன் கொண்டுவராவிட்டால் உங்களைத் தக்கபடி தண்டிப்பேனென்றான், இவ்வளவு காவலைக் கடந்து எனது பள்ளியறையில் வந்து, நின்

போர்த்துக்கொண்டிருந்த பீதாம்பரத்தைத் திருடினவன் மகா சாமர்த்தியனாயிருக்கவேண்டுமாகையால், அவனைக் கண்டுபிடித்து அடிக்காமலும், திட்டாமலும், கொண்டுவர வேண்டுமென்று அரசன் காவலாளிகளுக்குப் பின்னும் கட்டளை யிட்டான்.

இவ்வாக்கினையின்படி காவலாளிகள் உடனே புறப்பட்டு, தீவட்டிகளைக் கொண்டு வீதிதோறும் தேடிக்கொண்டு வருகையில், தேரடியில் அப்பீதாம்பரத்தைப் போர்த்துக்கொண்டு படுத்திருக்கும் புலவரைப் பார்த்து, திருடனகப்பட்டானென்று சந்தோஷித்து, அரசன் சொன்னபிரகாரம் அவரை உபத்திரவப்படுத்தாமல் அவன் முன்பாக கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்கள். அரசன் இவர் முகத்தைக் கண் குளிரப் பார்த்து, அவர் முகத்தில் சாஸ்வதியின் அருள் பிரகாசிப்பதை யறிந்து தன் மனதில் மிகக் களிப்புடன் அவரை நோக்கி, அட பயலே! நீயார்? எந்தவூர்? நீ இவ்வளவு தைரியத்தோடு இவ்வரண்மனையிற் புகுந்து, நான் போர்த்திருந்த விலையுயர்ந்த பீதாம்பரத்தை யெவ்வாறு களவாடினாய்? என்று வினவினார். இதைக்கேட்ட புலவர், இதென்ன வாச்சரியம், நாம் ஒன்றையுமறியோமே, பீதாம்பரம் கிடைத்ததென்று சந்தோஷித்திருக்க, இடியிடித்தாற்போல் நேரிட்ட இச்சம்பவங்களுக்கு நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம்; இவையெல்லாம் நாமகளுடைய திருவிளையாட்டா யிருக்கவேண்டுமென்று, அவளுடைய பாதங்களை மனதில் தியானித்துக்கொண்டே அரசனைப் பார்த்து, "வெறும் புற்கையு மரிதாங்கிள்ளை சோருமென் வீடுவரும், எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை மன்னா" வென்று பாட ஆரம்பித்தவுடன், "அரசன் கோபங்கொண்டவனைப்போல் நடித்து, இவன் பாட்டில் வல்லகள்வனாயிருக்கிறான்; இவனை யுடனே சிறைச்சாலையில் ஆறுமாத காலம் அடைத்துவிடுங்களென்று ஆக்யாபித்து, மந்திரியையழைத்து, இவர் சாஸ்வதி விலாசம் பெற்ற மகா வித்துவான். இவருக்குச் சிறைச்சாலையில் அரசருக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்விக்க வேண்டுமென்று இரகசியமாய்க் கட்டளை யிட்டனுப்பினான்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தவுடன், வேறொரு மந்திரியை யழைத்து, இப்புலவர் சிறையிலிருந்து விடுதலையாகுமுன், நீ தேவையான திரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டுபோய், நான் அன்று நகரி சோதனை காலத்தில், புலவர் பாடிய பாடலில் கேட்டிருந்த சத்திமுத்தமென்னும் ஊருக்குப்போய் இவருடைய வீட்டை எனது அரண்மனையைப்போல் கட்டி, அதில் எனது அரண்மனையிலிருக்கும், தந்த நாற்காலிகள், சப்பிரகூடமஞ்சங்கள், பொற்றட்டு முட்டுகள், இரத்தின கம்பளங்கள் முதலான வஸ்துக்களால் அதை யலங்கரித்துப், புலவர் மனைவிக்கு வேண்டிய பட்டு பட்டாடைகளையும், இரத்தினாபரணங்களையும், வேலாளிகளையும், தோழியரையும் அமர்த்திவிட்டு, பல்லக்கு, குதிரைகள், இரதங்கள் முதலான வாகனங்களையும் சேர்ப்பித்து வரும்படி ஆக்கினை செய்தனுப்பினான். இங்கே புலவர் சிறைச்சாலைக்குப் போகும்போது,

தன்னைவிட்டுப் பிரிந்தமையால் துயரங்கொண்டிருக்கும் தன் மனைவி யெவ்வாறு துக்கித்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ, நாம் ஆறுமாத காலம் சிறையிலிருந்து விடுபடுமுன், அவள் பிராணன் நிற்கப்போகிறதோ வென்று, பலவாறு கவலைப்பட்டுக்கொண்டே அச்சிறைச்சாலையில் நுழைந்தவுடன் இவருக்கு ஏவலாளிகள் ஸ்நானம் செய்வித்து, அறு சுவை பதார்த்தங்களோடு கூடிய அன்னத்தைப் படைத்து, இவருக்கு அரசருக்குச் செய்யும் உபசாரங்களைச் செய்துகொண்டு வந்தார்கள். இவற்றைக் கண்ட புலவருக்கு, விசனமும் அதிசயமும் மேலிட்டு, நம தன்னையாகிய கலைமடந்தையின் திருவருளினால் இன்னும் என்னென்ன விளையப்போகிறதோ பார்ப்போமென்று, அவளைத் தியானித்துக் கொண்டே நாள் கழித்து வந்தார்.

இவ்வாறு ஆறுமாதங் கழிந்த பின்பு, அரசன், சிறைச்சாலையி லிருக்கும் பீதாம்பரக் கள்வனைக் கொண்டு வாருங்களென்று காவலாளிகளுக்குக் கட்டளையிட, அவர்கள் தக்ஷணம் போய்ப் புலவரைக் கொண்டுவந்து அரசன்முன் நிறுத்தினார்கள். அரசன் புலவரைப் பகலில் பார்த்து ஆனந்தித்து, சற்று மரியாதையாய், நீர் யார்? என் வஸ்திரத்தைக் களவாடின காரணம் யாது, என்று நடிந்து கேட்டார். அதற்கு விடையாக'—

"வெறும் புற்கையு மரிதாங் கிள்ளை சோருமென் வீடுவரும்,
எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை முன்னாளென் னிருங் கவியால்
குறும்பைத் தவிர்த்த குடிதாங்கியை வந்து கூடியபின்
தெறும்புற் கொள்யானை கவளங் கொள்ளாமல் தெவிட்டியதே"

யென்னும் பாடலைச் சொன்னார்.

இப்பாட்டின் பொருள்.—எனக்கு இங்கே வருமுன், உப்பில்லாத வெறுங்கூழுங் கிடைப்பது அரிதாயிருந்தது; கிளிபோன்ற எனது மனைவியும் உணவுக்கு மார்க்கமில்லாமல் சோர்ந்தாள்; என் வீடு தேடி வரும் ஒரு சிறிய எறும்புக்குங்கூட, என் வீட்டில் மாவாகிலும் கிடையாது. என்னைப் பிடித்த சனியனாகிய வறுமையை யோட்டிய அரசனே! உம்மையடைந்த பின்பு, புல்லைத்தின்னும் யானைகள் அவற்றிற்கிடும் பச்சரிசிக் கவளத்தை யுட்கொள்ளாமல் உமிழ்கின்றன வென்பதாம்.

முதலில் இவர் இப்பாடலைப் பாடியபோது, எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை மன்னா" வென்று பாடினவர், ஆறுமாதகாலஞ் சவுக்கியத்தை யனுபவித்ததினாலும், தன்னுடைய நிலைமை மாறியிருப்பதையும் உணர்ந்த, இப்போது, "எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை முன்னாள்," "என்று மாற்றிவிட்டார். ஆகையால் இவர் கலை மகளருள் பெற்றவரென்று மனதில் ஆனந்தம் உண்டாய், காவலாளிகளைப் பார்த்து, இவரை

வனுக்கு வெளியில் துரத்திவிடுங்களென்று அரசன் கட்டளை யிட்டான். அதின்படியே துரத்திவிடப்பட்ட புலவர், அதிக சந்தோஷத்துடன்,'' அப்பா பிழைத்தேனென்று சொல்லிக்கொண்டு, நம்மை யரசன் என்ன ஆக்கினை செய்யப் போகிருனோவென்று இருந்த பயம் இன்றோடே தொலைந்தது. மறுபடியும், நமது உயிர்த்துணையாகிய மனைவியை, நாம் கண்களால் பார்க்கப் போகிறோமா வென்றெண்ணி யிருந்த எண்ணமும் ஒழிந்தது, என்று தன் பழைய சந்தையுடன் சத்திமுத்தத்தை நோக்கித் தன் மனைவியைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆவலுடன் புலவர் புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்தார். இவ்வாறு வந்தவர், தன் வீட்டைப் பார்க்கும்போது, அது எழுநிக்குள்ள உப்பரிகையாயிருப்பதையும், அரசனுடைய அரண்மனையைப்போல் மேளவாத்தியங்கள் முழங்குவதையும், முத்துப் பல்லக்குகளும், அசுவங்களும், யானைகளும் பல ஏவலாளிகளும் அவ்வரண்மனை எதிரில் போக்குவரத்தாயிருப்பதையும் பார்த்து பயந்து, ஓ! ஓ! நாமிருந்த இடத்தை, யாரோ ஒரு அரசன் அபகரித்துக்கொண்டு, இவ்விதமாய் அரண்மனை கட்டிக் கொண்டான்; இந்தச் சந்தாப்பத்தில் நமது மனைவி என்னகதியடைந்தாளோ வென்று, அதிக துக்கத்துடன் அவ்வரண்மனைக்குள் போக்குவரத்தாயிருக்கும் ஏவலாளிகளைப் பார்த்து இங்கே முன்னிருந்த குடிசைகள் என்னவாயிற்று, அதில் வசித்துக்கொண்டிருந்த எனது மனைவி யிப்போது எங்கே வசிக்கிருளென்று விசாரித்தார். அதைக்கேட்ட ஏவலாளிகள் நகைத்து, இவன் பயித்தியக்காரன்போலிருக்கிருன்; இவனைத் துரத்திவிடுங்கள் என்ருர்கள்.

புலவர், இவ்வாறு தன் வீட்டையும் அதிலிருந்த தன் மனைவியையுங் காணேமேயென்று, அதிக துக்கத்துடன் புலம்பிக்கொண்டிருக்கும்போது, இவர் மனைவி மேலுப்பகரிகையிலிருந்து கொண்டு, நமக்குப் பாண்டிய ராஜனுல் கிடைத்த இச்செல்வங்களால் என்ன பலன்? நமது கணவரில்லாமல் இச்செல்வங்கள் நமக்கேன்? அவர் எப்போது வருவாரோ வென்று கண் பூத்துப் போகும்படி, சதா மதுரைப்பட்டணத்து வழியைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தாள். அப்படித் தன் கணவன் வரவைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும், தன் வீட்டெதிரில் புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் புலவரை யிவளறிந்து கொள்ளாமற் போனுள். ஏனென்ருல், இவ்வளவு செல்வங்களை யளித்த பாண்டியன், தன் நகர் விட்டுப் புறப்படும் புலவரைத் தன் சேனைகளுடன் பல்லக்கிலேற்றித், தக்க ஆடம்பரங்களுடன் அனுப்புவானல்லவா வென்கிற எண்ணத்துடனிருந்ததால், பழய ஏழை வேஷத்துடனிருந்த தன் புருஷனைக் கண்டறியாமற் போய்விட்டாள். கடைசியாய், இவள் நோக்கம் புலவர்மேல் பட்டவுடன், உப்பரிகையை விட்டுத் தாயைப் பிரிந்த சேயை போல் ஓடிவந்து, புலவரைக் கட்டி முத்தமிட்டு, பொற்றட்டில் அவர் பாதத்தை வைத்து, ஜலத்திஞல் கழுவி, புஷ்பத்தாலர்ச்சித்து, அதிக விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களாற் கணவனை யலங்கரித்து, மயில் விசிறியினுல் அவருடைய சிரமபரிகாரத்திற்காக விசிறி, அறுசுவை

பதார்த்தங்களோடு கூடிய அன்னத்தை யுண்பித்தாள். இதைக்கண்ட புலவர் திப்பிரமை கொண்டவராய், ஒன்றும் பேசத் தோன்றாமல், அன்னம் புசித்துக்கொண்டே, இவ்வாச்சரியங்களென்ன வென்று மனைவியைக் கேட்டார். அதற்கு அந்த கற்பரசியானவள், தன் கணவன் போனவுடன், பாண்டியராஜன் மந்திரிகளை யனுப்பி, யிங்கே தனது அரண்மனையைப்போல் கட்டடங்கட்டி வைத்ததையும், அதற்குத் தேவையான, தட்டுமுட்டுகளையும், வேறு சாமான்களையும்' யானை, குதிரை. பல்லக்கு, ஏவலாளிகள், முதலானோரை யனுப்பி வைத்ததையும், சாங்கோபாங்கமாய்ச் சொன்னாள். பின்பு புலவர், தான்போனது முதல் இதுவரையில் நடந்த வர்த்தமானங்களைத் தன் ஆசை மனைவிக்குச் சொல்லி, நாமகளுடைய அருளை யிருவரும் வியந்து, குபேர செல்வத்துடன் வாழ்ந்துகொண்டு வந்தார்கள்.

இவ்வாறு சில மாதங்கள் கழிந்தவுடன், பாண்டியராஜன், தனது மந்திரிகளுடன் ரதகஜதுரகபதாதிகளைச் சத்திமுத்தத்திற்கனுப்பிப், புலவரை யதிக மரியாதைகளுடன் எதிர்கொண்டு அழைப்பித்து, ஒருவருக்கொருவர் பழைய கதைகளெல்லாம் பேசி, முன் புலவர் பாடிய, "நாராய் நாராய்," என்கிற பாடலையும், "வெறும் புற்கையுமரிதாம்" என்கிற பாடலையும், தன் சபையிற் பிரசங்கஞ் செய்யச் சொல்லிக் கேட்டு, அனந்தித்து, முன்னால், நாரைமூக்கினுபமானப் பொருளை வெளியிடுவோருக்குக் கொடுப்பதாய்க் கட்டிவைத்திருந்த பொன் முடிப்பைத்தருவித்துப் புலவர் முன்வைத்து, அவரை ஏற்றுக்கொள்ளச் சொல்லி, யானையின்பேரில் புலவரையும், முத்துச்சிவிகையில் அவருடைய கற்பு மனைவியையும் உட்காரவைத்த, வெகு ஆடம்பரங்களுடன் மதுரைப்பட்டண வீதிகளில் ஊர்கோலம் செய்வித்து, அவரை யன்று முதல், தன் சபையில் முதற்புலவராக வைத்துக்கொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் வெகு அந்நியோந்நியமாய் வாழ்ந்துகொண்டு வந்தார்கள்.

இச்சரித்திரத்தினால் புலவருடைய கல்வியின் அருமையும் அவருடைய கற்புள்ள மனைவியின் பெருமையும் வெளிப்பட்டது.

26-ம் பாடம்.

தரும குணம்.

அந்நியர் வருத்தமுறுங்காலத்தில், அதைப் பார்த்து இரங்கித், தம் மாலியன்ற உதவியைச் செய்யவேண்டுமென்று இச்சை கொள்வது, தருமகுணமாகும். இக்குணமானது, ஆண், பெண், ஆகிய இவ்விரண்டு வகுப்பாருக்கும் இருக்கவேண்டுமென்பது அவசியம். இப்படிப்

பட்ட குணமில்லாதவர்களை அதர்மவான்களென்றும், பாவிகளென்றும் உலகத்தார் இகழ்ந்து பழிப்பார்கள். மேலும் தர்மங்கள் செய்வதில் பலகாரணங்களுண்டு; எப்படி யென்றால், சிலர், தங்களை அதிக கவுரவமானவர்களென்றும், தருமவான்களென்றும், ஊரார் மெச்சும்படியாய் அதிக பொருட் செலவு செய்து, தருமங்கள் செய்கிறார்கள். வேறு சிலர், மனதில் உண்மையான பிரியமில்லாமல் பிச்சைக்காரர்களாலுண்டாகும் கூச்சலை நீக்கவேண்டுமென்றே பிச்சையிடுகிறார்கள். இவ்வாறு செய்யுந் தர்மங்கள் உத்தமமானவைகளல்ல. கோபம், கடுஞ்சொல் முதலிய இழிவான செய்கைகளில்லாமல். மனப்பூர்த்தியாய் தம்மாலியன்றதை யொருவருக்குக் கொடுத்து, அவர்களுடைய கஷ்டத்தை நீக்குவதே, சிறந்த தருமமாம்,—

(அறநெறிச்சாரம்.)

“ இன் சொல் விளைநிலனா வீதலே வித்தாக
வன் சொற்களைகட்டு வாய்மை யெருவட்டி
அன்பு நீர்ப் பாய்ச்சி யறக்கதி ரீனவோர்
பைங்கூழ் சிறுகாலைச் செய்.”

என்ற அறநெறிப்படி, முகமலர்ச்சியோடு கூடிய இனிமையான சொல்லை விளைநிலமாக்கி, ஈகையை அதில் வித்தாக விதைத்து, கடுஞ்சொற்கள் என்பனவற்றைக் களைகளாகப் பறித்து, உண்மை என்பதை நீராகப் பாய்ச்சி, தர்மம் என்னும் கதிர் தள்ளும்படியாகப் பெண்கள் தக்க பருவத்தில் ஓர் அறப்பயிரையிடவேண்டும். பிச்சைக்காரர்கள் விஷயத்தில் பெண்களுக்குக் கோபம் சற்றாகிலும் உண்டாகக்கூடாது. ஏனென்றால்,—

(நீதிவெண்பா.)

“ நாவினுனியில் நயமிருக்கிற் பூமாது
நாவினிய நல்லோரும் நண்ணுவார்-நாவினுனி
யாங்கடினமாகி லத்திருவுஞ் சேராள்முன்
ஆங்கே வருமரணமாம்.”

என்று சான்றோர் கூறி யிருக்கிறபடி, கடினமாகிய வார்த்தைகளைப் பேசும் பெண்களிடத்தில் இலட்சுமீகரமிருக்க மாட்டாது. அவர்களிடத்தில் மூதேவி சேருவாள். அப்படிப்பட்டவர்கள், ஆயுள் விர்த்தியின்றிச் சீக்கிரத்தில் நசிந்து போவார்கள்.—

(விவேக சிந்தாமணி.)

“ ஒப்பொடு முகமலர்ந்தே யுபசரித் துண்மை பேசி
யுப்பிலாக் கூழிட்டாலும் உண்பதே யமிர்தமாகும்
முப்பழமொடு பாலன்னம் முகங்கடுத் திடுவாராகிற்
கப்பிய பசியும் போக்கிக் கடும்பசி யாகுந்தானே.”

என்றபடி ஒரு ஸ்திரீயானவள், உண்மை[illegible] செய்யத் தக்க உபசாரங்களைச் செய்து, ஒருவருக்கு உப்பில்லாத [illegible] இட்ட போதிலும், அது தேவாமிர்தத்திற்குச் சமானமாகும்; அப்படிக்கில்லாமல், முகக்கடுப்புடன் முப்பழங்களோடு கூட்டின பாலன்னத்தை ஒருவருக்கிட்டபோதிலும், அது யாதொரு பலனையுங் கொடாமல், முன்னிருந்த பசியைக்காட்டிலும் அதிகமான பசியை உண்டாகிவிடும்.

மேலும், சிலர் தாங்கள் தருமஞ் செய்ய மனமில்லாமலிருப்பதோடே, அந்நியர் செய்யும் தருமத்தையுந் தடுக்கிறார்கள். இது கொடிய பாவம். அப்படித் தடுக்கும் பெண்கள், அகோரமாகிய நகரத்தில் விழுந்தழிவார்களென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. "ஈவது விலக்கேல்" என்று, ஔவையாராலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சில பெண்கள், தங்கணவர் தமக்கெதிர்ப்பட்ட ஓர் பசித்தவனையழைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து, மனைவியை யழைத்துப் பெண்ணே! இவ்வேழைக்குக் கொஞ்சம் அன்னமிடுவென்று சொன்னால், சரி! சரி!! உமக்கென்ன வேறு வேலையில்லை, வழியில் எதிர்ப்பட்டவர்களை யெல்லாம், சாப்பாட்டுக்கழைத்துக்கொண்டு, வந்து விடுகிறீர்; அவர்களுக்கெல்லாம் சமைத்துப் போடுவதற்கு, இங்கே யாரும்உறுதியாயிருக்கவில்லை; இன்றைய தினம் காலையில் எழுந்திருக்கும்போது எந்தபாவி முகத்தில் விழித்தேனோ தெரியாது; அப்போது ஆரம்பித்த தலைவலியின்னும் தீரவேயில்லை, யென்று முறமுறுத்துக் கொண்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சண்டாளிகளை மனைவியாய் வாய்க்கப்பெற்ற புருஷர்கள் எப்படி தருமஞ் செய்யக் கூடும்?

(நன்னெறி.)

"காதன் மனையாளுங் காதலனு மாறின்றித்
தீதிலொரு கருமஞ் செய்யவே-ஒதுகலை
யெண்ணிரண்டு மொன்றுமதி யென்முகத்தாய் நோக்கருண்
கண்ணிரண்டு மொன்றையே காண்."

என்று மேலோர் சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், இரண்டு கண்களும் சேர்த்து ஒரு பொருளைப் பார்ப்பதுபோல, நாயகனும் நாயகியும் ஒருமனதாய் இப்படிப்பட்ட சற்கருமங்களைச் செய்தால் மாத்திரம் அவைகள் சரியாய் நிறைவேறுமே யல்லாமல், அவர்களிருவரும் வேறுபட்ட மனதோடு எந்தக்காரியங்களைச் செய்தாலும் அவைகள் சற்றுவது நிறைவேறமாட்டா.

பிச்சை யிடும்படி கணவர் சொல்வதை மறுத்து, அதை நிறைவேற வொட்டாமல் விகாதஞ் செய்கிற ஸ்திரீகளுமல்லாமல் ஒருவருக்

ருப் பிச்சை போடும்போது, பிச்சைக்காரர்களைத் திட்டிக்கொண்டே போகிற மூதேவிகளும் உலகத்தில் அநேகர் இருக்கிறார்கள்.

(ஔவையார்.)

"ஏசியிட லின் இடாமையே நன்றெதிரிற்
பேசு மனையாளிற் பேய் நன்று."

என்றபடி, அவ்விதமாய்த் திட்டி பிச்சை யிடுவதைவிட இடாமை விருப்பதும், மேலே சொன்னபடி, கணவர் சொல்லை மறுத்துப் பேசும் துஷ்டப் பெண்களைவிட பேயும் நல்லதாகும். ஒரு ஸ்திரீயானவள் இப்படிக்கெல்லாம் தன் கணவனுடைய வார்த்தைக்குத் தடை சொல்லாமல், தருமம் முதலியவற்றை அவனிஷ்டப்படி ஒருமித்துச் செய்து வருவாளானால், அவளுக்கும், அவளுடைய கணவனுக்கும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் மேன்மை யுண்டு. ஆகையால் இவ்வித மேன்மைகளையடைவதற்காகப் பெண்கள், தருமகுணமுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்பது மிக்க அவசியமாயிருக்கின்றது.

27-ம் பாடம்.

தருமகுணம். (தொடர்ச்சி.)

அமிர்தவதியின் கதை.

தட்சணதேசத்தில் சில நூற்றாண்டுகளுக்குமுன், சுகிர்தமதி யென்றொரு வேளாளன் இருந்தான். இவனுக்கு அமிர்தவதி யென்றொரு மனைவியுண்டு. இவன் அதிக வறுமையுள்ளவனா யிருந்தும், எவ்வித பிரயாசையாவது பட்டுத் தினந்தோறும் தான் சாப்பிடுமுன் ஒருவருக்கு அன்னமிட்டுப் பின்பு தானும் தன் மனைவியும் சாப்பிடுவது வழக்கம். இவன் மனைவியானவள் தன் கணவனைவிடச் சிறந்த தருமகுணமுள்ளவளாயிருந்தாள். அவனுடைய இஷ்டத்திற்கு சற்றாவது மாறுபாடில்லாமல், தாம் அனுஷ்டித்துவரும் தருமத்திற்கு எங்கே குறைவு வருகிறதோவென்று பயந்தவளாய், அதிக ஜாக்கிரதையுடன் நடந்துகொண்டுவருவாள். இச்சதிபதிகளிருவரும் இவ்வளவு மேன்மையான தருமகுணமுள்ளவர்களாயிருந்தும், இவர்களுக்கு தரித்திரம் மேலிட்டிருந்தபடியால், அதைப்பற்றிச் சிந்தியாமல், எங்கேயாவது இருவரும் கூலிவேலையாகிலும் செய்து, அதிதிக்கு அன்னமிடுவதை விரதமாய் அனுஷ்டித்து வந்தார்கள்.

இப்படியாக இவர்கள் அதிக கஷ்ட ஜீவனம் செய்துகொண்டு, தம்மாலியன்றமட்டும் தருமத்தை நடத்திவருநாளில், ஒருநாள் இவர்களுக்குத் தங்கள் சொந்த சவாட்சனைக்கே உணவுக்கு யாதொருமார்க்

கமுஃபில்லாமல், அதிக வருத்தப்படும்படியாக நேரிட்டது. அதினுல் இன்றையதினம் நமக்கு இவ்வளவு கஷ்டத்தைப் பகவான் கொடுத்தாரேயென்று, இவர்கள் அதிக துயரப்பட்டுக்கொண்டு, தினந்தோறும் அதிதிக்கு அன்னமிட்டுக்கொண்டு வரும் விரதம், இன்று தவறுவதாயிருக்கின்றதேயென்று, இருவரும் மனங்கலங்கி, துக்காக்கிராந்தராய்த் தியங்கினுர்கள். இனிச் சும்மாயிருந்தால் மோசம் வருமென்று பயந்து, ஊரிலிருக்கப்பட்ட எந்த சத் புருஷரிடத்திலாவது, தன் குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்ளலாமென்று சகிர்தமதியானவன் வெளியிற் போயிருந்தான்.

அச்சமயத்தில் ஜகதீசனுனவர், இவர்களுடைய தருமகுணத்தையும் உறுதியையும், உலகத்தாருக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டு, ஓர் விர்த்தாப்பியரானபண்டாரவேஷம்பூண்டு, இவர்களுடைய வீட்டுக்கு வந்தார். இவ்வாறு எழுந்தருளிய தேவனுனவர், வாசற்படியில் நின்றுகொண்டு, யாரப்பா? புண்ணியமூர்த்தியே? அதிக பசியாயிருக்கிறது; இரண்டு நாளாய் போஜனமில்லாமல் தேகம் மெலிந்து, பிராணன் சீக்கிரத்திற் போகும்படியான நிலைமையிலிருக்கிறது. புசிப்புக்காகக் கொஞ்சம் சோறிடுவாயப்பா! உன்னுடைய தருமகுணத்தின் பிரதாபத்தை, வெகுதூரத்திற் கேள்விப்பட்டு, உன்னிடம் வந்தால், இக்கொடும்பசியை மாற்றிக்கொள்ளலாமென்று மிகுந்த ஆவலாய் வந்தேன்; அதிக இளைப்பினுல் காதடைக்கிறது, கண் இருளுகிறது, என்று சொல்லித் தள்ளாடிக்கொண்டே கீழேவிழுந்தார்.

இதைக்கேட்ட அமிர்தவதியானவள் திடுக்கிட்டு, ஓ! ஓ!! இவர் யாரோ ஒருமஹாத்மாவைப்போல் இருக்கிறுர்; இவரை உபசரித்து இவருடைய பசியை மாற்றுவிட்டால், என்னபாதகம் வந்துவிடுகிறதோ; நம்முடைய கணவனும் வீட்டில் இல்லையே; இத்தனைநாளாய் அவர் அநுஷ்டித்து வந்த விரதத்துக்கு, இன்றையதினம் பங்கம் வரும்போல் இருக்கிறதே; தெய்வமே! நான் என்ன செய்வேன்? என்று மீளாத்துயரங்கொண்டவளாய், அப்பெரியவர் முன்வந்து, அதிகவணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்துச் சொல்லுகிறுள். சுவாமிகளே! சற்று உட்காருங்கள்; என்னுடைய பத்தா வெளியிற் போயிருக்கிறுர்; சீக்கிரத்தில் திரும்பி வந்துவிடுவார்; இதோ! ஒருநொடியில் தேவரீருக்கு அமுது படைக்கிறேன் என்று அவரைத் தூக்கி ஒரு ஆசனத்தில் உட்கார வைத்தாள்.

28-ம் பாடம்.

தரும குணம். (தொடர்ச்சி.)

அமிர்தவதியின் கதை.

இவ்விதமாய் உபசாரவார்த்தைகளைச்சொல்லி, அப்பண்டாரத்தை ஆசனத்தில் உட்காரவைத்துப்போன அமிர்தவதியானவள், தெருவில் வந்து நின்றுகொண்டு, வெளியிற் போன நம்முடைய கணவன் இன்னும் வரக்காணோமே; பண்டாரம் அதிக பசியினால் வருந்தி இளைப்புடன் இருக்கிறாரே, கடவுளே! இதென்ன சோதனை, ஏழைகளை இப்படியும் பரீட்சிக்கலாமா? ஊர்க்குருவிமேல் இராமபாணமா? இதுவரையில் ஒருநாளாகிலும் எங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் வந்ததில்லையே, வெளியிற் போயிருக்கும் என் பத்தா உணவுக்குத் தேவையான பதார்த்தங்களுடன் உடனே வரமாட்டாரா? கர்த்தனே! என்று பல பல விதங்களாய்த் தன் இஷ்ட தெய்வத்தை தியானஞ்செய்துகொண்டேயிருந்தாள். அமிர்தவதியானவள், இவ்வாறு கடவுளைப் பிரார்த்தித்துத் தன்கணவனுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க, இதற்குள்ளாக பண்டாரத்துக்குக் கோபம் வந்து, ஓ! அம்மணீ! இதென்ன கபடமாயிருக்கிறது? இதுவரையில் நான் வேறெங்கேயாவதுபோய் என் பசியை ஆற்றிக்கொண்டிருப்பேன்; அப்படிப் போகவொட்டாமல், "வாழ்க்கைப்படுவதும் கெட்டு அவுசாரி போவதும் கெட்டது" என்னும் கதையைப்போல் செய்து விட்டாயே; ஆ ஆ! வெறும் வாயுபசாரம் மாத்திரம் செய்பவர்களில் உன்னைப்போல் சாமார்த்தியக்காரியை இவ்வுலகத்தில் நான் யாரையும் பார்த்ததில்லை; என்னை வேண்டுமென்று கொல்வதற்காக, இங்கே ஆசனத்தில் உட்காரச்சொல்லிவிட்டு, நீ உள்ளே நுழைந்துகொண்டு என் பிராணன் எப்படிப்போகிறதென்று வேடிக்கை பார்க்கிறாயல்லவா? இது மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது! நீ இப்படி எத்தனை பேர் பிராணன்களை வாங்கின புண்ணியவதியோ தெரியாது; இவ்வாறு நடக்குமென்று தெரிந்திருந்தால் இந்தச் சண்டாளர் வீட்டுக்கு வந்திருக்கவேமாட்டேன், வலைதப்பிக்கண்ணியிலகப்பட்ட பறவையைப்போல் இந்த துஷ்டர்களுடைய இடத்திற்கு வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டேனே; ஆண்டவனே! இதென்ன மாயம்? வேறெங்கேயாவது போய் வயறு வளர்த்துக்கொள்ளலாமென்று பார்த்தாலோ பசியினால் எழுந்திருக்கவுங் கூடவில்லையே; இதோ! இந்த வாசற்படியிலேயே என் பிராணனை விட்டுவிடுகிறேன், என்று மெலிந்த குரலோடு சொல்லிக்கொண்டே மூர்ச்சையுடன் தரையிற் சாய்ந்தார்.

இவ்வார்த்தைகளையெல்லாம் கேட்ட அமிர்தவதியானவள் நெருப்பில்விழுந்த புழுவைப்போல் பதைபதைத்து,, ஆ! ஆ!! தெய்வமே! இப்படிக்கெல்லாம் நடக்கும்படி நீ வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயல்லவா? எவ்வளவோபிரயாசையுடன் நம்முடைய கணவன் இதுவரையில் நடத்திவந்த தருமத்துக்குச்சிதைவு வந்த பின்னிட்டு, நமக்கு இவ்

வுலகத்தில் வேறென்ன இருக்கிறது? இந்தச் சேதிகளை நம்முடைய
பத்தா அறிந்தாரானால், உடனே பிராணத்தியாகம்செய்துகொள்ளாமற்
போகமாட்டார். அப்புறம் நாம் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கலாமா?
இந்தக் கொடுமையான காட்சிகளைக் காணுமுன், நாம் கடவுளுடைய
திருவடிகளைச் சேருதல் நல்லதென்று தீர்மானித்துச், சமையல் வீட்டி
விருக்கும் ஒரு கூர்மையான அரிவாளை எடுத்துத் தன் கழுத்தை யறுத்
துக்கொண்டு, பிராணனை விடுவதற்காக அதோமுகமாய் நின்றுகொ,
ண்டு, கழுத்தின் பேரில் அரிவாளை வைத்தாள். உடனே, ” ஓ! அமிர்த
வதி! சற்றே பொறு!” என்று ஆகாயத்தில் ஒரு அசரீரி வாக்குண்டாயிற்
று. இதைக்கேட்ட அமிர்தவதியானவள், இதென்ன ஆச்சரியம்! இங்
கே ஒருவரையுங் காணோமே! சப்தமுண்டாவதற்குக் காரணமென்ன
வென்று தலையைக் கீழேகுனிந்து பார்க்கும்போது, சமையலறைகுள்
பொற்றட்டுகளில் திவ்விய அன்னமும் அறுசுவையோடுகூடின நேர்த்
தியான பதார்த்தங்களும், வெள்ளிக்குடங்களில் நெய், மோர், தயிர்முத
லானவைகளும், பலவித பலகார பாயசவகைகளும், சுடுகையுடன் அப்
போதுதான் சமைத்தவைபோல் நிறைந்திருந்தன.

இவ்வற்புதக் காட்சியைக்கண்ட அமிர்தவதியானவள், மகா ஆச்சரிய
ப்பட்டு, இது தேவானுக்கிரகம்! என்று ஆனந்த பரவசமடைந்து, பரமே
ஸ்வரனுடைய அருளைச் சிந்தித்து வியந்து பாடினாள். அந்தக்ஷணமே
சொல்லி முடியாத களிப்புடன் அதிதியினிடம் ஓடிப்போய், சுவாமி!
அன்னமெடுத்துக் கொள்வதற்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று, களைப்
புடனிருப்பவரைத் தக்க உபசாரங்கள் செய்து பக்குவமாயெழுப்பிக்
கொண்டு வந்து, தலைவாழை யிலைபோட்டு, அதில் அந்தசாதம், பதார்த்
தம் முதலானவைகளைத் தாமதமின்றி அதிக ஜாக்கிரதையுடன் பரிமா
றிக்கொண்டிருந்தாள். அமிர்தவதியானவள், இவ்வாறு அன்புடன்
இட்ட போஜனத்தைப் பண்டார வேஷம் பூண்டு வந்த ஜகதீச
னவர், மனமகிழ்ச்சியுடன் புசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே,
மாயமாய் மறைந்து போய்விட்டார். இந்தச் சமயத்தில், வெளியிற்
போயிருந்த சுகிர்தபதியும் வீடுவந்து சேர்ந்தான். அமிர்தவதியானவள்,
சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த அதிதியானவர் மாயமாய்ப் போனதைக்
கண்டு, ஒன்றுந்தோன்றாமல் திப்பிரமைகொண்டவளாய், நடந்த வர்த்த
மானங்கள் யாவையும் ஆதியோடந்தமாய்த் தன் பத்தாவுக்குச் சொன்ன
வுடனே, இவர், நம்முடைய மனதைச் சோதிக்க வந்த ஈசனே யல்லா
மல் வேறொருவருமல்ல என்று மகிழ்ந்து சதிபதி இருவரும் அவருடைய
கிருபையைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள். அவருடைய மகிமையைப் பலவா
றாய்க்கொண்டாடி, ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள். நம்முடைய தவப்பயன்
இன்றுதான் நிறைவேறியதென்று, இருவரும் கைகொட்டி கடவுளுக்
குத் துதிசெலுத்திக் கொண்டிருக்கும்போதே, இவர்கள் குடியிருந்த ஒரு
பழைய குடிசையானது ஏழடுக்குள்ள உப்பரிகையாக மாறி, வீடு நிறைய
நவரத்தினங்களும், தானியங்களும், வஸ்திராபரணங்கள் முதலாகிய
சகல சம்பத்துகளும் நிறைந்துவிட்டன.

கடவுளுடைய அநுக்கிரகத்தால் இவ்விதமாய் உண்டான சம்பத்துக்களை யெல்லாம், சுகிர்தபதியானவன் பார்த்து, ஆநந்த சாகரத்தில் மூழ்கினவனாய்த், தன்மனைவியை நோக்கிச்சொல்லுகிறான். ஓ! பெண்கள் நாயகமே! நமக்கு இந்த பாக்கியங்களெல்லாம் சடிதியில் உண்டானதைப்பற்றி யோசித்துப் பார்க்குமிடத்தில், நாமனுஷ்டித்து வந்த விரதத்தின் பலனாக இவைகளைக் கடவுள் நமக்கு அநுக்கிரகம் செய்திருக்கிறார். இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் நீயே யொழிய, என்னால் ஆனது ஒன்றுமில்லை. ஜகதீசனே உன்னுடைய குணத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து, உன் கையால் அன்னமும் புசித்துப் போனானென்றால், இதைவிட எனக்கு உயர்ந்த பேறு வேறென்ன இருக்கிறது? என் கண்மணியே!—

(விவேக சிந்தாமணி.)

“ நற்குணமுடைய வேந்தை நயந்து சேவித்தலொன்று
கற்புடை மகளிரோடு கலந்து வாழ்ந்திடுதலொன்று.”
பற்பலரோடு நன்னூற் பகர்ந்து வாசித்தலொன்று
சொற்பெறு நிலைகள் மூன்றும் இம்மையிற் சொர்க்கந்தானே.”

என்றபடி, என்னுடைய தருமத்துக்குச் சிதைவு வராமல் காத்துக்கொண்டு, இவ்வளவு பாக்கியங்களையும உண்டாக்கின உன்னால், எனக்கு இப்பிறப்பிலேயே சொர்க்கங் கிடைத்துவிட்டது. என்று பலவாறாய்த் தன் மனையாளின் தரும குணத்துக்கும் ஒருமைப்பாட்டுக்கும் புகழ்ந்து, கடவுள் கிருபையால் உண்டான சகல சம்பத்துகளுடன் இருவரும் அநேக தருமங்களை விருத்தி செய்துகொண்டு, புத்திர சம்பத்தையும் பெற்று பூரணாயுளுடன் வாழ்ந்து, பிற்காலத்தில் மோட்சமுமடைந்தார்கள்.

இக்கதையில் அமிர்தவதியினுடைய தரும குணத்தின் சிறப்பையும். அவள் தன் கணவனுடைய தருமத்துக்குச் சிதைவு வாராமல் காத்துக்கொண்டு வந்ததினால் அடைந்த கீர்த்தியையும், பெருமையையும், பெண்கள் சரியாய் கவனித்து நடக்க வேண்டும்.

29-ம் பாடம்.

வீண் செலவு.

வீண் செலவென்பது, பொருளை அவசியமில்லாத வழிகளிற் செலவு செய்தலாம். பெண் பிள்ளைகள் தங்கள் கணவருடைய வருமானத்திற்குத் தக்கபடி வீட்டுச் செலவுகளை ஒழுங்காய்ச் செய்து

கொண்டு, கூடுமான வரையில் கொஞ்சம் மீதியாகும்படி வழி தேடவேண்டும். அப்படி யில்லாமல், வரும்படிக்கு மிஞ்சின செலவுகள் செய்வதால். கடன் மேலிட்டுத், தங்கள் புருஷருக்கு எந்நாளும் சஞ்சலமும அவமானமும் உண்டாவதற் கேதுவாகிறது.—

(ஔவையார்,)

"வளவனாயினும் அளவறிந்தழித்துண்."

என்னும் நீதிவாக்கியத்தின்படி, ஒருவன் அளவற்ற பொருள் வரவுள்ள அரசனாயிருந்தாலும், தன் வருமானத்திற்குத் தக்க செலவு செய்து வரவேண்டும். சில பெண்கள் தங்கணவருடைய வருமானம் குறைவாயிருந்தாலும். அதைச் சிக்கனமாய்ச் செலவு செய்து, அதிலும் கொஞ்சம் மீத்தி வைத்து, அவர்கள் புருஷருக்கு வருமானக் குறைவு உண்டாகும் காலத்தில், அதைக்கொண்டு தங்கள் வீட்டுச் செலவுகளை நிர்வாகம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள், இதுதான் நல்ல புத்திசாலித்தனம்.

இதை விட்டு, வேறுசிலர் தங்கள் கணவருடைய பொருள் வரவு அதிக அற்பமாயிருந்தாலும், "புலியைப் பார்த்து பூனை சூடு போட்டுக் கொண்டது" போல், அதிக வருமானமுள்ள தங்கள் அயல் வீட்டுக் காரரைப்போல் தாங்களும் நடக்க முயன்று, வீண் செலவுகளைச் செய்துவிட்டு, பிற்காலத்தில் அதிக துன்பமடைகிறார்கள். இது பெரிய அவிவேகம்; ஒரு காலத்தில், கருடன் முதலிய பெரிய பறவைகளெல்லாஞ் சேர்ந்து, இராமேஸ்வரம் என்னுந் தூரதேசத்துக்கு யாத்திரை போவதற்காக ஆகாயத்தில் பறப்பதைப் பார்த்து, ஒரு ஊர்க்குருவியும் தன் சக்தியை நினையாமல், அவைகளைத் தொடர்ந்து, சிறிது தூரம் பறந்துபோய், அதற்குமேல் பறப்பதற்குச் சக்தியில்லாமல், சிறகொடிந்து கீழே விழுந்து இறந்துவிட்டது. இதினால், "குருவிக்குத் தகுந்த இராமேஸ்வரம்" என்னும் பழமொழியும் வழங்கி வருகிறது. ஊர்க்குருவியானது மற்ற பலமுள்ள பெரிய பட்சிகளைப் போல் தன்னையும் எண்ணிக்கொண்டு, தூர தேசமாகிய இராமேஸ்வரத்துக்குப் போக முயன்றிருக்கக் கூடாது. ஒரு வீட்டின் முற்றத்திலிருந்து மற்றொரு வீட்டின் முற்றத்திற்குப் பறந்துபோவதையே அது இராமேஸ்வர யாத்திரையாக நினைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதைப்போல், பெண்கள், செல்வவான்களாகிய மற்றவர்கள் செய்யும் செலவுகளைப்போல், தாங்களும் மூடத்தனமாய் செய்ய முயலாமல், தங்கள் சக்திக்கும், அந்தஸ்துக்கும், தகுந்த விதமாய்ச் செலவுசெய்து, அதையே பெருமையா யெண்ணி, தங்கணவருக்கு அதினால் சௌக்கிய முண்டாக வகை தேடவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல், பிரதிஷ்டைக்காகவும், டம்பத்துக்காகவும், தங்கள் சக்தியை மீறிப் பணச் செலவு செய்வார்களானால், மேலே சொன்ன ஊர்க்குருவியைப்போல் துன்பமடைவார்கள்.—

" ஆனமுதலில் அதிகம் செலவானால்
மான மழிந்து மதிகெட்டுப்-போனதிசை
யெல்லார்க்குங் கள்ளனா யேழ்பிறப்புந் தீயனாய்
நல்லார்க்கும் பொல்லனா நாடு."

என்றபடி, தமக்குள்ள வருமானத்துக்கு அதிகமாய்ச் செலவு செய்பவர்கள், மானமழிந்து, புத்தி கெட்டுத், தூரதேசங்களுக்கு ஓடிப் போனபோதிலும், அவ்விடத்திலும் எல்லார்க்குந் திருடராகி, எழு பிறப்புகளிலும் பாவிகளாகப் பிறந்து, நல்லவர்களுக்குங் கூட பொல்லாதவர்களாவார்கள்.

30-ம் பாடம்.

வீண் செலவு. (தொடர்ச்சி.)

சந்திரமணி யென்பவள் கதை.

சுந்தரபுரம் என்னும் ஓர் பட்டணத்தில், இந்திரவரன் என்னும் ஓர் செலவவந்தன் இருந்தான். இவனுக்குச் சந்திரமணி யென்னும் மனைவி யொருத்தி யிருந்தாள். இவனுடைய வீடு எட்டடுக்குள்ள மெத்தை வீடு; இதுவுமல்லாமல் இவனுக்கு அநேக கிராமங்களும், மிட்டாக்களும், தோட்டங்களும், துறவுகளும், பங்களாக்களும் மிகுதியாயிருந்தன. இவற்றோடே ஆப்பிரிக்கா, இங்கிலாந்து முதலான தூரதேசங்களுக்குக் கப்பல் வியாபாரங்களும் அதிகமாய் நடந்துகொண்டு வந்தன. ஆகையால் இந்திரவரனுடைய ஆஸ்தி யிவ்வளவென்று கணக்கிட்டுச் சொல்வது பிரயாசை.

இப்படியாக இந்திரவரன் திரண்ட ஐசுவரியவந்தனாயிருக்குங் காலத்தில், இவனுக்கு மனைவியாய் வாய்த்த சந்திரமணி யென்பவள், அதிக வீண்செலவுக்காரியாயிருந்தாள். எப்படியென்றால், இவள் தன் புருஷனை நோக்கிப், பிராணநாதரே! நேற்றையதினம் பக்கத்து வீதியிலிருக்கும் ஜாகீர்தார் வீட்டில் நடந்த விருந்தைப் பார்த்தீர்களா? ஒரு நாளைக்கு நாமும் அதற்கு எண்மடங்கு அதிகமாயிருக்கும்படி, சிறப்பான விருந்து ஒன்று செய்யவேண்டும். அதற்குத் தேவையான பதார்த்தங்களையும், தட்டுமுட்டுகளையும், சீனா, பிரான்சு முதலான தேசங்களிலிருந்து வரவழைக்கவேண்டும், என்று சொல்லிப் பக்குவப் படுத்தி, அவனை அதற்கிணங்கச் செய்து. தன் உத்தேசப்படி திரண்ட பொருட் செலவுகளைச் செய்து, அதை எவ்விதத்தினாலும் நிறை

வேற்றி விடுவாள். எளியவர்கள் யாராகிலும், கட்ட வஸ்திரமில்லையென்று வந்து கேட்டால், சாதாரணமான வஸ்திரங்களை வாங்கி அவர்களுக்குக் கொடுத்தால், தங்கள் கவுரவம் குறைந்து போகுமென்று தன் கணவனுக்குச் சொல்லி, விலையுயர்ந்த சாலுவைகளை வாங்கிக் கொடுத்தனுப்புவாள். இந்திரவரனும், இவளுடைய வார்த்தைகளுக் கிணங்கி, இவளால் உண்டாகும் பெருநஷ்டங்களைக் கவனியாமலே, "எருமை மாட்டின்பேரில் மழை பெய்வதைப்போல்" இருந்து கொண்டுவந்தான். மேலும், இவன் வியாபார விஷயமாய் வெளி தேசங்களுக்குப்போயிருக்குங் காலத்தில், இதுதான் சமயமென்று பின்னுந் தாராளமாய் வீண் செலவுகளைச் செய்து வருவாள். செலவுக்குப் போதுமான பணம் கையில் இல்லாமற் போனபோதாகிலும், இவள் சும்மாயிருக்கிற வழக்கமில்லை. தன் நகைகளையும் கழற்றி வியாபாரிகளிடம் கொதுவை வைத்துக், கடன் வாங்கி, வீண் செலவுகளைச் செய்து வருவாள்.

இப்படியே வெகுகாலமாய் கடந்துகொண்டு வந்தபடியாலும், இந்திரவானும் தன்னுடைய வரவு இவ்வளவென்றும், அதிற் செலவு இவ்வளவென்றும், அப்போதைக்கப்போது கணக்கு பார்க்காமலிருந்ததினாலும், "தின்று தின்றால் குன்றும் மாளும்" என்பதைப்போல், இவனுடைய அளவிறந்த செல்வங்களெல்லாம் அழிந்து போய்க், கடன் மேலிட்டு விட்டது. அதின்பேரில் கடன்காரர்கள் இவனை நாள்தோறும் தொந்தரவு செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இதற்கு ஈடு செய்வதற்கு இவனுடைய மற்ற ஆஸ்திகளெல்லாம் ஒழிந்துபோய் விட்டபடியால், தன் பெண்ஜாதி தரிந்திருந்த எல்லா ஆபரணங்களையும் கடன்காரருக்கு விற்றுக் கொடுக்கும்படி நேரிட்டது. அப்படிச் செய்தும் கடன் தீராமற் போனபடியால், கடன்காரர்களுடைய உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல், தானும் தன் மனைவியும் கட்டிக்கொண்டிருந்த வஸ்திரங்களுடன், ஒருநாள் பாதி யிராத்திரியில், ஒருவரோடும் சொல்லாமல் ஊரைவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டார்கள்.

பொழுது விடிந்தவுடன் இவர்களைக்காணாமையால், ஊராரெல்லாம் இவர்களுக்குண்டான நிலைமையைத் தெரிந்து சிரித்தார்கள். இவர்களைக் கடன் வாங்கிச் செலவு செய்யச்சொல்லி யார் அடித்தார்கள்? என்று பரிகாசமாயப் பேசிக்கொண்டார்கள். இந்திரவரன் தனக்கிருந்த எத்தனையோ கோடி ஆஸ்திகளைக் கடன்காரருக்கு விற்றுக் கொடுத்தும் தீராமல், தன் பெண்சாதியுடன் பரதேசம் ஓடிப்போகும்படிக்கு ஆயிற்றல்லவா! என்று அதிசயித்துப் பழித்தார்கள். இவ்வளவு செல்வங்களும் அவனால் அழிந்தவையல்ல; அவனுக்கு நேரிட்ட சண்டாளியாகிய மனைவி சந்திரமணி யென்பவளுடைய செய்கைகளால்தான், என்று அவளையும் இகழ்ந்து திட்டினார்கள். அவன் கையிற் பணமில்லாமற் போனால், கடன் வாங்கியும் மணங்கொண்டவரையில் செலவு செய்து வருவாளே! இப்போது என்ன

செய்யப்போகிறாள்! கடைசியாய் அவள் பிச்சையெடுத்துதான் சீவனஞ் செய்யவேண்டும்; வேறு மார்க்கங் காணோம், அந்தச் சுந்திரபுரத்து ஜனங்களெல்லாம் பலவாறாய் இவர்களைத் தூசித்துப் பேசிக்கொண்டார்கள். இதுவுமன்றி, அவ்வூரிலுள்ள புருஷர்களெல்லாம் இவ்வர்த்தமானங்களைத் தங்கள் தங்கள் பெண்ஜாதிமாருக்கு எடுத்துச் சொல்லி இந்திரவரனுடைய எண்பதுகோடி ஆஸ்தியும் அவன் கட்டிக்கொண்ட பெண்ணால் அழிந்துபோன விதத்தைப் பார்த்தீர்களா! புருஷன் சம்பாதிக்க வல்லவன்; சம்பாதித்த பொருளைச் சிக்கனமாய்ச் செலவுசெய்து, வீட்டுக்குடித்தனத்தைச் சரியாய் நடத்திக்கொண்டு வருவது, அவன் மனைவியின் கடமையல்லவா? என்று பல பல விதங்களாய்த் தங்கள் வீட்டுப் பெண்களுக்குப் புத்தி வரும்படியாய் அவர்கள் திருஷ்டாந்தங் காட்டினார்கள்.

இவ்விதமாய்க் கட்டிக்கொண்டிருந்த வஸ்திரத்தோடே, ஊரைவிட்டுப் பரதேசம் ஓடிப்போன இந்திரவரனும், சந்திரமணியும், வெகு கஷ்டங்களை யெல்லாம் அனுபவித்துப், பல்லக்குச் சவாரி செய்து கொண்டிருந்தது போய்ப், பாதாசாரிகளாய்த் தேசங்களெல்லாம் திரிந்து, குடிக்கக் கஞ்சிக்கும், கட்ட வஸ்திரத்திற்கும் வழியில்லாமல் அலைந்து மடிந்தார்கள். ஆ! ஆ!! எவ்வளவோ கோடி ரூபாய ஆஸ்தியுள்ள வொரு சீமானுக்கு வீண்செலவுக்காரியான வோர் மனைவி வாய்த்ததினால் உண்டான முடிவைப் பார்த்தீர்களா?

(குறள்.)

“மனைத்தக்க மாண்புடையளாகித் தற்கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை.”

என்றபடி, கணவனது பொருள் வரவை யறிந்து, தக்கபடி செலவிடுபவளே, அவனுடைய, இல்வாழ்க்கைக்குத் துணை யென்று திருவள்ளுவ நாயனாரும் சொல்லியிருக்கிறார். இவைகளை மாதர்கள் நன்றாய்க் கவனித்து நடந்தால், அநேக நன்மைகள் உண்டு. இல்லாவிட்டால் அவர்கள் சந்திரமணியைப் போல் வறுமை யடைந் தழிவார்கள்.

இதனால் தங்கள் வயற்றுக்குத் தக்க விதமாய் உண்ணாமலும், உடுக்காமலும ஈனத்தோடு பெண்கள் நடக்கவேண்டுமென்பது, எம் கருத்தல்ல. அவசியமில்லாத வீண் செலவுகளை விலக்க வேண்டுமென்பதே.

31-ம் பாடம்.

பிள்ளைகளைப் பயிற்றுதல்.

பெண்களுக்குச் கல்வி கற்பிக்க வேண்டுமென்பதற்கு முக்கிய காரணம் என்னவென்றால், தம் பிள்ளைகளை யிளமையில் கல்வியிலும், நன்னடக்கையிலும், பயிற்றுவதற்குத் தக்க விவேகத்தை உண்டாக்குதலேம். இளமையில், சிறுவர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் தாய்மாருடைய ஆதரவிலேயே காலம் போக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு விளையாடும் பருவத்திலேயே வாசிப்பைக் கற்பிக்க முயலவேண்டும். பிள்ளைகள், இளமையில் விளையாட்டிலேயே அதிக சிரத்தை யுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். ஆகையால், அவர்களுக்கு அப்பருவத்தில் கல்வியையும் விளையாட்டாகவே கற்பிக்க வேண்டும். சாதாரணமாய் கல்வியினால் உண்டாகும் நன்மைகள் பிள்ளைகளுக் கிளமையில் அறியத் தக்கவைகள் அல்ல. அப்போது படிப்பென்றால், அவர்களுக்குக் கசப்பாயிருக்கும்; அப்பருவத்தில், அவர்களுக்குப்படிப்பில் ஆசையும் நாட்டமும் உண்டாகச் செய்வது, தாய்மார்கள் கடமை.

தாய்மார்கள் அவ்வாறு செய்யத்தவறிப் போவதினால், பிள்ளைகள் இளமையில் கல்வியை யிழந்து, வயது ஏறினபின்பு அவர்கள் சோம்பேறிகளாகவும், துஷ்டர்களாகவும் ஆய்விடுகிறார்கள். அப்படி ஆவதினால் அப்பிள்ளைகளுக்கும், அவர்களைப்பெற்ற தாய்தந்தையருக்கும் உண்டாகும் பலவித கெடுதிகளையும், நஷ்டங்களையும், நாம் பிரத்தியட்சமாய்க் காண்கிறபடியால், அவற்றைக்குறித்து இங்கே விவரித்துச்சொல்ல வேண்டுமா? தாயானவள் வாசித்து விவேகியாயிருந்து, தன் பிள்ளைகளை நல்வழியில் பயிற்றிவருவாளானால், இவ்வித கெடுதிகள் உண்டாகுமா? ஒருபோதும் உண்டாகாது; அவர்கள் துஷ்ட விளையாட்டுகளுக்கும், வீண்காலப்போக்குக்கும் இடம்பெறாமல், தங்கள் தாய்மார்களால் நாளுக்கு நாள், சன்மார்க்கத்தில் விர்த்தியடைந்து வருவார்கள்.

பெண்களே! இப்போது நம்முடைய இந்துதேசத்தை அரசாட்சி செய்துவரும் அங்கிலேய தேசத்தாருடைய ஸ்திரீகளைப்பாருங்கள். அவர்கள் தம் பிள்ளைகளுக்கு அதிக சுலபமாயும் தந்திரமாயும், அட்சராப்பியாசம் செய்து வைக்கிறார்கள். எப்படி யென்றால், துவக்கத்தில் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் ஒவ்வொரு விளையாட்டுக்கருவியில் எழுதி வைத்தும், பிள்ளைகள் விளையாடும்போதே, அவர்களுக்கு அட்சரங்கள் இன்னவையென்று கற்பித்துவிடுகிறார்கள். இப்படிக்கல்லவோ நம்முடைய தேசத்துப் பெண்களும், தம் பிள்ளைகளுக்குச் சுலபமாய்க் கல்வி கற்பிக்க முயலவேண்டும்? மேலும் ஸ்திரீகள், தங்கள் பிள்ளைகள் இளமையில் துர்ப்பாஷைகளைப் பேசவொட்டாமலும், துஷ்டப்பிள்ளைகளோடு சவகாசம் செய்யாமலும், மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் பாதுகாத்து வரவேண்டும். காதில் கேட்பதற்கு அருவருப்பான வார்த்தைகளை

அவர்கள் ஒருவேளை பேசினபோதிலும், உடனே அவர்களைத் தகுந்த விதமாய்க் கண்டித்து, மறுபடியும் இவ்விதமான வார்த்தைகளைப் பேசவொட்டாமல் தடுக்கவேண்டும். பிள்ளைகள் கெட்டவார்த்தைகளைப் பேசும்போது, சில ஸ்திரீகள் சந்தோஷமடைகிறார்கள்; இது மிகவும் அவிவேகம். அவர்களுக்குப் பரிசுத்தம், உண்மை, அடக்கம் முதலிய நன்னடக்கைகள் நாளுக்குநாள் விர்த்தியடைந்து வரும்படி, தாய்மார்கள் தாங்களும் அவ்வாறு நடந்துகாட்டி, அவர்களைப் பயிற்றிக்கொண்டு வரவேண்டும்.

இப்படிச்செய்வதினால் பிள்ளைகள் கல்வியிலும் நல்லொழுக்கத்திலும் தேர்ச்சியடைந்து,—

(குறள்.)

"ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்."

என்றபடி, பிற்காலத்தில அவற்றால் மிக்க அறிவுடையோனென்று கீர்த்தியடைந்து, அதைக்கேட்கும் தாய்மாருக்கு அவர்களைப் பெற்றபோது இருந்ததைவிட, அளவில்லாத சந்தோஷத்தை உண்டாக்குவார்கள். இளமையில் பிள்ளைகள் சன்மார்க்கத்தில் பயில்வதினால் இவ்வித பெரு நன்மைகள் உண்டாவதற்கேதுவாயிருப்பதால், பிள்ளைகளைப் பெற்ற தாய்மார்கள் இவ்விதிகளை நன்குணர்ந்து நடக்கக் கடமைப்பட்டவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

32-ம் பாடம்.

விருந்தினரை யுபசரித்தல்.

விருந்தினரை உபசரித்தலென்பது, தம்மை நாடிவரும் விருந்தாளிகளுக்கு வேண்டிய ஆகார முதலியவற்றைத் தம்மா லியன்றமட்டும் கொடுத்து உதவுதலாம். இப்படிச் செய்வதை முன்னொருபாடத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி, முகமலர்ச்சியுடனும், இதமான பிரிய வார்த்தைகளுடனும், மனதாரச்செய்யவேண்டும். விருந்தினரை அன்புடன் உபசரிக்கவேண்டுமென்பது, ஸ்திரீ புருஷர்கள் இருவருடைய கடமையாகவுமிருக்கிறது. தாங்கள் போஜனம் செய்வதற்குமுன்னர், தங்கள் வீட்டைத் தேடிவந்த விருந்தினரைப் பெண்கள் முதலில் உண்ணச்செய்து, மிகுதியைத் தானும் தன் கணவனும் புசிப்பது முறைமையாம். ஸ்திரீகள் தங்கள் மனைக்கு அதிதிகள் வருவார்களாவென்று அவர்களுடைய வரவை எதிர்ப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்.

விருந்தை மருந்தாக எண்ணும் சில ஒழுக்கமற்ற பெண்கள் அவ்விதமாய்ச் செய்யாமல், தங்கள் வீட்டுக்கு யாராகிலும் விருந்தாளிகள் வந்துவிட்டார்களானால், அவர்களைச் சற்றுவது கவனிக்காமலும், அவர்களுடைய முகத்தைகூட நிமிர்ந்துபார்க்க மனமில்லாமலும், அவர்களை அசட்டைசெய்துவிடுகிறார்கள். வேறு சிலர், விருந்தினரைப் பார்த்தவுடன், இவர்கள் ஏன் வந்தார்களென்று உள்ளத்தில் அதிக வெறுப்படைந்து, மேலுக்குமாத்திரம் "தேனொழுகப்பேசித் தெருக்கடக்க வழிவிட்டாள்" என்றபடி, உபசார வார்த்தைகளைப்பேசி அனுப்பிவிடுகிறார்கள. இவ்விரண்டு செய்கைகளும் அன்பற்ற அற்ப செய்கைகளாம்; விருந்தினரை அசட்டை செய்வதும், அவர்களுக்குக் கள்ள உபசாரங்களைச் செய்வதும், ஸ்திரீகள் தவிர்க்கவேண்டியவைகளேயல்லாமல், எக்காலத்திலும் அநுசரிக்கத்தக்கவைகளல்ல; இவ்வித செய்கைகளுள்ள ஸ்திரீகளுடைய வீடுகளில் இலட்சுமியானவள் வாசஞ்செய்ய சற்றுகிலும் விரும்பமாட்டாள். அவர்களுக்கு வறுமை மேலிட்டு, அதினால் மெலிந்து சீக்கிரத்தில் நசித்துப்போய்விடுவார்கள். விருந்தினரை அதிக மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்று, அவர்களுக்குத் தகுந்த மரியாதைகளுடன் உபசாரங்களைச்செய்து, முக மலர்ச்சியோடு அவர்களுடன் பேசி, "வாய் வாழைப்பழம் கை கருணைக்கிழங்கு" என்றிராமல், அவர்களுக்குத் தேவையான ஆகாரங்களையும் கொடுத்து உதவுதல், நல்லொழுக்கமுள்ள பெண்களுக்கு இயற்கையாம். இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகளுடைய வீட்டை இலட்சுமியானவள் தன் தாய்வீடாகப் பாவித்து, அதை விட்டகல சற்றுவது மனமில்லாதவளா யிருப்பாள். அதாவது, அப்படிப்பட்ட பெண்கள் எப்போதும் குன்றாதசம்பத்துடன் கூடிவாழ்வார்கள். அவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் யாதொரு குறைவும் உண்டாகமாட்டாது. மேலும்,—

(திரிகடுகம்.)

"நோவஞ்சாரோடு நட்பும் விருந்தஞ்சும்
சர்வளையை யில்லத் திருத்தலும்—சீர்பயவாத்
தன்மை யிலாளர் அயலிருப்பும் இம்மூன்றும்
நன்மை பயத்தலில்."

என்றபடி, ஒருவருக்குத் துன்பம் வந்ததைப் பார்த்து, அஞ்சாதவர்களுடைய சிநேகமும், வீட்டுக்கு வந்த விருந்தினர்களைப் பார்த்து, இந்தப் பாவிகள் எங்கிருந்து வந்தார்கள்! என்று பயப்படும் குணமுள்ள ஸ்திரீயைப் பெண்சாதியாய் வைத்திருத்தலும், துஷ்டர்களுடைய வீட்டுக்குச் சமீபத்திற் குடியிருத்தலும் ஆகிய இம்மூன்றும் யாதொரு நன்மையையும் கொடாமல் துன்பத்தையே விளைவிக்கும். விருந்துக்கஞ்சும் பெண்களைப்பற்றி நூற்களிலும் இவ்வாறு இகழ்ந்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தன் வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினரை உபசரித்துக் காத்து, இனி வரப்போதும் அதிதிகளுக்காக மனமகிழ்ச்சியுடன் எதிர்பார்க்கும் ஸ்திரீகள்,—

(குறள்.)

"செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பா
னல்விருந்து வானத் தவர்க்கு."

என்று, நாயனார் சொன்னபடி, தேவர்களுக்கு நல்ல விருந்தினர் ஆவார்களாம். அதாவது இவ்வித நற்குணமுடையவர்கள் மறு பிறப்பில் தேவர்களாய்ப் பிறப்பார்களாம். விருந்தினரை உபசரிப்பதால் உண்டாகும் மேற்சொன்ன நன்மைகளையறிந்து பெண்கள் நடக்கவேண்டும்.

33-ம் பாடம்.

உபகாரம்

உபகாரமென்பது, அந்நியர்க்குத் துன்பம் வந்தபோது உதவுதலாம். உலகத்தில் நாம் நம்முடைய சொந்த நன்மைகளைமாத்திரம் கருதி நடப்பது பெரிதல்ல. அப்படியே, நம்மைச்சேர்ந்த பந்துவர்க்கத்தாருக்கும், அக்கம் பக்கங்களில் வசிக்கும் இதர ஜனங்களுக்கும், ஏதாவது துன்பம் வந்த காலங்களில், அது நமக்கே வந்ததாகப் பாவித்து, நம்மாற் கூடுமானவரையில் அது நீங்கும்படி வகைதேடல் வேண்டும். ஒவ்வொரு மனிதரும் அநேக சமயங்களில் அந்நியருடைய ஒத்தாசையைக் கோருவது உலகத்தில் சாதாரணமாயிருக்கிறது. உபகாரஞ்செய்வதில், இன்னஜாதியாருக்காவது, இன்ன மதஸ்தருக்காவது செய்யவேண்டுமென்பது விதியல்ல. இடுக்கண் உற்றவர்கள் யாராயிருந்தாலும், அவர்களுக்கு அது நீங்கும்பொருட்டு, இயன்றதை நாம் செய்யக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறோம்.

அண்டைவீட்டுக்காரியினுடைய குழந்தைக்கு ஏதாவது வியாதி சம்பவித்தால், ஒரு ஸ்திரீயானவள், அது தன் குழந்தைக்கே வந்ததாகப் பாவித்து, அதற்குத் தேவையான மருந்து வகைகளைச் சம்பாதித்தல், வயித்தியரை அழைப்பித்தல் முதலானவைகளில் தானும் உதவிசெய்ய முயலவேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் தன் குழந்தைக்காவது, தனக்காவது, ஒருவேளை அவ்வித சங்கடங்கள் உண்டானால், தன்னால் முன் உதவியடைந்தவர்கள் வலிய வந்து உதவி செய்வார்கள்.

சில பெண்கள் இவைகளைச் சிறிதேனும் கவனித்து நடக்கிறதில்லை, இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் இதற்கு முன் நேரிட்ட மனஸ்தாபத்தை அப்போது எடுத்துக் காட்டுகிறதுமுண்டு. எப்படியென்றால், ஒருநாள் ஒரு வீதியிலிருக்கும் பெண்பிள்ளையானவள் வேறொருத்தியைப்பார்த்து, அம்மா! உங்கள் பக்கத்துவீட்டுக்காரி பிரசவித்த

யிற்பாடு தேகசவுக்கியந் தப்பி யிருந்தாளே, இப்போது எப்படி யிருக்கிறாள்? சவுக்கியமாய்விட்டாளா? என்று கேட்டாள். அதற்கு அவள் சொல்லும் மறுமொழியைக் கேளுங்கள்; ஏண்டி! நீ யேது பொல்லாதவளா யிருக்கிறாய்? அந்த சங்கதியை நீ யிங்கே யாரைக்கேட்கிறாய்? அவளுடைய வீட்டுக்கு நான் போனதை நீ இந்த ஆறுமாத காலமாய் எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறாயா? ஒருநாள் என் பிள்ளை யேதோ தெரியாமல் ஒரு வித்தியாசமான வார்த்தையைச் சொன்னதற்காக, அந்தப்பாலனைத் தலையின்பேரில் அடித்த புண்ணியவதியல்லவா? அவள் வீட்டுக்கு நான் ஏன் போகவேண்டும்? அவளுடைய க்ஷேமலாபங்களை நான் ஏன் விசாரிக்கவேண்டும்? யார் எப்படிப்போனால் நமக்கென்ன? இனி என்னுடன் அவளுடைய பேச்சை யெடுத்துப் பேசவேண்டாம். பேசுவாயானால் நான் கெட்டவளா யிருப்பேன், என்று கோபத்துடன் சொன்னாள்; இப்படிச்சொல்வது என்ன ஞாயமென்று நினைக்கக்கூடும்? விவேகமுள்ள பெண்கள் இப்படியும் சொல்வார்களா? பழய விரோதம் இருந்தபோதிலும், அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் அதைப்பாராட்டலாமா? நற்குணமுள்ள பெண்கள், ஒருவருக்கு ஆபத்துநேரிட்ட காலத்தில், பழய விரோதத்தையும், வேறுவிதமாய்த் தங்களுக்கிருக்கும் அசந்தர்ப்பங்களையும் யோசியாமல் விரைந்துபோய் உதவி செய்வார்கள்.

மேலும் சிலர், தங்களுக்குச் சமீபத்தில் வாசஞ்செய்யும் அயலாருக்கு ஏதாவது சங்கடம் நேரிட்டதையறிந்தால், அதைப்பார்க்காதவர்கள்போல் ஜாடையாயிருந்துவிடுகிறார்கள். இது மகா பாவம்; இப்படிப்பட்ட குரூர சிந்தையுள்ள பெண்களுக்கு எப்போதாவது ஒரு விபத்து நேரிட்டால், இவர்களுக்கு உதவி செய்ய வருபவர்கள் ஆர்?

ஒருவருக்கு உபகாரம் செய்வதிலும், பாத்திராபாத்திரங்கள் அறிந்து செய்வது உத்தமம். அதாவது, துஷ்டர்களுக்கு உபகாரம் செய்தால் எப்போதும் அபகாரமே செய்ய யத்தனிப்பார்கள். அவர்களுக்கு பதில் உபகாரம் செய்பவேண்டு மென்கிற எண்ணம் உண்டாகிறதே யில்லை, அதையே நல்லவர்களுக்குச் செய்தால் அவர்கள் நன்கு மதித்துப்பதில் உபகாரம் செய்ய முயலுவார்கள். அது யெப்படி என்றால்,—

(நீதிசாரம்.)

"பாத்திரா பாத்திரங்கள் பார்க்குநாள் பசவுக்கொர்த்
மாத்திரந் திரணமீந்தால் பால்தரு மந்தப்பாலை
வார்த்திடிற் பாம்பினுக்கு விஷமதே வளருமன்னே
ஏற்றபாத்திர மறிந்து ஈந்திடக் கடவதன்றே."

என்றபடி, பசுவுக்குப் புல்லைப்போட்டால், அது, மதுரமான பாலைக் கொடுக்கும்; அந்தப் பாலை பாம்புக்கு வார்த்தால், அது விஷத்தையே

கொடுக்கும். ஆகையால் ஒருவருக்கு உபகாரம் செய்வதில் பாத்திராபாத்திரம் அறிந்து செய்வதோடு சமயமறிந்தும் செய்வது உசிதம்.

34-ம் பாடம்.

உபகாரம் வீண்போகா தென்பது.

அணிபூஷணராஜன் கதை.

மணிபூரணமென்னும் ஓர் நாட்டை அணிபூஷணன் என்னும் அரசன் நீதி தவராமல் செங்கோல் செலுத்தி ஆண்டுவந்தான். இந்நாட்டைச் சேர்ந்த ஓர் காட்டில் வாளி யென்னும் ஓர் வேடன் தன் மனைவியாகிய காளி யென்பவளுடன் வெகு காலமாய் வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்தான். இவன், அக்காட்டில் இருக்கும் புறா, மயில், கோழி, காடை முதலான பட்சிகளைப்பிடித்து, மணிபூரணத்துக்குக் கொண்டுவந்து விற்று, அதினால் வரப்பட்ட பணத்தைக்கொண்டு, தானும் தன் மனையாளுமாய் ஜீவனம் செய்து வருவார்கள். இப்படியே ஒருநாள் இவன் சில பட்சிகளைப் பிடித்து, அவைகளை விற்பதற்காக வழக்கப்படி மணிபூரணத்துக்குக்கொண்டுவந்தபோது, அவைகளை ஒருவரும் விலைக்குக் கேழ்க்கவில்லை. அதினால், இரண்டு நாளாய் அவன் அந்நகரத்து வீதிகளெல்லாம் திரிந்து கால்கள் சோர்ந்து, பசியால் தளர்ந்து, இரண்டாம்நாள் இரவில், மெத்த துக்கத்துடன் ஒரு வீட்டின் தெருத் திண்ணையின்பேரில் படுத்துக்கொண்டான்.

இவ்விதமாய்ப் படுத்துக்கொண்டபடியே, கர்த்தாவே! இதென்ன காரணம்; நான் பிடித்துவந்த பட்சிகளில் ஒன்றையாவது யாரும் வாங்கவில்லையே; வாங்காமற்போனதோடே இதென்ன விலை? அதென்னவிலை? என்று வழக்கப்படி விலை கேட்பாரையுங் காணோமே; இரண்டு நாளாய் ஆகாரமின்றித் திரிந்ததினால், தேகம் சுவாதீனம் தப்பியிருக்கிறதே; ஒருநாளும் இப்படி நேரிட்டதில்லையே; இதென்ன ஆச்சரியம்! இதுவுமன்றிக் காட்டில் என்னுடைய மனைவியும் ஆகாரத்திற்கு மார்க்கமில்லாமல், என் வரவை எதிர்ப்பார்த்துக்கொண்டிருப்பாளே, யென்று பலவாறாய்ச் சிந்தித்துக்கொண்டே யிருந்தான். இவன் இவ்வாறு துயரத்துடன் சிந்தித்துக்கொண் டிருக்கும்போது காட்டில் இவனுடைய மனைவியும், இதென்ன! மணிபூரணத்துக்குப் போன என் கணவனை இரண்டு நாளாய்க் காணோமே; அவன் கொண்டுபோன பறவைகள் விலைப்பட்டனவோ இல்லையோ, தெரியவில்லையே ஒருவேளை அவைகள் விலைப்படாமையால் திரிந்து, பசியினால் காதடைத்துக்கொண்டு, அவன் எங்கேயாவது மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தானோ, என்று புலம்பிக்கொண்டு பசியோடு வருவானானால், உடனே

கொடுப்பதற்காகக் காடுகளெல்லாம் சுற்றிச், சில கிழங்குகளைச் சம்பாதித்துத், தானும் தின்னாமல் வைத்துக்கொண்டு, ஆகாரம் நித்திரையின்றி எந்நேரமும் தன்புருஷனை எதிர்நோக்கிக்கொண்டேயிருந்தாள்.

இவள் காட்டில் இப்படிப் புலம்பிக்கொண்டிருக்க, இங்கே மணிபூரணநகரத்துத் தெருத்திண்ணையின்பேரில், பசியினாலும், களைப்பினாலும் மெலிந்து, கவலையுடன் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் வாளியை, அன்று அவ்வூர்க் காவலாளிகள் கண்டார்கள். இவனைக் கண்டவுடன் அவர்கள் சந்தோஷப்பட்டு, இவன் "கழுவுக்கேற்ற கோமுட்டி," போனமாதத்தில் இவ்வூரில் நடந்த கன்னக்களவில் குற்றவாளியை இதுவரையில் நாம் கண்டுபிடிக்காமல் போனதற்காக, நமக்கு அரசன் நாளையதினம் கொடிய தண்டனை விதிப்பதாய்ப் பிரசித்தப்படுத்தியிருக்கிறானல்லவா? அந்தக் குற்றவாளி இவன்தான் என்று, மெதுவாய் இவனைக் காட்டிவிட்டு நாம் ராஜதண்டனைக்குத் தப்பித்துக்கொள்ளலாமென்று, ஒருவருக்கொருவர் ஆலோசித்துக்கொண்டார்கள். அப்படியே அவர்கள் பேசித் தீர்மானித்துக்கொண்டு, இவனைப்பார்த்து, அடபயலே! நீதானே அன்றிரவில் மேலண்டை வீதியில் கன்னம்வைத்துக் களவாடினவன்? உன்னை இத்தனை நாளாய் எங்கெங்கேயோ நாங்கள் தேடியும் எங்கள் கைக்குச் சிக்காமல், இன்றையதினம் வகைதப்பி அகப்பட்டுக்கொண்டாய், என்று அவனை அநியாயமாய்ப் பிடித்து உதைத்துத் தள்ளிக்கொண்டுபோய், இரவெல்லாம் காவற்சாலையில் வைத்திருந்தார்கள். மறுநாட் காலமே அரசனுக்கெதிரில் அவனைக் கொண்டுவந்து, ஆண்டவனே! இந்த துன்மார்க்கன்தான் அன்றிரவில் கன்னம்வைத்துத் திருடின சோரனென்றுசொல்லி எதிரில் நிறுத்தினார்கள்.

35-ம் பாடம்.

உபகாரம் வீண்போகாதென்பது. (தொடர்ச்சி)

அணிபூஷண ராஜன் கதை.

மேற்கூறிய விதமாய்க் காவலாளிகள், தன் முன்னே கொண்டுவந்துவிட்ட குற்றவாளியின் முகக்குறியையும், அவன் பசியால் களைத்து வருந்துவதையும், அணிபூஷணராஜன் பார்த்து, தீர்க்காலோசனை செய்து, களவுபோன ஆபரணங்கள் விலை உயர்ந்தவைகளாயிருப்பதால், அவற்றைக் கவர்ந்தவன் இவ்வாறு பசியால் வருந்தவேண்டிய காரணமென்னவென்றும், "பண்டமோரிடம் பழியோரிடம்" என்பதைப்போல், உண்மையாகக் குற்றம் செய்தவனைப் பிடிப்பதற்குக் கூடாமையால், வழிப்போக்கனாகிய இவனைக் காவலாளிகள் கொண்டு

வந்துவிட்டுத், தாங்கள் தப்பித்துக்கொள்ள வகைதேடினார்களென்றும், தீர்மானித்துக், குற்றவாளியை விசாரணையில்லாமலே விடுதலைசெய்து விட்டான். இதன்பேரில் முன்னால் காவலாளிகளுக்காக விதிப்பதாய் அரசன் பகிரங்கப்படுத்தியிருந்தபடி, ஆறுவருஷகாலம் அவர்களைச் சிறையில் வைக்கும்படியாகவும், இந்த வேடன்பேரில் அவர்கள் அக்கிரமமாய்க் குற்றம் சுமத்தினதற்காக அது இரட்டிக்கப்பட்டதென்றும், தண்டனை விதித்தான். இவ்வாறு தீர்மானம் செய்தபிறகு, நிரபராதியாயிருந்து தன் முன் குற்றவாளியாய் வர நேரிட்ட வாளியின் பசி நோயைப்பார்த்து, அரசன் மனமிரங்கி, உடனே அவனுடைய களை தீரும்படித் தன் அறச்சாலையில் அவனுக்குச் சோறுபோடும்படிசெய்து அவனைத் தேற்றி அனுப்பிவிட்டான். அதன்மேல் அவன் காட்டுக்குப் போய், நடந்த சேதிகளை யெல்லாம் தன் மனைவியாகிய காளிக்குச் சொல்லி, யிருவரும் துக்கித்துத், தங்கள் அரசனுடைய நடுவு நிலைமையையும், நீதியையும் புகழ்ந்து கொண்டாடி, வழக்கப்படி அவர்கள் அங்கே வாசஞ்செய்து வந்தார்கள்.

இவ்வாறாய்ச் சில வருஷங்கள் கழிந்தபின்னர், அணிபூஷண ராஜன் தன் நாட்டிலுள்ள பயிர்களை யெல்லாம் காட்டு மிருகங்கள் சேதப்படுத்துகின்றனவென்று, குடிகள் தன்னிடம் வந்து முறையிட்டுக் கொள்ள, ராஜன் அம்மிருகங்களை ஆதோ! கொன்றுபோடுகிறேன் என்று சொல்லித், தன் சேனைகளிற் சிலவற்றை வேட்டைக்குத் தேவையான ஆயுதங்களுடன் ஆயத்தஞ்செய்துகொண்டு, காட்டுக்குப் புரப்பட்டான். வேட்டைக்காகக் காட்டுக்குட் பிரவேசித்த அரசனானவன். அங்கே யெதிர்ப்பட்ட மான், கடம்பை, யானை முதலிய பல மிருகங்களையும் அம்புகளெய்து கொன்று கடைசியாய்த் தன் அம்புக்குத் தப்பி ஓடிப்போன வொரு முள்ளம்பன்றியைத் துரத்திக்கொண்டு, வெகுதூரம் வனத்துக்குட் சென்றான். அதிக கடுமையான சூரிய வெப்பத்தில் குதிரையின்பேரில் சவாரி செய்துகொண்டு கற்களையும், முட்களையும், கானாறுகளையும், ஓடைகளையும் பாராமல் சுவற்றைத் தாண்டிக்கொண்டு அதிக வேகமாய்ச் சுமார் ஐங்காத தூரம் தன் சேனைகளை விட்டு வந்துவிட்டபடியால், தாகத்தினால் களைத்து, ஜலம் இருக்கும் இடந்தெரியாமல் மூர்ச்சையடைந்து, குதிரையின் பேரில் இருந்தபடியே, ஒரு நாணற் புதரின் அருகே அரசன் சாய்ந்து கீழே விழுந்துவிட்டான்.

அந்தச் சமயத்தில், அவ்வனத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு இருப்பவளாகிய முன் சொன்ன வாளி யென்பவனுடைய மனைவி காளியென்பவள், அங்கே விறகுவெட்டிக்கொண்டிருந்தாள். குதிரை வேகமாய் வந்த சந்தடியைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, தன்னை யேதோ காட்டு மிருகமானது, பட்சிப்பதற்காக ஓடிவந்ததென்று பயந்து, நெஞ்சங் கலங்கி, இதற்கென்னசெய்வேன்! என்று, பக்கத்தில் இருக்கும் நாணற்புதரில் நுழைந்துகொள்ளலாமென்று யெண்ணி, அதில் ஓடி நுழைந்

தாள். அப்போது, புதரினருகில் ஒரு பெரிய குதிரை நின்றுகொண்டிருப்பதையும், அதன்பேரிற் சவாரி செய்துவந்தவன் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்திருப்பதையும் பார்த்து, ஓ! ஓ!! நான் இந்த அசுவம் ஓடிவந்த அரவத்தைக்கேட்டு பயந்துவிட்டேன்; நான் நினைத்தபடி நரமாமிச பட்சணம் செய்யும் காட்டுமிருகமல்லவென்று மனதைத் தேற்றிக்கொண்டாள். பின்பு, அவள் சமீபத்திற்போய்ப்பார்த்தபோது அது யாரோ ஒரு அரசன் ஏறிவந்த வாகனத்தைப்போல் இருந்தது. பின்னும் நெருங்கிப்பார்த்தபோது, குதிரையின் காலடியில் இராஜ வடிவுள்ள ஓர் மனிதன் இளைப்பினால் மூர்ச்சித்து விழுந்திருந்ததைக் கண்டாள். அவனை இன்னானென்று அறியும்படி உற்றுப்பார்த்த போது, அவன் இந்நாட்டை ஆளப்பட்ட அணிபூஷண ராஜனாக யிருக்கலாமென்று நினைத்து, முன்னால் தன்கணவன் மணிபூரண நகரத்தில் அக்கிரமமாய்க் குற்றம் சுமத்தப்பட்டபோது, அதையறிந்து, அவனை அக்குற்றத்திலிருந்து விடுவித்து, அவன் பசிநீங்க அன்னமும்போட்டனுப்பிய மஹானுபாவனாயிருக்கலாமென்று, அவனை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, ஆ! ஆ!! இப்படிப்பட்ட புண்ணியஸ்வரூபிக்கும் இவ்வளவு ஆபத்து வந்ததல்லவா, என்று மஹா துயரப்பட்டாள்! இனி தாமதித்தால் மோசம் வருமென்று பயந்து, உடனே அதிக வேகமாய் ஓடிப் போய்ச் சற்று தூரத்திலிருந்த வொரு மடுவிலிருந்து கொஞ்சம் ஜலம் கொண்டுவந்து, மூர்ச்சையடைந்திருக்கும் அரசனுக்கு அதிக ஜாக்கிரதையாய் உண்பித்தாள்.

அரசனுக்கு தாகத்தினால் உண்டான மூர்ச்சையானதால், நீர் அருந்திய சில விநாடிக்குள்ளாக, அவன் நித்திரையிலிருந்து விழித்தெழுந்தவனைப்போல் எழுந்து, தன்னுடைய நிலைமையைப்பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டான். பின்பு பிராணாபாயத்திலிருந்து தன்னை மீட்டவள், முன்னொருகாலத்தில் தன்னால் உபகாரம் அடைந்த வேடனாகிய வாளியென்பவனுடைய மனைவியென்று அறிந்து, அவள் ஓர் இழிந்த வனசரனுடைய பெண்ஜாதியாயிருந்தும், பூர்வத்தில் அவள் புருஷனுக்கு நாம் செய்த நன்றியை மறவாமல், சமயம் வாய்த்தபோது அதற்கெத்தனையோ மடங்கு அதிகமான இப்பேருதவியைச் செய்தாளல்லவா வென்று, அவளுடைய நன்றியறிதலை மிகவும் வியந்து,—

(குறள்.)

“ காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.”

என்றபடி, தக்க சமயத்தில் ஒருவருக்குச்செய்யப்பட்ட உபகாரமானது, அற்பமானதாயிருந்தபோதிலும், அது பூமியைவிட மிகப்பெரிதென்று நாயனார் அருளிய பிரகாரம், இவள் செய்த உபகாரத்திற்கு எதையும் சமானமாய்ச் சொல்லக்கூடவில்லையே யென்று சந்தோஷப்பட்டான்.

பின்பு, அரசன் தன்னுடைய புரவிக்கும் ஜலம் குடிப்பித்து, அந்தக் காளியென்பவளைக்கொண்டு அவ்வனத்திலிருந்த அவளுடைய கணவனையுங் கண்டுபிடித்து, இவர்களிருவரையும் தன் பட்டணத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவர்கள் வசிப்பதற்காக ஒரு அலங்காரமான மாளிகையைக்கொடுத்து, வாளிக்குத் தன்னுடைய சேனுதிபதி பட்டங்கட்டிவைத்தான்.

இதனுல் காளியென்னும் ஓர் இழிகுலத்து ஸ்திரீக்கு உண்டாயிருந்த உபகார சிந்தையையும், அதனுல் அவளுக்கும் அவளுடைய கணவனுக்கும் உண்டான மேன்மையையும் கீர்த்தியையும் பெண்கள் சரியாய் வாசித்தறியவேண்டும்.

36-ம் பாடம்.

பொறுமை மேன்மைப்படுத்து மேன்பது.

பெண்களுக்குப் பொறுமையென்பது, கணவன் என்ன சொன்னுலுங் கோபங்கொள்ளாமலிருத்தலாம். பெண் பிள்ளையானவள், தன் கணவனைப் பிரீதி செய்து, அவனுடன் ஒருமித்து வாழ்வதற்கு இப்பொறுமையே பிரதானமானதாம். புருஷன் முறட்டுத்தனத்தினுலாவது, கோபத்தினுலாவது, பெண்சாதியை வைதாலும், அடித்தாலும், அதினுல் அவள் மனதை வருத்திக்கொள்ளாமல், அதிக தாழ்மையுடன் அவற்றைப் பொறுத்து, அவனுடைய கோபம் தணியும்படியாக இதமாகிய வார்த்தைகளைப் பேசவேண்டும்; அப்படிச் செய்யாமல், அச்சமயங்களில் சிலர் கணவனுடன் எதிர்த்துப் பேசி, அவனுடைய கோபத்தை யதிகரிக்கச் செய்கிருர்கள். சில மூர்க்கமுள்ள துஷ்டப் பெண்கள், தம் புருஷர் கோபத்தினுல் ஏதாவது வைதார்களானுல், பதிலுக்கு அவனை யலட்சியஞ் செய்து, அட மூடா! உன் அந்தஸ்துக்குப் பெண்சாதியைத் திட்டுவதும் ஒரு கேடா! இன்னும் ஊரிலிருக்கப்பட்ட மற்றப் பெண்களுடைய புருஷரைப்போல் நீயும் எனக்கு எல்லா உடைமைகளையும் போட்டுச் சீராய் வைத்திருந்தாயானுல், உன்னைக் கையால் பிடிக்கக்கூடுமா? அப்போது எவ்வளவு அதிகாரஞ் செலுத்துவாயோ தெரியாது; ச்சீ! ச்சீ!! அந்தமட்டில் வாயை மூடு, “ வகையற்ற மூளிக்கு வாயென்னத்திற்கு ” என்று, அவனை மதியாமல் வாய்க்கு வந்தபடி பேசி விடுகிருள். இப்படிப் பேசும் பெண்களை ஊரார், அப்பா! இவள் அடங்காத பிடாரி! பசுவைப்போல் சாதுவான அந்தப் புருஷனுக்கு இந்தப்பிசாசு எங்கிருந்துவந்து பெண்டாய் வாய்த்தாள்! என்று, பலவாருய் இகழ்வார்கள். இப்படிப் புருஷன் கோபிக்கும்போது, அவனுடன் எதிர்த்துப் பேசி, அவனைத் திட்டுகிற சண்டாளப் பெண்களுடைய கதி யென்னவென்ருல்,—

(காசிகாண்டம்.)

"கொழுநர் சீறிற் குறுகி முன்வைபவர்
உழுவையாகப் பிறப்பர் உறுத்துகெஞ்
சழல மாற்றவள் சீறும் அறிவிலோர்
கழல் கட்கூகைப் பிறப்பில் கழிவரால்."

என்றபடி; அவர்கள் புலி ஜன்மமாகப் பிறப்பார்களாம். வேறு சில பெண்கள், தங்கள் கணவர் ஏதோ கோபத்தினால் ஒரு அடி அடித்தார்களானால், தலை மயிரை யவிழ்த்துக் காற்றில் சாமரைப்போல் ஆடும்படி விட்டுக்கொண்டு, கண்களில் நீர் தாரை தாரையாய்ப் பெருகி, அலங்கோலமாய் நடுத்தெருவுக்கு வந்து நின்று அட பாவி! தோஷி! இன்னும் உன் இஷ்டம் வந்தவரையில் என்னை அடி; கொல்லு; அந்த பாவி வயிற்றிற் பெண்ணாய்ப் பிறந்து, இந்தப் படுவாவி கையில் அடிபடும்படியாய் விதித்தானே அந்தப் பாழும் பிரம்மா! அவன் கோயில் இடிய! என்று அலறியழுதுகொண்டு, இப்படிப்பட்ட அடிகளை உன்னிடத்தில் யார் படுவார்கள்? இன்றையதினம் உனக்காச்சுது எனக்காச்சுது. இதோ! என் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளுகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு, கிணறு, குளங்கள் இருக்கப்பட்ட இடங்களை நோக்கி, ஊரார் சிரிக்கக் கூக்குரலிட்டு ஓடுகிறார்கள் இப்படிப்பட்ட துன்மார்க்க ஸ்திரீயினுடைய புருஷன் இதற்கென்ன செய்வான்? இவளுடைய மூர்க்கத்தைக்கண்டு திகிலடைந்து, அடடா! இவளை ஒரு அடி தலையில் அடித்ததற்கு நம்மை இவ்வளவு அவமானப்படுத்தி விட்டாளே, சண்டாளி! இன்னும் இவள் எந்தப் பாழுங்கிணற்றில் விழுந்து நமக்கு என்ன பழிதேடி வைக்கப்போகிறாளோ வென்று அவன் பயந்து, அவள் பின்னால் தன் பந்துக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அவளைப் பிடித்துவர ஓடுகிறான். இவனுடைய தலைவிதியைப் பாருங்கள்.

இப்படிப்பட்ட பெண்களால் புருஷருக்கு ஏதாவது சுகமிருக்குமா? இவர்கள் புருஷருக்குக் காலமறிந்து சோறிடுவார்களா? இப்படிப்பட்ட படுநீலிகளை மனைவிகளாய்க்கொண்ட கணவர் இவர்களால் யாதொரு பலனையும் சவுக்கியத்தையும் அடையாமல், கடைசியாய் அவர்களாலேயே வீணில் உயிரை விடுகிறார்கள். அதினால்,—

(நாலடியார்:)

"எதிரென் றெதிர் நிற்பாள் கூற்றம் சிறுகாலை
அட்டில் புகாதாள் அரும்பிணி-அட்டதனை
உண்டி யுதவாதாள் இல் வாழ் பேய் இம்மூவர்
கொண்டானைக் கொல்லும் படை."

என்றபடி, இப்படிப்பட்ட பெண்கள் தங்கள் கணவரைக் கொல்லும் ஆயுதமென்று சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேற்கண்டவிதமாய்த் தங்களுடைய கணவனை நடத்தேருவுக் கிருக்கும் பெண்களே உலகத்தார் இகழ்ச்சியாய்ப் பேசி நடத்துவது மல்லாமல், பிற்காலத்திலும் இவர்கள் கொடு நரகில் விழுந்தழிவார்கள் இப்படிப்பட்ட பழிக்கஞ்சாத பெண்ணோடு கூடி ஒருவன் வாழ்வதை விட,—

(நல்வழி.)

"இழுக்குடைய பாட்டிற் கிசைநன்று சால
ஒழுக்கம் உயர் குலத்தி னன்று-வழுக்குடைய
வீரத்தி னன்று விடா நோய் பழிக்கஞ்சாத்
தாரத்தி னன்று தனி."

என்றபடி, தனியாயிருந்து வாழ்வதே உத்தமம். நற்குணமுள்ள ஸ்திரீகள் தங்கள் கொழுநர் விஷயத்தில் இவ்வாறாய் நடந்துகொள்ளத் துணிவார்களா? ஒருக்காலும் துணியமாட்டார்கள்,—

(காசிகாண்டம்.)

"இனிய கேள்வர் முனியி லெதிர்நின்று
துணிகொள் நெஞ்சொ டெதிர்மொழி சொல்கலார்
அனைய கேள்வ ரெறியினு மன்பொடுங்
கனிவர் நெஞ்சகங் கற்புடை மாதரே."

என்றபடி, கற்புள்ள உத்தம ஸ்திரீகள், தங்கள் கணவர் கோபித்தால், அவர்களுக்கெதிர் நின்று, கோபமுள்ள மனதோடு எதிர் வார்த்தை சொல்லமாட்டார்கள். அன்றியும், அப்படிப்பட்ட புருஷர்கள் அடித்தாலும் அன்புடன் மனமகிழ்ந்திருப்பார்கள். இவ்வித நடக்கையுள்ள ஸ்திரீகளுக்கல்லவோ உலகத்தில் அதிக மேன்மையும் கீர்த்தியுமுண்டு? ஆகையால் பெண்கள், தங்கணவருடைய கோபத்தையும் இன்னுமுள்ள மாமி, மாமன், மைத்துனன் முதலிய சுற்றத்தாருடைய கோப வார்த்தைகளையும் பொறுத்து அடங்கி நடக்க வேண்டும். அப்படி நடப்பதால் இவர்கள் தங்கள் கணவருக்குக் கீர்த்தியை யுண்டாக்கி, அதனால் தாங்களும் மேன்மையடைவார்கள்.

37-ம் பாடம்.

புறங்கூறல் இகழ்ச்சி யென்பது.

புறங்கூறல் என்பது, ஒருவரைப்பற்றி அவர்களில்லாத காலத்தில் மற்றவர்களிடத்தில் இகழ்ச்சியாய்ப் பேசுதலாம். இது இக்காலத்தில் சிலபெண்களுக்குச் சாதாரணமான வழக்கமாயிருக்கிறது. இவர்கள்

வேறு பெண்களோடு சம்பாஷிக்கச் சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம், தங் கணவர், மாமிமார் முதலியவர்களை யிகழ்ந்து அவமதித்துப் பேசுகி றார்கள். எப்படி யென்றால், ஒரு ஸ்திரீயானவள் அண்டைவீட்டுக்காரி யோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது முறையிடுவதைக் கேளுங்கள்!

அடி அண்டைவீட்டு அமராவதி! என் கதையை நீ எப்போதும் கேட்கவில்லையே? அதை நான் என்னவென்று சொல்லப்போகிறேன் என்று, சற்றே அழுதுகொண்டே சொல்லுவாள். அடி! இந்தப்படு பாவியாகிய என் புருஷனைக்கட்டிக்கொண்டு நான் என்ன சுகத்தைக் கண்டேன்? நல்ல சாப்பாட்டுக்கு வழியுண்டா? நல்ல சீலைக்கும் உடை மைக்கும் கதியுண்டா? இச்சித்த பதார்த்தத்தை வாங்கிச் சாப்பிட மார்க்கமுண்டா? ஊரில் அங்கங்கே பெண்கள் என்னென்ன விதமாய்ச் சுகித்துச் சந்தோஷமாயிருக்கிறார்கள். அடி! அவற்றில் ஏதாவது எனக்கிருக்கிறதா பார்த்தாயா? இதுகளெல்லாம் போகட்டும்; என் வயிற்றெரிச்சலுக்காக எப்போதாவது வாயைத் திறந்தால், அந்தச் சண்டாளன் அடிக்க வருகிறான். அடி! இவன்தான் இப்படியென்று பார்த்தாலோ, இவன் தாயார் பின்னும் சொல்லவேண்டுவதில்லை, "இவளைவிட அவனே மேல்" என்றபடி, அவள் எந்நேரமும் சிடு சிடு வென்று முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு என்னை திட்டிக்கொண்டே யிருக்கிறாள்; ஏதாவது சாக்கு உண்டானால் "வெறும் வாயை மெல்லு கிறவளுக்கு அவல்! அகப்பட்டால் சும்மாயிருப்பாளா" வென்று சொல் லுகிறபடி, அவள் அதையே பெரிதாக்கி, அடிக்கடி வாயில் வந்தபடி பேசுகிறாள். இத்தனைக்கும் என் வாயும் சும்மாயிருக்கிறதில்லை, அடி! இப்படிப்பட்ட வேதனைகளைச் சகித்துக்கொண்டிருப்பதைவிட விதவை யாய்விடுகிறது நல்லது. ஆகையால், அந்தப்பாவி சீக்கிரத்தில் செத்தா னானால் நான் சவுக்கியப்படுவேன், என்றுகைகளை முறுக்கிக்காட்டி இவ் வாறாய் அவர்களைத் தூஷிக்கிறாள்.

இப்படிப்பட்டவளுடைய அயோக்கியதையைப் பாருங்கள் இவள் புருஷன், மாமி முதலான மூத்தோருக்கு அடங்கி, அவர்களை மேற்கண்ட விதமாய்த் தூற்றாமல் இருந்தால், இவளுக்கித்தனை கஷ்ட ங்கள் ஏன்வரும்? புருஷன் இறந்து போகவேண்டுமென்று இந்தச் சண்டாளி சோருகிறாளே! இது எவ்வளவு அவிவேகம் கவனித்துப் பாருங்கள். "செத்தால் தெரியும்சீமாட்டிவாழ்வு" என்றபடி புருஷன் இறந்தபிற்பாடு ஒரு ஸ்திரீக்கு இருக்கப்பட்ட திண்டாட்டங்கள் கொஞ்சமா? அவன் இறந்தபிற்பாடு தான் சவுக்கியப்படலாமென்று இவள் நினைப்பது சரியா? அவனுக்குப் பக்குவமாய் நடந்து பிரீதி செய்து, அவனுடன் சந்தோஷமாய் வாழ வகைதெரியாமல், அவனைப் பலவிதமாய் இவள் தூற்றுகிறாள். இப்படித் தூற்றுவதினால்—,

(ஔவையார்.)

"தூற்றம் பெண்டிர் கூற்றெனத்தகும்"

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, மிவளே தன் கணவனுக்கு எமனுவாளென்று சொல்லவேண்டுவதாய் இருக்கிறது. இவ்விதமாய்ப் புருஷனைப் பழித்துப் பேசுகிறவர்கள்,—

(காசிகாண்டம்)

"கடிமணஞ் செய்யுங் காதலர் தம்பழி
மடமை யோடு மொழிபவர் மற்றவர்
உடன் வெகுண் டுரையாடினர் ஒரியாய்
முடிவலாய்ப் பிறப்பர் முடிவிலே.

என்றபடி, கடைசியில் நரியாய்ப் பிறப்பார்கள். தங்கணவருடனே கோபித்துப் பேசுகிறவர்கள், நாயாகப் பிறப்பார்களென்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

இவ்விதமாய்த் தன் கணவனை யிகழ்ந்து, அவனிடத்தில் அன்பு பாராட்டாதவளை மனைவியாய் வைத்திருப்பது எப்படிப்பட்டதென்றால்,—

(ஔவையார்.)

"கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
அதனினுங் கொடிது இளமையில் வறுமை
அதனினுங் கொடிது ஆற்றொணுக் கொடுநோய்
அதனினுங் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்
அதனினுங் கொடிது,
இன்புற அவர்கையி லுண்பது தானே."

என்றபடி, உலகத்தில் இது அதிக கொடிதானதாம். அப்படிப்பட்ட அன்பில்லாத மனைவியின் கையால் இட்டதைப் புசிப்பது, அதைவிட கொடிதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புருஷனைத் தூற்றுவதற்குக் காரணம், அவனிடத்து அன்பில்லாமையாதலால், அவ்வன்பில்லாமையை யிங்கே வருவித்துக் காட்டப்பட்டது.

மேற்சொன்ன நீதிகளைப் பெண்கள் சரியாய்க் கவனித்துத், தமக்கு வாய்த்த கணவர் அழகில்லாதவராயும், நோயாளிகளாயும், வறுமையுள்ளவராயும் இருந்தாலும், முன் பாடங்களிற் சொல்லியிருக்கும் கமலாவதி, நேத்திரமணி முதலான ஸ்திரீ ரத்தினங்களைப்போல், அவர்களைக் குபேரனுகவும், மன்மதனுகவும் பாவித்து, அவர்களுடைய கோபங்களைத் தணித்து, அவர்களிடத்தில் அன்பு பாராட்டி, அவர்களை வெளியில் தூற்றாமல் மேன்மைப்படுத்திக்கொண்டு நடத்துவரவேண்டும்.

38-ம் பாடம்.

சண்டைபிடித்தல் புத்தியீனமென்பது.

பெண்களிற் சிலர் அயலாரோடு அடிக்கடி சண்டை பிடிப்பதில் அதிக விருப்பமுள்ளவர்களா யிருக்கிருர்கள். ஒருவேளை அப்படிச் சண்டை பிடிப்பதற்குத் தகுந்த முகாந்தரம் நேரிடாவிட்டாலும், இதற்குமுன் ஒருவருக்கொருவர் பட்ட மனஸ்தாபங்களை மறுபடி பேசி, அவர்கள் வீணில் சண்டை யெழுப்புவதுமுண்டு. இவர்கள் சண்டை போடுங் காரணத்தை யோசித்துப் பார்த்தாலோ, அது மகா அற்பமானது; ஆயினும், இவர்கள் போடப்பட்ட கூச்சலாலும், பிரயோகிக்கும் துர்ப்பாஷைகளாலும் அதை மலையாய் வளர்த்தித், தெருவிலுள்ளவர்களெல்லாம் இதென்ன! இதென்னவென்று கவனித்துக் கேட்கும் படியாக்கிவிடுகிருர்கள். தன் குழந்தையும், தன் பக்கத்து வீட்டுக்காரியின் குழந்தையும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒன்றை மற்றொன்று குழந்தைகளின் இயல்பின்படி, "அட போடா கழுதை" யென்ருவது, மற்றெவ்விதமான வேறு மொழிகளாலாவது திட்டிக் கொண்டால், தாய்மார் இவற்றைச் சற்ருவது லக்ஷியஞ்செய்யலாகாது. இப்படி தூஷித்துக்கொள்வது சிறு குழந்தைகளின் இயற்கையென்று, அவர்களுக்கு நல்லவார்த்தைகளால் புத்திசொல்லவேண்டும். அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை யிவர்கள் செவிகொடுத்துக்கேட்க வுங்கூடாது அதை சண்டைக்குக் காரணமாகவும் கொள்ளலாகாது.

இவ்வாறு செய்வதைவிட்டுச், சண்டையை விலைக்கு வாங்கும் சில மூதேவிகள், இப்படிப்பட்ட வார்தையைக் கேட்டவுடன், "யெட்டினது சண்டை யிறக்கடி கூடையை" யென்றபடி, தாங்கள் முன் கவனித்துக்கொண்டிருந்த மற்றெல்லா வேலைகளையும் விட்டுவிட்டு, உடனே திட்டின குழந்தையிடத்தில் ஓடிவந்து, சண்டைக்காரம்பம் செய்துகொள்ளுகிருர்கள். எப்படி யென்ருல், மேற்சொன்ன விதமாய்த் தன் பிள்ளையை வேருெரு பிள்ளை திட்டும்போது கேட்டவள், அட பையா! எங்கள் பையனை என்னவென்று திட்டினுய்? கழுதையா? ஆம்! ஆம்!! எங்கள் பையனும் கழுதைதான், அந்தப்பையனைப் பெற்றவளுங் கழுதைதான், என்று சொல்லி, யில்லாத வியாக்கியானங்களை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு, எங்கே உன் தாயார்? யார் கழுதையென்று அவளையே கேழ்ப்போம் வா, என்று அந்தப் பிள்ளையைக் கைபிடித்திழுத்துக்கொண்டு, "வல்லடிவழக்கு சொல்லடியாமி" யென்று அவளிடத்திற்குப் போகிருள். அந்தப் பிள்ளையின் தாயானவள், வேருெருத்தி தன் பிள்ளையை அநியாயமாய் இழுத்துக்கொண்டு வருவதைப்பார்த்துப் பொறுக்காமல், ஆரடி நீலி? சிறு பிள்ளை தெரியாமல் விளையாட்டாய் ஒரு வார்த்தை சொன்னதற்காக, அவன் சிறு பாலகனென்றும் பாராமல், இப்படியும் இழுத்துக்கொண்டு வரலாமா? உனக்கிவ்வளவ அதிகாரங்கொடுத்தவனுரடி? உன்னைக்கொ

ண்டவனென்ன தேசாளுவோ? என்று, இப்படியாக வயிற்றெரிச்சலால் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறாள். இதைக் கேட்டு அவள், அடீ! என்ன சொன்னாய்? என்ன சொன்னாய்? நான் நீலியா? இன்னொருதரம் சொல்லு? இன்னொருதரம் சொல்லு? என்று பேச்சுகளை வளர்த்தி, துரும்பைத் தூணாக்கி, ஆரம்பித்த வழக்கை விட்டு நூதன வழக்குகளை யேற்படுத்தி, அவளுடைய மடியைப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு, அக்கம் பக்கங்களில் உள்ளவர்களெல்லாம் சிரித்து வேடிக்கை பார்க்கும்படி, சண்டைபோட்டுக்கொண்டு நடுத்தெருவுக்கு வந்துவிடுகிறாள். இப்படிப்பட்டவர்களை எவ்வளவு அயோக்கியமானவர்களென்று சொல்லும்படி யிருக்கிறது? இவர்கள் சண்டைபோடுவதற்கு ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் காரணங்களும் எவ்வளவு அற்பமாயிருக்கிறதென்று பாருங்கள்.

இப்படிச்சிறுபிள்ளைகள் விளையாட்டுத்தனத்தினால், பேசிக்கொள்ளும் பேச்சுகளையாவது, செய்யும் செய்கைகளையாவது குற்றமாய்ப் பாராட்டாமல், பெண்கள் அலக்ஷியம் செய்துவிட வேண்டும். இவைகளன்றி, வேறென்ன முகாந்திரங்கள் நேரிட்டபோதிலும், அவைகளுக்காகப் பெண்கள் அயலாரோடு சச்சரவு செய்யக்கூடாது.

சில பெண்கள் இப்படி ஒழுங்கீனமாய்ச் சண்டைபிடிக்கும் குணமுடையவர்களா யிருக்கிறதைப் பற்றி,—

(விவேக சிந்தாமணி.)

“ வண்டுக ளிருந்திடில் மதுவை யுண்டிடும்
தண்டமி ழிருந்திடிற் சங்கஞ் சேர்ந்திடும்
குண்டுணி யிருந்திடிற் கோள்கள் மிஞ்சிடும்
பெண்டுக ளிருந்திடிற் பெரிய சண்டையாம்.”

என்பதாய், இவர்களால் உலகத்திலுள்ள மற்றெல்லாப் பெண்களுக்கும் பழிப்புண்டாயிருக்கிறது. ஆகையால், யாவரோடும் சமாதானமாய் வாழ்வதே பெண்களுக்கு நன்மையை யுண்டாக்கும்.

39-ம் பாடம்.

பாபுருஷரை யிச்சித்தல் மகா கேடிதென்பது

பரபுருஷரை யிச்சித்தலென்பது, தனக்கு வாய்த்த கணவனை விட்டு, அந்நிய புருஷர்மீதில் ஆசை கொள்ளுதலாம். உலகத்தில் ஸ்திரீகளுக்கு அவமானத்துடன், நிந்தைத்தருவதும், தங்கள் குடும்பத்திற்கு என்றும் நீங்காத அபகீர்த்தியை யுண்டாககுவதும் விபசாரத்தை

விட வேறு இடையாது. தங்களுக்கு நேரிட்ட புருஷர் சற்றே அழகிலாவது, சம்பத்திலாவது, குணத்திலாவது குறைந்தவரா யிருந்தால் அவர்களை யசட்டை செய்து, அழகும் சம்பத்துமுள்ள பர புருஷரைச் சில ஸ்திரீகள் இச்சிக்கிறார்கள். இது பெரிய அவிவேகம். "கல்லெனின்னாலுங் கணவன் புல்லென்னாலும் புருஷன்" என்னும் பழமொழியின்படி, அவன் எப்படிப்பட்டவனா யிருந்தபோதிலும், பெண்ணானவள் அவனைத் தன் பத்தாவென்று மதித்து, அவன்மேல் விசுவாசம் வைத்து நடக்கவேண்டும். இதை விட்டு, அந்நியர்மேல் ஆசைகொள்ளும் பெண்களை உலகத்தார் விபசாரி யென்றும், துஷ்டை யென்றும், கொண்டகணவனுக் கிரண்டகஞ்செய்யும் கொடும்பாவி யென்றும், பலவிதமாய்த் தூஷிப்பார்கள். இத்தூஷணையும் இகழ்ச்சியும், நெறிதவறி நடக்கும் இப்பெண்ணுக்கு மாத்திரம் சேர்ந்தவைகளல்ல. அப்படிப்பட்டவளை மனைவியாகக்கொண்ட நிர்ப்பாக்கியனான அவன் கணவனுக்கும், தாய் தந்தை முதலான சுற்றத்தாருக்கும் அவைகள் சேர்ந்தவைகளாம். இவ்வித வசைகளுக்கஞ்சித் துஷ்டச்செய்கையுள்ள பெண்களைக் கணவர் தம் வீட்டினின்றும் நீக்கிவிடுகிறார்கள். இப்படி நீக்குவதில் புருஷர்பேரில் குற்றஞ்சொல்வதற்கில்லை. ஏனென்றால், இவ்விதமான பெண்கள் வீட்டிலிருக்கும்வரையில் குடும்பத்தில் கலகங்களும், உயிர்ச்சேத முதலாகிய பலவித துன்பங்களு முண்டாகின்றன. ஆகையால்,—

(இனியவை நாற்பது.)

"கடமுண்டு வாழாமை காண்ட லினிதே
நிறைமாண்பில் பெண்டிரை நீக்க லினிதே
மனை மாண்பிலாதாரை யஞ்சி யகறல்
எனைமாண்பு தா னினிது நன்கு."

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, அவர்களை நீக்கிவிடுவதே மெத்த சுகத்தைத் தருவதாகும்.—

(நீதிசாரம்.)

"தலைவனோ டெதிர்த்துரைத்துச் சிறுதனந் தேடித்தாலும்
பல ரனுகூலியாயும் பத்தாமுன் அசனஞ் செய்தும்
கலகமா யொருவர் பேச்சை யுரைத்துப் போர்காணு வாளும்
நலமிகு சேய்கள் பெற்றுப் பெருகினும் விடுவர் நல்லோர்."

என்றபடி, அவ்வித சண்டாளிகள் நல்ல பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களை வீட்டில் வைக்காமல் நீக்கிவிடுவதே நன்மையாகுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும், இக்கொடிய விபசாரம் என்னும் செய்கையை விரும்பும் அற்ப ஸ்திரீகள், அதினால் ஏதாகிலும் இலாபமடைகிறார்களாவென்று யோசித்துப்பார்த்தாலோ, ஒன்றையுங்காணோம். பிற்காலத்தில், "வாய்த்

தவிடும்போய் அடுப்புநெருப்புமவிந்தது" போல் நம்முடைய விதிவசமாயிற்றே! என்று தங்களுடைய விதியைத் தாங்களே நொந்துகொள்ளும்படியான ஸ்திதியில் வந்துவிடுகிறார்கள். ஏனென்றால், முதலில் இப்படிக் கணவனைத் துரோகஞ்செய்து பரபுருஷரிடம் நட்புவைக்கும் விபசாரிகளின்பேரில் அப்பரபுருஷர் வெகுகாலம் விசுவாசம் வைப்பதில்லை. மேலும் மணம்புரிந்தவனை மோசஞ்செய்து நம்மிடம் வந்தவளல்லவா! நம்மையும் அப்படியே எப்போதாகிலும் மோசஞ்செய்வாளென்று, அவர்களிடத்தில் சாதாரணமாய் புருஷருக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறதில்லை. யௌவனமாயிருக்கும்வரையில் இவளிடத்தில் ப்ரீதியாயிருந்து, ஒருவன் இவளைச் சவரட்சனை செய்துவரலாம். பின்னிட்டு, "ஆசை அறுபது நாள் மோகம் முப்பது நாள்" என்பது போல, அவளுக்கு யௌவனம் நீங்கின பிற்பாடு அவளை மெதுவாய்க் கைநழுவ விட்டுவிடுவான். அவளுடைய நிலைமை பிறகு எப்படியிருக்குமென்று யோசித்துப் பாருங்கள்! சவரட்சனையினிமித்தம் அப்போது அவள் தன் சுற்றத்தாரிடத்திற்குப் போவதற்கும் மார்க்கமிராது. அல்லது, வேறே புருஷரைத் தேடிக்கொள்வதற்கும் யௌவனம் போய்விட்டபடியால் சரிப்படுகிறதில்லை. இதன்பேரில் கடைசியாய், குடிக்கக் கஞ்சிக்கும் கட்டக் கந்தைக்கும் வழியற்றுக், கையில் ஓட்டையெடுத்துக்கொண்டு பிச்சையெடுக்க வீதிக்கு வந்துவிடுகிறாள். புருஷனை துரோகஞ்செய்து அவனை விட்டு அயலாரிடம் போக யிச்சைகொள்ளும் ஸ்திரீகள், பெரும்பாலும் இதேமாதிரியான முடிவுக்கு வந்துவிடுகிறார்களென்பதற்கு நாம் அநேக திருஷ்டாந்தங்களைப் பிரத்தியட்சமாய்க் காண்கிறோம்.

விபசாரிகளின் செய்கையானது, முதலாவது அந்தஸ்திரீக்கும், இரண்டாவது அவளை மணம்புரிந்த கணவனுக்கும், மூன்றாவது அவளையிச்சித்த அந்நிய புருஷனுக்கும், ஆக மூன்று திறத்தாருக்கும் துன்பத்தை யுண்டாக்குகிறது. எப்படியென்றால், ஒரு ஸ்திரீயானவள் பரபுருஷனை யிச்சித்தாளென்றறிந்த அவளுடைய சொந்தப் புருஷனுக்கு அவள்பேரில் அதிக கோபம் உண்டாய், இவளால் நமக்கு இவ்வளவு அவமானம் வந்த பின்னிட்டு, இவ்வுலகத்தில் நாம் உயிரோடு வாழ்வதில் என்ன பலனென்று நினைத்துத் தன்னைத்தானே கொலைசெய்துகொள்ளுகிறான். இன்னொருவன், தன் நாயகியை அயலான் இச்சித்தானல்லவா வென்று மாச்சரியங்கொண்டு சமயம் பார்த்து, அவனைக்கொன்றுபோடுகிறான். மற்றொருவன் இவள் நம்முடைய மனைவியாயிருந்தும் நம்மைத் துரோகஞ்செய்து, வேறுமனிதனை யிச்சித்தாளல்லவா வென்று துயரங்கொண்டு, அவளை உயிர்வதை செய்துவிடுகிறான். பின்னுற்சொன்ன இருதிறத்தாரையும் கொலைசெய்த குற்றத்திற்காக இராஜாங்கத்தார் பிடித்து, மரண தண்டனையும் விதித்துப்போடுகிறார்கள். இவ்வித தீங்குகளுக்குங் காரணமாயிருக்கும் விபசாரிகளுக்குக் கடைசியாய் எவ்விதமான முடிவு உண்டாகுமென்றால்,-

(காசிகாண்டம்.)

"பொருவில் கற்பின் வழி இய புன்மங்கையர்க்
குரிய மூன்று மாபி னுள்ளோரையும்
வெருவந் தேங்க விழுங்கி யுமிழ்கிலா
வெரியுந் தீ நரகிற் குடியேற்றுவார்."

என்றபடிக்கு, அவ்விதமான பாதகத்தைச் செய்யும் பெண்கள், கொடு நரகில் விழுந்து தாமழிவதல்லாமல், தங்கள் மூன்று தலைமுறையிலுள்ளோரையும் எரிகின்ற நரகத்திற்குக் குடியேற்றுவார்களென்பதாய் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

40-ம் பாடம்.

விபசாரியின் முடிவு.

வச்சிராங்கியின் கதை.

மச்சராச்சியமென்னும் நாட்டில் கச்கிநாதனென்னும் ஓர் செல்வந்தனிருந்தான். இவனுக்கு வச்சிராங்கி யென்னும் மனைவியொருத்தியிருந்தாள். இவள் தன் கணவன்பேரில் அதிக விசுவாசமுள்ளவளைப்போல அவன் எதிரில்மாத்திரம் நடித்துக்கொண்டு வருவாள். ஆனால், உள்ளத்தில் பரபுருஷனை யிச்சிக்குந் தன்மையுள்ளவளாயிருந்தாள். இதினிமித்தம் அவள், தன் கணவன் வீட்டிலில்லாத சமயத்தை யெதிர்ப்பார்த்துக்கொண்டே யிருப்பாள். இவள் இரகசியமாய் அவ்வீதியிலிருக்கும் ஒரு தட்டானைச்சோரநாயகனாக வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். புருஷன் வியாபார முதலிய அலுவல் நிமித்தம் தூரதேசத்துக்குப் பிரயாணமாய்ப் புறப்பட்டவுடனே, "காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்" என்றபடி, தன் வேலைக்காரரைவிட்டுத் தட்டானையழைப்பித்துக்கொண்டு தன்னிஷ்டப்படி யவனோடு சுகித்திருப்பாள்.

இப்படி சிலகாலம் நடந்துகொண்டே வந்தது; வச்சிராங்கிக்குப் பிள்ளையில்லாமையால் ஒரு பஞ்சவர்ணக்கிளியையும், ஒரு உயர்ந்த ஜாதி நாயையும், இவள் மெத்த பட்சமாய் வளர்த்துக்கொண்டுவந்தாள். அவைகளில் பஞ்சவர்ணக்கிளியானது, மகா அறிவுள்ளதும், மனிதர்களைப்போல சாதாரணமாய்ப் பேசும் சாமர்த்தியமுள்ளதாயுமிருந்தது. இந்தக் கிளியும், நாயும் எங்கேரமும் ஒன்றுக்கொன்று விளையாடிக்கொண்டு அதிக நேசமாய்ப்பழகி யிருந்தது. இப்படியிருக்க, கலியாண நாட்களில் தட்டாருக்கு ஆபரணங்கள் செய்யும்வேலைகள் மிகுதியாயிருந்தபடியால், அவ்வேலைகளின் தொந்திரவால் ஒருநாள் இராத்திரி வச்சிராங்கியின் சோரநாயகன் பன்னிரண்டு மணிவரையில் வரவில்லை.

அதுவரையில் தட்டான் வாராமையால், ஐயோ! என்னுடைய நாயகன் இன்னும் வரவில்லையே; இவ்வளவு நேரமாய்விட்டதே; இன்றைய தினம் வருகிறாரோ இல்லையோ வென்று, மகா வியாகூலப்பட்டுக்கொண்டு, நித்திரையில்லாமல், அடிக்கடி வீதியில்வந்து அவன்வரும்வழியைப்பார்க்கிறதும், திரும்பி உள்ளேவந்து சற்றுநேரம் படுக்கிறதுமாயிருந்தாள். இப்படி யிவள் வாதைப் பட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பஞ்சவர்ணக் கிளியானது, இவளுடைய சொந்தக் கணவனிருக்கும்போது அவனுக்கெதிரில் இவள் செய்துவந்த கள்ள உபசாரங்களையும், அவனில்லாத காலத்தில் இவள் பர புருஷனோடு கூடிச்சுகித்திருப்பதையும், அவன் ஒருநாள் வர நேரமாய்விட்டதற்காக இவள் படுந்துயரத்தையும் பார்த்து,

(நீதி வெண்பா.)

"அத்தி மலரு மருங்காக்கை வெண்ணிறமும்
கத்து புனன் மீன்பதமுங் கண்டாலும்—பித்தரே
காணுற் பெரிய கடவுளருங் காண்பரோ
மானேர் விழியார் மனம்."

(விவேக சிந்தாமணி.)

"ஆலகால விஷத்தையும் நம்பலாம்
ஆற்றையும் பெருங் காற்றையு நம்பலாம்
கோலமாமத யானையை நம்பலாம்
கொல்லும் வேங்கைப் புலியையும் நம்பலாம்
காலனார்விடு தூதரை நம்பலாம்
கள்ளர் வேடர் மறவரை நம்பலாம்
சேலைகட்டிய மாதரை நம்பினால்
தெருவில் நின்று தியங்கித் தவிப்பரே."

என்னுஞ் செய்யுட்களைச் சொல்லித் தனக்குள்ளே அதிசயித்துச் சிரித்தது.

41-ம் பாடம்.

விபசாரியின் முடிவு. (தொடர்ச்சி)

வச்சிராங்கியின் கதை.

இதைக்கேட்ட வச்சிராங்கி, ஓ! ஓ!! மோசம்வந்தது. "வேலிக்குப்போட்ட முள் காலுக்குத் தைத்தது" என்பதுபோலாச்சுது. நம்முடைய சங்கதிகளை இந்தக் கிளியானது எப்படியோ தெரிந்துகொண்

டது. அதுவுமல்லாமல், ஸ்திரீகளை நம்பக்கூடாதென்று இகழும்படியான இரண்டு கவிகளையும் பாடிவிட்டது. இனி யிதை நாம் நம்பலாகாது, இது நமக்குத் "தலைமாட்டுக் கொள்ளி" யாய்விட்டது. நம்முடைய புருஷன் வந்தால் இந்த நடத்தைகளை யெல்லாம் இது ஆதியோடந்தமாய்ச் சொல்லிவிடுமென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை யென்று பயந்து, கிளியைக்கொல்வது பாவமென்று இந்தப்பாதகி சற்றாவது இரங்காமல், அந்த மகா அறிவுள்ள கிளியைப்பிடித்து, அதன் கழுத்தை முறித்துக் கொன்றுபோட்டாள். இதன் கழுத்தை முறிக்கும்போது உண்டான சந்தடியால் அங்கிருந்த நாயானது பார்த்துத் தன்னுடைய பிரியநேசனாகிய கிளிக்கு நேரிட்ட விபத்துக்காக மெத்த துக்கங்கொண்டு, தன்னையும் இந்தச் சண்டாளி கொல்லப்போகிறாளென்றுபயந்து ஓடிவந்து வீதித்திண்ணையின்பேரில் படுத்துக்கொண்டது.

இதற்குள்ளாகத் தட்டான், ஓ! ஓ!! இன்றைக்கு வெகுநேரமாய் விட்டதே, வச்சிராங்கி யென்ன மனவருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாளோ; கரும்பு தின்னக்கூலி வேண்டுமாவென்று நம்மை யென்ன திட்டப்போகிறாளோவென்று, சற்றே கூச்சப்பட்டுக்கொண்டே அதிக விசையாக நடந்து, அவள் வீட்டின் வீதி வாசற்படிக்குள் நுழைந்தான். இப்படி நுழைந்துகொண்டிருக்கும்போது யாரோ திருடன் தன்னெஜமான் வீட்டுக்குள் பிரவேசிக்கிறானென்று, திண்ணையின்பேரில் படுத்துக்கொண்டிருந்த நாயானது குலைத்துக்கொண்டு, அந்தச் சோரநாயகன் பேரில் விழுந்து, அவனைக் கடித்துக் கொன்றுவிட்டது. தட்டானுக்குப் பிராணன் போகும்போது, அவன் அலறியழுத கூக்குரலைக்கேட்ட வச்சிராங்கி திடுக்கிட்டு, விளக்கை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து பார்க்கும்போது, தன் ஆசை சோரநாயகன் அதற்குள்ளாக வாசற்படியில் அடியற்ற பனையைப்போல் விழுந்து இறந்துகிடப்பதைப்பார்த்து, மீளாத்துயரங்கொண்டவளாய், "உப்புக்கண்டம் பறிகொடுத்த பார்ப்பாத்தி" யைப்போல், வெளியில் சொல்லிக்கொள்வதற் கில்லாமல் சற்றுநேரம் திகைத்து நின்றாள். பின்பு, ஐயோ! வீட்டுப்பிணம் காட்டுக்குப் போகவேண்டுமே! இதை நாட்டிலுள்ளோர் தெரிந்து கொள்வார்களே யென்று விரைந்து, அப்பிணத்தை யிழுத்துக்கொண்டுபோய், தன்வீட்டுத்தோட்டத்தில் ஒருவருக்குந்தெரியாமல் அந்த யிருண்ட இரவிலேயே பள்ளந்தோண்டி, முன் தன்னால் கொலையுண்ட பஞ்சவர்ணகிளியைப் புதைத்திருந்த இடத்துக்குப் பக்கத்திற் புதைத்து விட்டாள். அதின்பேரில், தன் ஆசை நாயகனைக் கொன்றது இந்த நாயல்லவாவென்று அதிக கோபங்கொண்டு, அதைப்பிடிப்பதற்கு வச்சிராங்கியானவள் மெதுவாய் அதன் சமீபத்திற்குப்போனாள். அதை நாயறிந்து, கிளியின் கதி நமக்கும் வரப்போகிறதென்று பயந்து, விசையாய் ஓடித்தெருவுக்குத் தப்பித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டது.

இப்படியாக வச்சிராங்கி கையில் தப்பிக்கொண்டு ஓடிவந்த அந்த நாயானது, அன்று முதல் அந்த வீட்டின் வாசற்படியைக்கூட எட்டிப்

பாராமல், அக்கிராரத்து நாயைப்போல் ஊரில் வயிற்றை வளர்த்துக்கொண்டு, தன் எஜமானன் எப்போது திரும்பி வருவானோவென்று, அவன் போன வழியை யெதிர் பார்த்தபடி தியங்கிக்கொண்டிருந்தது. இப்படியே ஒருமாதங் கழிந்தபின்பு, வியாபாரத்துக்காக தூரதேசம் போயிருந்த கச்சிநாதன் தன் அலுவல்களையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு ஊருக்குவந்து சேர்ந்தான். இவனைப் பார்த்தவுடன் வச்சிராங்கியானவள் மெத்த ஆனந்தமடைந்தவளைப்போல புருஷனைக்கட்டி முத்தமிட்டு, பிராணநாதரே! இத்தனைநாள் உம்மைப் பிரிந்திருக்கும்படியான நிர்ப்பாக்கியத்தை யடியாள் பெற்றேனல்லவா? என்று சொல்லிவிட்டு,- வீட்டையலங்கரித்துப்புருஷனுக்குவேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். இப்படியிருக்கும்போது, கச்சிநாதனும் தன் மனைவியை வெகுநாள் பிரிந்திருந்தமையால் விருப்பம் மேலிட்டவனாய்ப் பிரிய வசனங்களை வசனித்துக்கொண்டிருக்கையில், பஞ்சவர்ணக் கிளியைக் காணாமையால், பெண்ணே! நம்முடைய பஞ்சவர்ணக்கிளி யெங்கே காணோமே, யென்று திடுக்கிட்டுக் கேட்டான், அதற்குப் அந்தப் பாசாங்குக்காரி, ஓ! என் ஆசைநேசரே; ஒருநாள் அக்கிளியை மெத்தையின் பேரில் நான் வைத்துப் பாலும் பழமும் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையில் எங்கேயோயிருந்து ஒரு துன்மார்க்கப் பூனை வந்து பிடித்துக்கொண்டு போச்சுதென்று, அதிக விசனத்துடன் சொல்லி யழுதாள்.

கச்சிநாதனும் இதைக்கேட்டு மகாதுயரப் பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் எஜமானன் வரவை யெவ்விதத்திலோ தெரிந்துகொண்ட நாயானது, அவனிடம் வீட்டுக்குள் ஓடிவந்து, இத்தனை நாள் தன் எஜமானனை விட்டுப் பிரிந்ததைத் துயரமாய்க் காட்டும்படியாக, அவன் காலண்டை வாலைக்குழைத்துக்கொண்டு, அதிக விசனத்துடன் சுற்றிக்கொண்டிருந்தது. அப்புறம் சற்றுநேரம் பொறுத்து, இந்த நாயானது தோட்டத்தில் வச்சிராங்கி சோரநாயகனையுங் கிளியையும் புதைத்திருக்கும் இடத்திற்கு அடிக்கடியோடுவதும், எஜமானிடம் வருவதுமாயிருந்தது. இதைக்கண்ட கச்சிநாதன், இதென்ன! நாய் அடிக்கடி தோட்டத்திற்கு போகிறதும் நம்மிடத்திற் வருகிறதுமாயிருக்கிறதே யென்று, ஒருவிளக்கை யெடுத்துக்கெண்டு போய்ப்பார்க்கையில், அங்கே கொஞ்சம் துர்க்கந்தம் உண்டாயிற்று இங்கே துர்க்கந்தம் உண்டாவதற்கு என்ன காரணமென்று தன் மனைவியைக் கச்சிநாதன் கேட்க, அவள் தனக்கொன்றுந் தெரியாதென்று சொல்லிவிட்டாள். அதினால் அவனுக்கு வச்சிராங்கி பேரிலும் அனுமான முண்டாய், உடனே அந்த யிடத்தில் தன் வேலைக்காரரை விட்டுத்தோண்டச் சொன்னான். "செட்டிக்காரியின் புளுகு எட்டுநாளில் தெரியு"மென்னும் பழமொழிபடி, தோண்டின இடத்தில் ஒருமானிடப் பிரேதமுங் கொலையுண்ட பஞ்சவர்ணக் கிளியினுடலும் அகப்பட்டன.

இவைகளை யெல்லாம் பார்த்த கச்சிநாதன், தன் நாயானது இங்கே நாமில்லாத காலத்தில் நடந்த செய்கைகள் குற்றமானவையென்று மன

தில் வைத்திருந்து, நாம் வந்தவுடன் நமக்குக் காட்டிட்டென்று, நடந்த செய்கைகளை அனுமானப் பிரத்தியட்சத்தால் கண்டறிந்து, இவைகளெல்லாம் வஞ்சனைக்காரியாகிய தன் பாரியாள் செய்த கொடுஞ்செய்கைகளின் விளை வென்று அதிக கோபாவேசங் கொண்டு, அவளையொரு கத்தியால் வெட்டிக்கொன்று, "எதிரிக்கு வெட்டின பள்ளம் தனது" என்பதைப்போல் கிளியைப் புதைத்திருந்த பள்ளத்தில் அவளையும் புதைத்துப் போட்டான். இதுசேதி ஊரெங்கும் பிரசித்தமாய் கச்சினாதனுக்கு அதிக அவமானமும் துன்பமும் நேரிட்டது. தன்சொந்தக் கணவனுக்கு இரண்டகஞ்செய்து, அயலானாகிய தட்டானை வச்சிராங்கி இச்சித்ததினால் உண்டான மானக் கேட்டையும் முடிவையும், இன்னின்னவை யென்று இதை வாசிக்கும் பெண்கள் சரியாகக் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். மேலும்,

(நீதிசாரம்.)

" மின்னன்மை விபசாரத்து மிகுந்திடுந் தவத்தின் நன்மை
மன்னிய கோபத்தாலு மற்ற நீருவரினாலும்
பன்னிடு மறையோர் நன்மை பர மின்னாள் சேர்தலாலும்
மன்னவ னநீதத்தாலு மழிந்திடு நன்மைதானே

என்றபடி, தவஞ்செய்வோருடைய பெருமை கோபத்தாலும், ஜலத்தினுடைய தன்மை உவரினாலும், வேத மோதும் அந்தணருடைய பெருமை பரஸ்திரீ சம்போகத்தினாலும், அரசனுடைய பெருமை நீதி தவறுதினாலும் அழிந்துபோவதைப்போல், ஸ்திரீகளினுடைய பெருமை யிந்தக் கொடிய விபசாரத்தாலழிந்து போகிறது.

மேலும் பெண்களே! இவ்விஷயமாக முன்னால் தனபதி யரசன் விபசார எண்ணங்கொண்ட தாரைக்குச் சொன்ன நீதிகளையும் அடிக்கடி கவனித்துப் பார்த்து விபசாரமென்னுங் கொடிய நடத்தையை உங்களிடம் அணுகாமற்படி பாதுகாத்துக்கொள்ளுங்கள்.

42-ம் பாடம்.

சோம்பல் கேட்டைத் தருமென்பது.

சோம்பலென்பது, தாம் செய்யுங் காரியங்களிற் சாக்கிரதையும் சுறுசுறுப்பு மில்லாமையாம். இச்சோம்பலானது பெண்களுக்கு மிக்க கேட்டைத் தருவதாயிருக்கிறபடியால், இது அவர்களிடத்தில் சற்றுமிலு மிருக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், பெண்ணானவள் தன் கணவன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருப்பதற்கு முன்னால் எழுந்து, தன்

னுடைய நித்தியக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, அவனுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்யவேண்டியவளா யிருக்கிறாளென்று முன்னமே சொன்னோம். மேலும், அவன் தன்னுடைய தொழில் நிமித்தம் வெளியிற்போய் வருவதற்குள்ளாக, அவனுக்குவேண்டிய உணவு முதலியவைகளைச் சித்தப்படுத்திக்கொண்டு, அவன் வரவை யெதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியவளாயிருக்கிறாள். இவற்றோடு தன் பிள்ளைகளுக்கும் அப்போதைக்கப்போது தேவையானவைகளைக் கொடுத்து, அவர்களைப் பள்ளிக்கூடத்திற்குக் காலந்தவறாமல் அனுப்ப வேண்டியவளாயிருக்கிறாள். இதுவுமல்லாமல், தன் வீட்டிலிருக்கும் மாமன், மாமி, மூத்தார், மைத்துனர் முதலியவர்களுக்குஞ் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளை மனங்கோணாமல் ஜாக்கிரதையுடன் செய்து கொண்டு வரவேண்டியவளாயிருக்கிறாள். ஒரு ஸ்திரீயானவள் இத்தனை விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டியவளாயிருப்பதால், அவள் சோம்பேறியாயிருந்தால் அவைகள் எப்படி நடந்தேறக்கூடும்? சோம்பலில்லாமல் மேல் விவரித்த விஷயங்களைக் கவனித்துச் செய்தால் மாத்திரம் பெண்களுக்குக் குடும்பத்தில் நல்ல பெயருங் கீர்த்தியுஞ் சுகமும் உண்டாகும்.

வைகறையிற் சில பெண்கள் ஜாக்கிரதையுடன் எழுந்திருந்து, தாம் செய்யவேண்டியவைகளைக் கவனிக்கத் தவறிப் போவதினால் அவர்களைக் கணவர் கோபிப்பதோடு, அவர்களுடைய மாமி, மாமன் முதலியவர்களும், இதென்ன! இவள் மூதேவியாயிருக்கிறாள், சூரியன் புறப்பட்டும் இன்னும் படுக்கையில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாளே; இந்த அநியாயம் உலகத்திலுண்டா? இப்படிப்பட்டவள் நம்முடைய வீட்டுக்கு எங்கிருந்து வாய்த்தாள்; என்று பலவிதமாய்த் தூஷிக்கிறார்கள். மேலும், சோம்பேறிப் பெண்களுடைய வீடு சுத்தமாயிராது. "சோம்பேறிக்கு வாழைப்பழம் தோலோடே" யென்றபடி, அவர்கள் தங்கள் வீட்டைச்சேர்ந்த விஷயங்களையும் பாங்குடன் செய்ய மனமில்லாதவர்களாயிருப்பார்கள். வீட்டைப்பற்றிப் பெண்கள் கவனிக்க வேண்டிய விஷயங்களில் முதன்மையானது பரிசுத்தம். சோம்பலில்லாத பெண்கள் தாங்கள், காலையில் எழுந்திருக்கும்போதே முதலில் தங்களுடைய வீடு, முற்றம் முதலிய இடங்கள் பரிசுத்தமாயிருக்கிறதா வென்று கவனித்து, அப்படிக் கிராவிடில் தக்க முயற்சி செய்து சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். சாதாரணமாய் வீதியில் போகப்பட்ட ஜனங்களும் அதிக சுத்தமாய் வைக்கப்பட்டிருக்கும் வீட்டைப் பார்த்து, ஆ! இந்த வீடு எவ்வளவு சுத்தமாயிருக்கிறது பார்; இதைப் பார்த்தால் இலட்சுமி வாசஞ் செய்யப்பட்ட வீட்டைப்போல் இருக்கிறதே யென்று சிலாகித்துப் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். அசுத்தமாயிருக்கும் வீட்டைப்பார்த்து அப்படி பேசுவார்களா? ஒருபோதும் பேசமாட்டார்கள், அடா! இதென்ன! இந்த வீடு சுடுகாட்டைப்போல் இருக்கிறதே; எந்த ஸ்திரீயாவது வீட்டை யிவ்வளவு அசுத்தமாகவும் வைத்துக் கொண்டிருப்

பாளா? இதில் வாழப்பட்டவள் பேயோ? இவையெல்லாங் கொண்டவன்பாக்கியம், என்று தூஷித்துப் பேசிக்கொள்ளுகிருர்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் சோம்பலே தவிர வேறல்ல. சோம்பலுள்ள பெண்களின் முகத்தை உற்றுப்பாருங்கள்; அவர்கள் முகத்தில் இலட்சுமிவிலாசமிராது. சோம்பேறிப்பெண்களுடைய முகத்தை மூதேவியின் அரண்மனையென்று சொல்லலாம்.

சோம்பலுள்ள பெண்களுக்கு இவ்வித அபகீர்த்தியும் பழிப்பும் உண்டாவதுமன்றி வேறுவிதமான துன்பங்களும் கெடுதிகளும் உண்டாகின்றன. எப்படியென்ருல், இப்படிப்பட்ட பெண்கள் சோம்பல் மிகுதியால் தங்கள் சிறு குழந்தைகள் திண்ணையின் பேரிலிருந்து விழுந்து, அலறியழுவதைக் கேட்கும்போதாவது, அல்லது, சமையல் வீட்டில் சுடுகையான போஜனபதார்த்தங்கள் முதலியவற்றில் தவழ்ந்துகொண்டேபோய் அக்குழந்தைகள் கைகளை வைத்துக்கொண்டு பிராணுபாயம் உண்டாகி அழும்போதாகிலும், திடுக்கிட்டுச்சுறுசுறுப்பாய் ஓடியெடுக்க மாட்டார்கள். அச்சமயத்தில் தகுந்த உதவியின்றி அவைகள் மடிந்து போகின்றன. இவ்விதமான ஆபத்துகளைப்பற்றி நாம்அடிக்கடி கேள்விப் படுகிருேமல்லவா? இவைகளுக்குமுதற்காரணம் தாய்மாருடைய சோம்பலும், அஜாக்கிரதையுமேயொழிய வேறென்ன?

(ஔவையார்.)

" சோம்பரென்பவர் தேம்பித்திரிவர்."

என்றபடி, சோம்பேறிகளுக்குப் பலவித துன்பங்கள் உண்டாகின்றன. சோம்பலானது இவ்வித கெடுதிகளையுண்டாக்குவதற் கேதுவாயிருப்பதால், பெண்கள் எப்போதும் சோம்பலற்று சுறுசுறுப்பாயிருக்க வேண்டும்.

43-ம் பாடம்.

அடக்கம்.

அடக்கமென்பது, மனம், வாக்கு காயமாகிய இவைகளைக்குற்றமான வழிகளிற்செலுத்தாமல்,பழிக்கும் பாவத்திற்கும் அஞ்சி நடத்தலாம். பெண்களுக்கு இக்குணமிருக்கவேண்டுமென்பது மிக்க அவசியமாயிருக்கிறது. ஏனென்ருல், அவர்களுக்கிருக்க வேண்டிய நாணம் மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் இந்நான்கு வகையான குணங்களுக்கும் அடக்க மென்பது தாயாக இருக்கின்றது. நாண் என்பது, நாணம் அல்லது வெட்கம்; அதாவது, ஆண்பிள்ளைகளுக்கஞ்சி, அவர்களோடு மெதுவான குரலுடன் மரியாதையாய்ப் பேசுதலாம். மடம் என்பது,

அறியாமை; அதாவது, எந்த விஷயத்தைப் பற்றியாவது தனக்குத் தெரிந்திருந்தபோதிலும், தெரிந்ததாகத் துணிவுடன் ஜனங்களுக்கு முன் காரணமின்றிச் சொல்லவராமல் தனக்கு அவ்விஷயம் தெரியாத பாவனையாயிருத்தலாம். அச்சமென்பது பயம்; அதாவது, தான் எப்போதும் பார்க்காத பொருளைப்பார்க்கும் போதாவது, நடக்காத செய்கையைப் பற்றிக் கேட்கும்போதாவது, மனதில் அச்சம் கொள்ளுதலாம். பயிர்ப்பென்பது, கூச்சம், அல்லது அருவருப்பு; அதாவது தன் சொந்தக் கணவனல்லாத அந்நிய புருஷருடைய வேகம் தன் மேல் பட்டவுடன், அருவருப்பும் அசங்கியமு மடைதலாம்.

ஒரு ஸ்திரீயானவளுக்கு அடக்கமென்பது இல்லையாயின், மேலே விவரித்த நான்கு குணங்களும் உண்டாகமாட்டா. மேலும், அடக்கமில்லாத பெண்களுக்கு மரியாதை யென்பது இராது. இப்படி மரியாதையில்லாத பெண்களும் அவர்களால் அவர்களுடைய கணவரும், உலகத்தாரால் பழிக்கப்படுகிறார்கள். எப்படியென்றால், ஒரு ஸ்திரீயானவள், தன் சொந்த புருஷனையாவது, அல்லது இதரமான ஆண்பிள்ளைகளையாவது கண்டபோது, நாணமற்று இந்துதேசப்பெண்களின் ஆசாரப்படிக்கு உடனே எழுந்திராவிட்டால், அதைக்கண்டவர்கள், அப்பா! இவளார், கொஞ்சமாவது நாணமில்லாத பெண்பிள்ளையாயிருக்கிறாள்? இவள் ஆண்பிள்ளைகளைக் கண்டவுடன் நாணி யெழுந்திராமல், எவ்வளவு அகங்காரத்துடன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள் பார்த்தீர்களா? "குலத்தளவேயாகுங் குணம்" என்று சொல்லுகிறபடி, இவள் நல்ல குலத்திற் பிறந்தவளாயிருக்கமாட்டாள்; இப்படிப்பட்டவள் யாருடைய பெண் சாதி? என்றுவிசாரித்து மிகவும் இழிவாய்ப் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். பெண்பிள்ளையானவள் செய்யப்பட்ட எல்லாத் தீமைகளும் ஆசாரக்குறைவுகளும்,

(விவேகசிந்தாமணி)

"மண்டலத்தோர் செய்பாவம் மன்னரை வந்துசேரும்
திண்டிறன் மன்னர் செய்த தீங்கு மந்திரியைச்சேரும்
தொண்டர்கள் செய்த தோஷம் தொடர்ந்ததங் குருவைச்சேரும்
கண்டனமொழியாள் செய்த கன்மமுங் கணவர்க்காமே."

என்றபடி, அவளை மனைவியாய்க்கொண்ட கணவனையே வந்தடையும். ஆகையால்,

(குறள்.)

"காக்க பொருளா வடக்கத்தை ஆக்கம்
அதனினூங்கில்லை உயிர்க்கு."

என்று சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், பெண்கள் அடக்கமென்பதைப் பொருளாக மதித்துக் காக்கவேண்டும். ஏனென்றால், அவர்களுக்கு அதைவிட வேறு செல்வங்கிடையாது. மேலும்,—

(திரிகடுகம்.)

"கண்ணுக்கணிகலம் கண்ணோட்டம் காமுற்ற
பெண்ணுக்கணிகலம் நாணுடைமை—நண்ணும்
மறுமைக்கணிகலம் கல்வியிம்மூன்றும்
குறியுடையார் கண்ணேயுள.

என்று சொல்லி யிருக்கிறபடி, கண்ணுக்கு ஆபரணமாவது தாட்சண்ணிய முடைத்தாயிருத்தலும், கணவனால் விரும்பப்பட்டவளான பெண்ணுக்கு ஆபரணமாவது நாணமுடையவளாயிருத்தலும், பின்வாப்போகிற பிறப்புக்கு ஆபரணமாவது கல்வியும் ஆகிய இவை மூன்றும் நற்குணமுடைய உத்தமர்களிடத்தில் இருக்கவேண்டியவையாம். ஆகையால், பெண்கள் இப்படிப்பட்ட நற்குணத்தையே ஆபரணமாகத் தரிக்கவிரும்பவேண்டுமே தவிர, பொன், வெள்ளி முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களைச் சிறந்தவைகளென்று நினைக்கலாகாது.

(ஔவையார்)

"பேதைமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்"

என்று ஔவையார் சொல்லியிருப்பதின் கருத்தும் இதுதான். பெண்கள் அனுசரித்து நடக்கவேண்டிய நீதிகள் இவ்வாறாயிருக்க, சிலர் இவற்றிற்கு முற்றும விரோதமாய் நடக்கிறார்கள். எப்படியென்றால், தாங்கள் பிறந்த வீடு சம்பத்துள்ளதாகவும், வாழ்க்கைப்பட்ட வீடு வறுமையுள்ளதாகவும் இருந்தால், இவர்கள் தங்களுடைய கணவரை மதித்து அவர்களுக்கடங்கி நடக்கிறதில்லை. இது பெரிய அவிவேகமே யொழிய வேறல்ல. 'மலையின்பேரில் விளைந்ததானாலும், உரலில்தான் மசியவேண்டும்" என்னும் பழமொழிப்படி, பெண்கள் தாம் பிறந்த வீட்டின் பெருமையை மறந்து, 20-ம பாடத்திற் சொலலப்பட்டிருக்கும் கமலாவதியைப்போல், தம்முடைய அதிஷ்ட வசத்தால் வாய்த்த கணவருடைய வறுமையோடு கலந்து, அவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள பெயர்களுக்கும் அடங்கி நடக்க வேண்டும்.

44-ம் பாடம்.

பொறாமை தரித்திரத்தை யுண்டாக்குமென்பது.

பொறாமையென்பது, ஒருத்தி தன்னைவிட நல்ல ஸ்திதியில் இருப்பதைப் பார்த்து மனவருத்தப்படுவதாம். அந்நியருடைய சம்பத்தைப் பார்த்து மனவருத்தப்படுவதினால், தன்னுடைய நிலைமை குறையுமேயொழிய, அவர்களுடைய சம்பத்து சற்றேனும் குறையமாட்டாது.

அல்லது, அந்த சம்பத்தில் கொஞ்சமாவது தனக்குக் கிடைக்கவு மாட்டாது. அப்படி அந்நியருடைய செல்வத்தைப் பார்த்து வியாகூலப் படுவதைப் பார்க்கிலும்,

(நீதிநெறிவிளக்கம்.)

"தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை
அம்மா பெரிதென் றகமகிழ்க."

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி தம்மைப் பார்க்கிலும் தரித்திரர்களாயிருப்பவர்களைப் பார்த்து, அவர்களை விட நாம் நல்ல நிலைமையில் இருக்கிறோமல்லவா வென்று சந்துஷ்டி யடைவது, மனிதர்களுடைய கடமையாய் எண்ணவேண்டும். அந்நியர்க்குண்டாயிருக்கும் செல்வத்தைப்போல் தனக்கும் உண்டாக வேண்டுமென்று, தகுந்த விதமாய் முயற்சி செய்வது குற்றமாகமாட்டாது. ஆனால், அவர்களும் தங்களைப்போல் தரித்திரர்களாக வேண்டுமென்று கோருவது பொறாமையாகும்.

(குறள்.)

"அவ்வித் தழுக்கா றுடையானைச் செய்யவள்
தவ்வையைக் காட்டிவிடும்."

அதாவது இலட்சுமியானவள், பிறர் செல்வத்தைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படுங் குணமுடையவர்களை விட்டு நீங்கி, அவர்களிடத்திற்கு மூதேவியை அனுப்பி விடுவாள் என்பதாம். இதன்படி பொறாமையுடைய ஸ்திரீகளுக்கு, எப்போதும் நீங்காத தரித்திரமும், கஷ்டமும் மேலிட்டுக்கொண்டேவரும். "அரசமரத்தைப் பிடித்த சனி அதின் கீழிருந்த பிள்ளையாரையும் பிடித்தது" என்று சொல்லும் பழமொழிப்படி, அத்தரித்திரமானது அவர்களை வருத்துவதுமல்லாமல், அவர்களுடைய பிற்சந்ததியாரையும் விடாமல் வருத்தும்.

ஆகையால், "ஔவியம் பேசேல்" என்றபடி. ஸ்திரீகள் பொறாமையான வார்த்தைகளை வாயினாற் பேசக்கூடாது. அவைகளை மனதில் நினைக்கவும் கூடாது. அப்படிச் செய்வார்களானால் பின் வரும் பாடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பாகீரதியைப்போல் துன்பமடைவார்கள்.

45-ம் பாடம்.

பொறாமை தரித்திரத்தை யுண்டாக்கு மென்பது. (தொடர்ச்சி

பாகீரதியின் கதை.

போகாபதி யென்னும் பட்டணத்தில் பாகீரதி யென்றொரு பெண் பிள்ளை யிருந்தாள். இவளுக்குப் பொறாமை யென்பது உடன் பிறப்பு. இவள் எந்நேரமும் தன்னுடைய அண்டைவீட்டுக்காரியின் செல்வத்தைப் பார்த்துப் பொறாமை பட்டுக்கொண்டிருப்பதே வழக்கம். இவள் ஒருநாள் தன் மனதிலிருப்பதை அடக்கமாட்டாமல், தன் எதிர் வீட்டுக்காரியினிடத்தில் முறையிட்டுக்கொள்வதைக் கேளுங்கள். அடீ! எதிர்வீட்டு சுந்தரம்! எங்கள் பக்கத்துவீட்டு பாக்கியத்தைப் பார்த்தாயா! என்னடீ! அவள் உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரையில் பொன் காய்த்த மரம்போல், உடம்பே தெரியாமல் நகைகளைப் பூட்டிக்கொண்டிருக்கிறாளே? அடீ! அவளுடைய வீட்டைப் பார்த்தாயா? நான்கு வருஷங்களுக்கு முன் சாதாரணமான வீடாயிருந்ததுதானே? இப்போது மூன்றடுக்குள்ள மெத்தை வீடாய் விட்டதே, அடீ! அவளுக்கு வீடு நிறைய பிள்ளைகளிருப்பதைப் பார்; இப்படியும் உலகத்திலுண்டா? அடீ அவர்கள் வீட்டுக்கு எத்தனைபேர் வருவதும் போவதுமாயிருக்கிறார்கள் பார்த்தாயா? எந்தப் பாவிகளாவது நம்முடைய வீட்டைத்தேடி வருகிறார்களா? அடீ! அவளுடைய வீட்டில் ஒரு வேளைக்கு எத்தனை விதம் காய் கறிகள் சமைக்கிறார்கள் என்பதை நீ கேட்டதுண்டா? வேளைக்குப் பத்துவிதக் காய்கறிகள் இல்லாமல் அவளுடைய வீட்டில் உள்ளவர்கள் சாப்பிடுகிறதில்லையாமே! நான் பக்கத்து வீட்டில் இருக்கப்பட்ட பாவியானபடியால், ஒவ்வொரு வேளையில் இந்தக் கோலங்களையெல்லாம் பார்க்கப் பார்க்க என் வயறு எரிகிறதடீ! இதற்கென்ன செய்யலாம்? ஒன்றுந் தோன்றவில்லையே; இந்த வீட்டை விட்டு வேறெங்கேயாகிலும் கண் மறைவாய்ப் போய்விடலாமென்று பார்த்தாலோ, எங்கள் வீட்டுக்காரன் அப்படிச் செய்ய விடுகிறதில்லை. இந்த அநியாயத்திற்கு நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்? என்று மகா துயரத்துடன் பெருமூச்சு விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டாள். இதைக் கேட்ட சுந்தரம், என்னடீ! பாகீரதி! அவள் எப்படி யிருந்தாலும் உனக்கென்ன? அதற்காக நீ ஏன் வீணில் பொறாமைப்பட்டுச் சாகிறாய்? என்று தூஷித்துவிட்டுப் போய்விட்டாள். பாகீரதி இதோடே நிற்காமல், பின்னும் எதிர்ப்பட்ட மற்றவர்களோடும் தனக்கு வேலையில்லாத காலத்தில் இவ்விதமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டே திரிவாள்.

இப்படி யிருக்குங் காலத்தில் ஒருநாள், பாகீரதியின் புருஷன் வேறே ஊருக்குப் போயிருக்கும்போது, ஒரு மந்திரவாதியானவன், இவள் வீட்டுத் திண்ணையின்பேரில் வந்து உட்கார்ந்தான். அவனைப் பார்த்து, நீர் ஆரையா? என்று பாகீரதி கேட்க, அவன் அம்மணீ! நான்

உலகப் பிரசித்தமான மந்திரவாதி; என் பெயர் வேகாவரன், நீ கேட்டதில்லையே! பேய் பிசாசுக்கள் என் பெயரைக் கேட்டமாத்திரத்தில் காததூரம் பறந்தோடும்; மந்திர விஷயங்களில் எனக்குத்தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆனையைப் பூனையாக்குவேன்; பூனையை ஆனையாக்குவேன்; எனக்கு எதிரானவர்கள் இந்த ஜம்புத் தீபத்தில் ஒருவரும் இல்லை. உன்முகத்தைப் பார்த்தால் உன் மனதில் ஏதோ ஒரு பெருத்த குறையிருந்து கொண்டிருக்கிறதுபோல் தெரியவருகிறது. ஒளியாமல் என்னோடு சொல்; நீ இனி ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்; பகவதி துணையிருப்பாள்; என்று மகா தீரத்துடன் சொல்லித், தன்னிடத்திலிருந்த மந்திர புஸ்தகங்களையும் பிரதிமைகளையும் எடுத்து அவள் எதிரில் போட்டான்.

இவைகளை யெல்லாம் கேட்ட பாகீரதியானவள் மகா சந்தோஷமடைந்து, ஓ! ஓ!! இவன் நம்முடைய மனதில் இருப்பதை எப்படியோ தெரிந்துகொண்டான். இவன் பெரிய மந்திரவாதியாகவே யிருக்கவேண்டும். இவனால் நாம் வெகுநாளாய் அடைந்திருந்த கவலையானது இன்றையதினம் ஒழிந்து போய்விடுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. "தேடப்போன மருந்து காலில் கிடைத்தது" என்பது போல், நாம் நினையாமலிருக்கும்போதே, இவன் நம்முடைய வீட்டைத தேடி தானாக வந்து விட்டான், "கூட்டி வைத்ததே குரு கடாக்ஷம்" என்று தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டு, அவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ஐயா! மந்திரவாதியே! நீர் உம்முடைய மந்திர வல்லமையால் என் மனதில் பெரிய குறை யிருப்பதாய்ச் சொன்னது சத்தியந்தான். அது வேறொன்றுமல்ல; என் பக்கத்து வீட்டுக்காரி என்னைப்போல் ஆகவேண்டுமென்பதுதான், என்றாள். இதற்கு மந்திரவாதி, தாயே! நான் உன்னுடைய மனதில் இருப்பதை முன்னமே தெரிந்து கொண்டேன், நான் சொல்வதற்கு ஆரம்பிக்குமுன் நீயே சொல்லிவிட்டாய்! ஆயினுங் குறையில்லை, இப்படி எத்தனையோ பெயர்களுடைய வயிற்று நோய்களை நான் தீர்த்திருக்கிறேன். இது எனக்கு ஒரு பெரிய காரியமல்ல, "மலையை விழுங்கும் மாரியாத்தாளுக்கு உரல் சுண்டாங்கிக்காகுமா" என்பதுபோல் எவ்வளவோ உற்பாதமான காரியங்களைச் செய்யப்பட்ட எனக்கு இது ஒரு நிமிஷ வேலையாகவும் இல்லையே, நீ பயப்படவேண்டாம்; பகவதி துணையாயிருப்பாள், ஆனால் இது அற்பகாரியமா யிருந்தபோதிலும் பணச்செலவு சற்றே அதிகமாகவே பிடிக்கும்; ஆயினும் நீ தைரியத்தை விடவேண்டாம், என்றான். இதற்கு பாகீரதி உடன்பட்டு, ஐயா! பணச்செலவு அதிகமாகப் பிடிக்குமென்றீரே, சுமார் எத்தனை பணம் பிடிக்குமென்றாள். மந்திரவாதி, நூறு ரூபாய்க்குமேல் ஒருகாசும் தேவையில்லை; சரியாய் அவ்வளவிருந்தால் இப்படிப்பட்ட சஞ்சலங்கள் உன் ஆயுள்பரியந்தம் எப்போதும் வாராமற் செய்துவிடுவேன். இதோடே அவளுடைய பாக்கியங்களெல்லாம் உன்னிடம் வந்து சேரும்படியாகவும் செய்து வைக்கிறேன். பிற்பாடு

ஒரு சக்கிரம் எழுதி தருகிறேன். அதைப் பூசை செய்துகொண்டு வருவாயானால், உனக்கு புத்திர பாக்கியமும் உண்டாய்விடும், என்றான். இவைகளைப் பாகீரதி கேட்டவுடன் அளவில்லாத சந்தோஷமடைந்து, தன் மேல் இருந்த உடமைகளை யெல்லாங் கழற்றி, மந்திரவாதியினிடம் ஒப்புவித்தாள். இவைகளைப் பார்த்த வேகாவரன் உன்னுடைய உடைமைகளெல்லாஞ் சேர்ந்து இருபது வராகனுக்கு ஆகிறது; மற்றத் தொகைக்கும் வழி சொன்னால் உன்னுடைய காரியம் அரைகுறையாய் முடியாமல் சம்பூரணமாய் முடிந்துவிடும். நான் அதற்கு உத்திரவாதியாயிருப்பேன். நீ தைரியத்தை விடவேண்டாம். பகவதி துணையிருப்பாள், என்றான். அதற்கு பாகீரதியானவள், இதென்ன! "கடன் வாங்கியும் பட்டினி கலியாணம் பண்ணியும் சந்நியாசி" என்பதைப்போல், நம்முடைய உடமைகளை யெல்லாம் கழற்றிக் கொடுத்தும், காரியம் சித்தியாவதற்கில்லையே யென்று வருத்தப்பட்டு, எதிர் வீட்டுக்காரியின் கம்மலை யிரவலாய் வாங்கிக்கொண்டு வந்து, மற்ற ரூபாய்க்கு ஈடாக மந்திரவாதியினிடம் ஒப்புவித்தாள். இதை வாங்கிக்கொண்ட மந்திரவாதியானவன், நீ கொடுத்த பணத்தில் ஒரு காசாவது நான் எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறதில்லை; எல்லாம் பகவதி பூஜைக்கே செலவாகப் போகிறது; காரியம் உன்னுடைய இஷ்டப்படி நிறைவேறி முடிந்த பிற்பாடு, நீ எதை கொடுத்தபோதிலும் நான் சந்தோஷமாய் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன், நாளையதினம் பொழுது விடியுமுன் உன்னுடைய பக்கத்து வீட்டுக்காரியின் மெத்தை வீடு எப்படியாகப்போகிறது பார்; இது விஷயத்தில் நீ சற்றாவது ஐயங்கொள்ள வேண்டாமென்று சொன்னான். அதற்கு பாகீரதி, ஐயா! உம்முடைய இஷ்டப்படிக்கு முடித்துவிட்டேன். இனி உம்மை மலையாய் நம்பி யிருக்கிறேன் எப்படியாவது என்னுடைய கோறிக்கையை யீடேற்றி வைப்பீரானால், உம்மை யெங்கள் வீட்டுக் குலதெய்வமாய்ப் பூசித்து வருவேனென்றாள்.

மேற்சொன்ன விதமாய் பாகீரதியின் உடைமைகளை யெல்லாம் சுருட்டிக்கொண்டு, மசானத்திற்குப் போய் பூசைபோட்டுக்கொண்டு வருகிறேனென்று பக்கத்துவீட்டுக்காரியின் பெயரையுங் கேட்டு எழுதிக்கொண்டு, மசானத்தை நோக்கி, "இன்றையதினம் நமக்குச் சுக்கிரன் உச்சத்திற்கு வந்தான்." என்று சொல்லிக்கொண்டே, வந்த வழியைத் திரும்பிப் பாராமல், ஒரே ஓட்டமாய் ஓடிப்போய்விட்டான்.

இதற்குள்ளாக பாகீரதியின் கணவன் வந்து, நடந்த வர்த்தமானங்களைக் கேட்டு, அடி பாவி! என் தலையில் கல்லைப் போட்டாயே, யென்று மந்திரக்காரனைத் தேடி, ஊரைச்சுற்றி ஓடி, "கோழிபோனதல்லாமல் குரலும் போச்சுது" என்னும் பழமொழிப்படி, அவனுக்குக் கால்கள் வலித்து, வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தான். இந்த சமாச்சாரம் ஊரெங்கும் பிரசித்தமாய், இதைக் கேட்டவர்களெல்லாம் பாகீரதியைப் பார்த்து,

அடி சண்டாளி அண்டைவீட்டுக்காரியினுடைய செல்வத்தைப்பார்த்து இப்படியும் பொருமைப்பட்டு, உன்னுடைய உடமைகளையெல்லாம் பறிகொடுக்கலாமா? என்று பலவிதமாய்த் திட்டினார்கள். அந்த ஊரில் உள்ளவர்களுக்கெல்லாம் இது வொரு பெரிய வேடிக்கை கதையாய் விட்டது. இவ்வளவானவுடன், எதிர்வீட்டுக்காரி வந்து, கம்மல் எங்கேயென்று பாகீரதியைக் கேட்டாள். இதற்காக ஒன்றும் பதில் சொல்லத் தோன்ருமல், பாகீரதியும் அவள் புருஷனும் திகிலடைந்து, பயித்தியம் பிடித்தவர்களைப்போல் ஆய்விட்டார்கள். கம்மலின் கிரயத்திற்காகத் தாங்கள் குடியிருந்த வீட்டையும் விற்றுக் கொடுத்துவிட்டு, வெறுங்கையராய் கஞ்சிக்கு மார்க்கமில்லாமல், கடைசியாய் பிச்சையெடுத்து ஜீவனம் செய்வதற்காக இருவரும் பரதேசம் போய்விட்டார்கள்.

இவ்வாறு பாகீரதி, தன் அண்டைவீட்டுக்காரியின் செல்வத்தைப் பார்த்து பொருமைப் பட்டதற்காக வந்த லாபம் இதுதான்.

இந்தக் கதையினுல் பொருமை தரித்திரத்தை யுண்டாக்கு மென்பதைத் திருஷ்டாந்தப் படுத்தினதுமல்லாமல், பிழைப்பதற்கு வேறு மார்க்கந் தேடாமல், மந்திரக்காரர், சாஸ்திரக்காரர், குறிசொல்லுவோர் என்று சமயத்துக்குத் தக்கபடி பெயர் வைத்துக்கொண்டு, ஊர்களில் திரியும் பகல் வேஷக்காரரால் பெண்கள் ஏமாந்து போகாமல் ஜாக்கிரதையா யிருக்கும்படி போதனையும் செய்யப்பட்டது.

46-ம் பாடம்.

சுற்றத்தாருக்கிணங்க நடத்தல்

சுற்றத்தாருக் கிணங்க நடத்தலென்பது, தங்களுடைய உறவின் முறையாரோடு எப்போதும் அன்பு பாராட்டி, விரோதமின்றி மனமொத்து கலந்து, அவர்களை நன்குமதித்து நடப்பதாம். பெண்கள் இப்படி நடந்துகொள்வதினுல் தாங்கள் பிறந்த குடும்பத்துக்கும், புகுந்த குடும்பத்துக்கும், என்றும் மாருத கீர்த்தியைச் சம்பாதித்து வைக்கிருர்கள். பெண்கள் தங்கள் கணவருக்கு மாத்திரம் பிரியமாய் நடந்துகொள்ளுவது போதாது. இவர்கள தங்கள் வீட்டிலுள்ள மாமியார், மாமனுர், தன் புருஷனேடு கூடப் பிறந்தவர்களான மூத்தார், மைத்துனர், நாத்தன்மார் முதலானவர்களுக்கும் பிரியமுண்டாகும்படி நடந்து கொள்வார்களானுல், இவர்களுக்கு நல்ல பெயர் கிடைக்கும் அப்படிப் பட்ட பெண்ணை அவர்கள் அம்மா! எங்கள் வீட்டுக்கு மருமகளாய் வந்தவள் மகாலட்சுமி யென்றும், எங்கள் வீட்டிற்கு இவள் ஒரு இரத்தின தீபமென்றும், இவளைப் பெற்றவள் மகா உத்தமி யென்றும் புகழ்ந்து

கொண்டாடுவார்கள். இப்படிப்பட்ட பெயரெடுத்தாலல்லவோ பெண்ணாய்ப் பிறந்ததற்குப் பலன் என்று சொல்லலாம். அப்படிப்பட்ட நல்ல பெயர் கிடைக்க வேண்டுமென்பதைப் பெண்கள் எப்போதும் மனதில் வைத்து, அவர்கள் விஷயத்தில் அதிக தாழ்மையாகவும், மரியாதையாகவும் நடந்துகொண்டு வரவேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் தன்புருஷனுக்கும் அதிக சந்தோஷமுண்டாவதற் கேதுவாகிறது. ஒரு இராச்சியத்தில் கலகமற்றுப் பிரசைகள் சமாதானத்துடன் வாழ்வார்களானால், அவ்விராச்சியத்தை யாளும் அரசனுக்கு எவ்வளவு சந்துஷ்டியும் திருப்தியும் உண்டாயிருக்குமோ, அப்படியே ஒரு குடும்பத்திலும் சச்சரவில்லாமலிருந்தால், அதற்குத் தலைவனாயிருக்கப்பட்ட ஆண்பிள்ளைக்கும் மிகுத சந்தோஷகரமாக இருக்கும். இதற்குக் காரணம் அவ்வீட்டுக்கு மருமகளாய் வந்தவளுடைய, அடக்கமும் மரியாதையுமேயொழிய வேறென்ன?

மேற்சொன்ன விதமாய் ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் குடும்பத்திலுள்ள மாமி முதலான மூத்தோருக்கடங்கி நடக்காவிட்டால், எந்நேரமும் குடும்ப கலகங்கள் உண்டாய்க்கொண்டேயிருக்கும். அவர்கள் இவளைச்சத்துருவாக்கிக்கொண்டு அடிக்கடி புருஷனிடத்தில், "அப்பா! உன் பெண்ஜாதி யெங்களுக்கு அடங்கிநடக்கிறதில்லை; அவள் எங்களைப் பெரியவர்களென்று சற்றாவது மதிக்கிறதில்லை; அவளுடைய வேலைக்காரர்களைப்போல் தன் மனதில் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்; இப்படிப்பட்டவளோடு இந்த வீட்டில் நாங்கள் இனி அரைக்ஷணங் கூட இருக்க மாட்டோம்; எங்கேயாவது கண்ணுக்கு மறைவாய் தலையின்பேரில் துணியைப்போட்டுக்கொண்டு போய்விடுகிறோம்; நாலுவீடாச்சுது ஒரு ஓடாச்சுது அப்புறம் நீயும் அந்தப் புண்ணியவதியும் லட்சணமாய் வாழுங்கள், என்று, அடிக்கடி குரூரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பார்கள். இதைக் கேட்ட புருஷன் இதற்கு ஞாயஞ்சொல்லத் தோன்றாதவனாய், "ஏறச்சொன்னால் எருதுக்குக்கோபம்; இறங்கச்சொன்னால் முடவனுக்குக்கோபம் என்று மயங்கி, ஆயினும் பெண்சாதி பக்ஷம் பேசலாமென்று பார்த்தாலோ, இவன் அவளிடத்தில் தலையணை மந்திரோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டானென்று, இந்தக் கிழவர்கள் நம்மைத் தூற்றிக் காற்றில் வைப்பார்கள் என்று, பலவாறாய் யோசித்துக் கடைசியாய்த் தன் பெண்சாதியின் பேரில் கோபத்தைக் காட்டிச் சில சமயங்களில் அவளை அடிக்கிறான்.

இதைப்பார்த்த அந்தக் கிழப்பிணங்கள் தலையையசைத்துக்கொண்டு, இது சரி! இது சரி!! இன்னும் கொஞ்சம் பலமாகவே அவள் அடிபடவேண்டும் என்று சந்தோஷப்பட்டு மறுபடியும் இவள் பேரில் குற்றங் கண்டு பிடிப்பதற்காக, " அரிசியள்ளுங் காக்கை" யைப்போல் சமயம் பார்த்துக்கொண்டே யிருப்பார்கள். எதாவது தப்பிதம் அகப்பட்டால், அவள் புருஷன் எங்கேயாவது போய்வந்தவுடன் அதை அவனி

டத்தில் பாடமாய் ஒப்புவித்துப் போடுகிறார்கள். இதையவன் கேட்ட வுடன் மனவருத்தப்பட்டு, வழக்கப்படி அவளை வைது அடிக்கிறான். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மற்ற மூத்தார், மைத்துனர் நாத்த ன்மார்களுக்கும் இவளிடத்தில் இளப்பமுண்டாய், இவர்களும் அவள் பேரில் குற்றம் சுமத்த வழிதேடிக்கொண்டேயிருப்பார்கள்.

ஆகையால் பெண்கள் இவ்வித கஷ்டங்களைச் சதாகாலமும் அநு பவிப்பதற்கு இடந்தேடிக்கொள்ளாமல், தங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந் தவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவர்களைத் தங்கள் தாய், தந்தை, சகோ தரர்களாகப் பாவித்து, அவர்களிடத்தில் பட்சத்துடன் நடந்துகொ ள்ள வேண்டும்.

---

47 ம். பாடம்.

பேராசை பெருநஷ்ட மென்பது.

பேராசை யென்பதற்கு அதிக ஆசையென்றர்த்தமாகும். இது ஆண், பெண் ஆகிய இரண்டு வகுப்பாருக்கும் இருக்கக்கூடாது. ஆசையில் கொஞ்சம் அதிகமானால் " காணியாசை கோடி கேடு " என் பதைப்போல் அதிக நஷ்டமுண்டாகும். பெண்கள் தங்களுக்குக் கிட்டாத வஸ்துக்களில் மனதைச் செலுத்தக்கூடாது. செலுத்தினால், அனுகூலம் உண்டாகாமல் வியாகூலமே உண்டாகும். இப்படியாக தங்களுடைய எண்ணத்துக்கு அதிக தூரமான விஷயங்களில் இச்சை வைத்து, அநேக பெரிய நஷ்டங்களை யடைந்திருக்கிறார்கள். அப் படிப்பட்ட விஷயங்கள் கைகூடி வராமற் போனால் மாத்திரம் பெரி தல்ல; புதுவெள்ளம் வந்து பழைய வெள்ளத்தையும் அடித்துக்கொ ண்டு போனது போல் தனக்கிருந்த பழைய நிலைமைக்கும் கேடு உண் டாகும்.

(மூதுரை)

" ஆழவமுக்கி முகக்கினும் ஆழ்கடனீர்
நாழிமுகவாது நானாழி."

என்பதுபோல், ஒரு பெரிய சமுத்திரத்திலிருக்கும் ஜலத்தை ஒரு படி யினால் எவ்வளவு ஆழத்தில் அமுக்கிமொண்டபோதிலும் அது நான்கு படி ஜலத்தை மொள்ளாது. அல்லது மேலே வீசும்படி ஜலத்தைக் கூட மொள்ளமாட்டாது. ஆகையால் பெண்கள் அவரவர்களுக்குக் கடவுள் கிருபையால் கிடைத்திருப்பதோடு திருப்தியடைந்து, அதற்கு மேல் அதிகத்துக்கு ஆசைப்படாமலிருக்க வேண்டும். அப்படிக்கில்லா

மல் பேராசைப்பட்டால், பின்வரும் கதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் இடைச்சியைப்போல் பெருநஷ்டமடைவார்கள்.

48-பாடம்.

பேராசை பெருநஷ்ட மென்பது. (தொடர்ச்சி.)

இடைச்சி பொன்னி யென்பவள் கதை.

சென்னி என்னும் ஊரில் பொன்னி யென்றொரு இடைச்சி யிருந்தாள். இவள் சிறுவயதிலேயே புருஷனையிழந்து கைம்பெண்ணாகவே யிருந்தாள். இவள் ஒரு கிழப்பசுவை வைத்துக்கொண்டு அது கறக்கும் கொஞ்சம் பாலினால் மோர், தயிர், நெய் இவைகளை யுண்டாக்கி, அவ்வூர் வீதிகளுக்குக் கொண்டுபோய் விற்று ஜீவனம் செய்து கொண்டு வருவாள். இவள் அதிக பேராசை கொண்டவளான படியால், கால்படிமோருக்கு முக்கால்படி ஜலம்கூட்டி, அதைப் பெருக்கி விற்றுக்கொண்டுவருவாள். இப்படிமோரில் அதிகமாய்ஜலம்சேர்த்து இவள் விற்பதினால், இவளிடத்தில் மோரைவிலைக்கு வாங்கப்பட்டவர்களெல்லாம் இவளை "பேராசைபிடித்த இடைச்சி" யென்று திட்டிக்கொண்டே வாங்குவார்கள். இவ்விதமாய் தானும் ஜீவனம் செய்து கொண்டு, மீதியாய் ஒருகுடம் நெய்யையும் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

ஒருநாள், தான் உத்தேசித்திருந்தபடி நெய்க்குடம் பூர்த்தியாய்விட்ட படியால், இதை யேமாந்தவர்களிடம் கொண்டுபோய் அதிக விலைக்கு எப்படியாவது விற்கவேண்டுமென்று, தலையின் மீது சும்மாடு இட்டு அக்குடத்தைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு, தான் வெகுநாளாய்க் கொண்டிருக்கும் உத்தேசங்களை யெல்லாம் சிந்தித்துக்கொண்டே நடந்துபோய்க்கொண்டிருந்தாள், எப்படியென்றால், "இந்தக் குடத்திலிருக்கும் நெய் சுமார் பதினைந்து ரூபாய் விலையுள்ளது. இதை இருபத்தைந்து ரூபாய்க்குக் கஷ்டப்பட்டு யாரையாகிலும் ஏமாற்றி விற்றுப் போட்டு, நம்முடைய கிழப்பசுவுக்குபதிலாய் நல்ல பசுக்களாய் 2 வாங்க வேண்டும்; அவ்விரண்டு பசுக்கள் கொடுக்கும் பாலைக்கொண்டு இவ்விதமாய் இரண்டு குடங்கள் நிரம்ப நெய் சேர்த்து, அதை ஐம்பது ரூபாய்க்கு எப்படியாவது விற்கவேண்டும். அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு வேறே இரண்டு பசுக்கள் வாங்கி, அவற்றால் நான்கு குடங்கள் நிறைய நெய் உற்பத்தியாக்கி, அதை நூறு ரூபாக்கு விற்பனை செய்ய வேண்டும். அப்போது நல்ல பட்டுச்சேலை யொன்று மூன்று வராகனில் பார்த்து வாங்கிக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும். சேலை வாங்குவதில் நாம் பெண்பிள்ளையானதால் வியாபாரிகள் நம்மை யேமாற்றி மூழயில்

லாத சேலைகளை நம்முடைய தலையில் கட்டுவார்கள். ஆகையால், ஜாக்கிரதையுடன் விலை தீராததற்கு முன், நம்முடைய சொந்தக் கையினால் சேலை தாராளமாய் பதினாறு முழமிருக்கிறதா வென்று, இப்படியாக முழம் போட்டுப் பார்க்க வேண்டு மென்று, தலையிலிருந்த நெய்குடத்தை மறந்து, அதைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த கையினால் முழம் போட்டாள்.

இடைச்சியானவள், இவ்வாறு வெறுங்கையை முழம்போட்டு பார்க்கக் குடத்தின்பேரிலிருந்த தன் கையை எடுத்தவுடனே, அக்குடம் தரையில் விழுந்து உடைந்து, குடத்திலிருந்த நெய் முழுமையும் அங்கிருந்த மணலில் சுவறிப்போய்விட்டது. இதைக்கண்ட பொன்னியானவள், வாயிலும் வயிற்றிலும் அறைந்துகொண்டு, ஐயோ! நான் வயிற்றைக்கட்டி, வாயைக்கட்டி, நல்ல துணியும் உடுக்காமல் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுச் சேர்த்து வைத்திருந்த நெய் இப்படிப் பாழாகி விட்டதே! இதைக்கொண்டு பாவியாகிய நான், எத்தனையோ எண்ணங்களெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேனே; என் எண்ணங்களெல்லாம் ஊமை கண்ட கனவைபோலாய்விட்டதே! யென்று அழுது கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி போனாள். இது சங்கதி கேட்ட அவ்வூராரெல்லாம் இவள் ஒருபடி மோருககு நாலுபடி ஜலம் சேர்த்து விற்கிற பேராசைக்காரியானபடியால், இவளுக்கு சுவாமி இப்படி நஷ்டத்தை யுண்டுபண்ணினாரென்று, அவளைத் திட்டிக்கொண்டார்களேயொழிய, யாரும் இவளுடைய நஷ்டத்திற்காக இரங்கவில்லை.

ஆகையால் பேராசை யெப்போதும் பெருநஷ்டத்தை யுண்டாக்கு மென்று பயந்து, பெண்கள் எவ்விஷயத்திலும் அளவுக்கு மிஞ்சி ஆசைபடக்கூடாது.

49-ம் பாடம்.

துன்மார்க்கப் புருஷரைச் சன்மார்க்கத்தில் திருப்புதல்.

பெண்களுக்குவாய்க்கும் புருஷரெல்லாரும் பெரும்பாலும் யோக்யதையுள்ளவர்களாயிருப்பார்களென்று நினைக்கலாகாது. சிலர் விபசாரம் செய்பவர்களாயும், சிலர் குடியர்களாயும், சிலர் சூதாடுகிறவர்களாயும், நேரிடுகிறதுமுண்டு. அப்படிப்பட்ட புருஷர்கள் தங்களுக்கு அதிஷ்ட வசத்தால் வாய்த்தார்களானால், பெண்கள் அவர்களைத் தங்களுடைய விவேகத்தால் நல்வழிக்குத் திருப்ப முயற்சி செய்ய வேண்டும். அதற்குப் பெண்களுடைய பொறுமையே தக்க மருந்தென்று சொல்லலாம். பெண்கள் தங்கணவருடைய துஷ்ட செய்கைகளைக் கூடிய வரையில் பொறுத்துக்கொண்டு நாள்கழித்து வருவார்களானால், நாளா

வட்டத்தில் அவர்கள் தாங்களே நல்வழிக்கு வந்துவிடுவதுமுண்டு. அப்படிக்கில்லாமல் அவர்களுடைய நடத்தையைப்பற்றி எந்நேரமும் பழித்து வெளியில் தூற்றி, அவர்களுக்குத் தக்க உபசாரம் செய்யாமலும், அவர்கள் அழைத்தால் பதில் பேசாமலும், "ஆண்டை கோபத்தை கடாமேல் காட்டினன்" என்பதைப்போல் யாதொரு குற்றமும் செய்யாத தங்கள் சிறு குழந்தைகளை வீணாயுழும்படி அடிக்கிறதும், வேண்டுமென்று சட்டியை யெடுத்துப் பானைமேல் போடுகிறதும், பானையை யெடுத்துச் சட்டியின்பேரில் போட்டுடைக்கிறதும், இப்படி சில விவேகமற்ற பெண்கள் தாறுமாருய்ச்செய்து, தங்களைத் தாங்களே கெடுத்துக்கொள்ளுகிருர்கள். இப்படி கணவருக்கு எதிரிட்டு நடந்து கொள்வதினுல், அவர்களுடைய துஷ்ட செய்கையானது நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே வருவதோடு, அவர்களுக்குத் தங்கள் மனைவியர் மேலும், பிள்ளைகள் மேலும், பிரியமும் அற்றுப்போய்விடும். இதனுல் கடைசியாய் பெண்களுக்கேயல்லவா பெருத்த கஷ்டம் உண்டாகிறது?

ஆகையால், பெண்கள் எப்போதும் தங்கள் கணவருடைய துர் நடக்கையைக் கவனியாமல், அவர்கள் சன்மார்க்கரான புருஷராயிருந்தால் எப்படி நடக்கவேண்டுமோ அவ்விதமாய் அடங்கி நடந்தால், அவர்களுக்கே தங்கள் மனைவியர்பேரில் இரக்கமுண்டாய், அதினுல் அவ்வித நடத்தைகளை விட்டுவிடும்படியான விவேகமும் உண்டாகும்.

50-ம் பாடம்.

துன்மார்க்க புருஷரைச் சன்மார்க்கத்தில் திருப்புதல் (தொடர்ச்சி.)

சண்பகவல்லியின் கதை.

தென்னுட்டில் ஓர் கிராமத்தில் சண்பகவல்லி யென்னும் பெண் பிள்ளை யொருத்தி யிருந்தாள். இவள் நன்னடக்கையிற் சிறந்தவளாய் கணவனுக்கு எப்போதும் அடங்கி, அவன் வார்த்தைக்குக் கீழ்படிந்து நடந்துகொண்டே வருவாள். இவளுக்கிரண்டு குழந்தைகள் பிறந்து சிலநாட் சென்றபின், இவளுடைய அதிஷ்டக் குறைவால் இவள் கணவன் வனமாலை யென்னும் ஒரு வைப்பாட்டியை வைத்துக்கொண்டான். அவள் பேரில் அதிக மோகங் கொண்டவனுய் தன்னுடைய ஆஸ்திகளை வெகுவாய் அவளுக்குக் கொடுத்து விட்டான். தன்னுடைய சொந்தப் பெண்சாதி பிள்ளைகள் பேரில் கொஞ்சமாவது அவனுக்குக் கவனமேயில்லை. வேளைக்கு வீட்டுக்கு வந்துசாப்பிடுகிறதும், மற்றக்காலமெல்லாம் வைப்பாட்டியின் வீட்டிற் போயிருப்பதுமே இவனுடைய வேலையாயிருந்தது. இவ்வளவுக்கும் சண்பகவல்லியானவள்

மனங்கோணாமல், தான் முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் புருஷன்பேரில் அதிகஅன்புவைத்து அவன் வீட்டுக்குவந்தவுடன் அவனுக்குவேண்டிய உபசாரங்களைச்செய்துகொண்டு வருவாள். மற்றவேளைகளில்தன் கணவனுக்கு நல்லறிவு பிறக்கவேண்டுமென்று, கடவுளைத் தியானித்துக் கொண்டே யிருப்பாள். இவளுடைய பிள்ளைகள் சில வேளைகளில் அந்த வனமாலையின் வீட்டுப் பக்கம் விளையாடப்போகும்போது, தங்கள் தகப்பன் அங்கே அவளோடு சந்தோஷமாய்ப் பேசிச் சிரித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டுவந்து, தங்கள் தாயினிடத்தில் சொல்லுவார்கள். இவைகளைக் கேட்டவுடன் அவளுக்கு மனதில் மிகுந்த துயரமுண்டானபோதிலும், அதைத்தன் விவேகத்தா லடக்கிக்கொண்டு, பிள்ளைகளை அப்படி வெளியிற் சொல்லவேண்டாமென்று கண்டித்து வருவாள். அண்டை அயலிலிருக்கும் மற்றப் பெண்களும் இவளைப்பார்த்து, என்னடீ! சண்பகவல்லி! உன்புருஷன் எந்நேரமும் கூத்தியார் வீட்டேகதியா யிருக்கிறானே? இப்படியும் உண்டா? என்று சற்றே இகழ்ச்சியாய்ப் பேசுவார்கள். அதற்கு "அவரவர்களுடைய விதியின்படி நடக்கிறது. நம்மாலாகிறதென்ன? அவருக்கே என்றைக்கு தன் சமுசாரத்தின்மீது தயை உண்டாகிறதோ உண்டாகட்டும். தானாய்க் கனியாத கனியைத் தடிகொண்டடித்தால் கனியுமா? எத்தனை நாளானாலும் மனைவி மக்களென்கிற ஞாபகம் அவருக்கு வராமற்போகுமா பார்க்கலாம்; கிணற்று* ஜலத்தை வெள்ளங்கொண்டுபோகுமா? என்று மிகவும் பொறுமையோடும் பெறுமையோடும் அந்தப் பெண்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டு வருவாளே யல்லாமல், தன் புருஷனைச் சற்றாகிலும் அகவுரமாய்ப் பேசமாட்டாள்." இப்படியாக இவள் நடந்துகொண்டு வரும் நாளில், இவளுடைய புருஷன் போஜனவேளைக்குத் தன் வீடுதேடிக்கொண்டுபோய், அவனுடைய சொந்த பெண்சாதியினிடத்தில் போஜனம்செய்து கொண்டுவருவது, அந்த வைப்பாட்டிக்குச் சரிப்படாமல், இவனை மெதுவாய் வீட்டுவழி எட்டிப்பார்க்க வொட்டாமல் செய்துவிட வேண்டுமென்றெண்ணி, அதற்கு அவளொரு உபாயஞ்செய்தாள். அதாவது, அவன் ஒருநாள் இவளுடன் சந்தோஷமாய் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, என்உயிர்த்தோழரே! நான் ஒரு சங்கதி சில மாதங்களாய்க் கேள்விப்பட்டுக் கொண்டு வந்தேன். ஆனால் அதினுடைய உண்மையை யறிகிறவரையில், அதை உம்மோடு பிரஸ்தாபிப்பதற்கு எனக்கு மனமில்லாமலிருந்தது என்று சொன்னாள் இதைக் கேட்டவுடன், இவன் என் கண்ணே? அதென்ன சங்கதி! அதென்ன சங்கதி!! நானறியச் சொல்ல வேண்டுமென்று, அவளை வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டான். அதற்கவள், என் கண்ணாளரே! அந்தச் சேதியை நான் என்னவென்று வெளிப்படையாய்ச் சொல்லப்போகின்றேன்; சொன்னால் துக்கம் அழுதால் வெட்கம், என்றிருக்கிறதே; ஆயினும் அதனால் உமக்கு பெரிய மானக்குறைவு உண்டாவதாயிருக்குமேயென்றஞ்சி, இப்போது அதைச் சொல்லுகிறேன், என்று விவரமாய்ச் சொல்லத் தொடங்கினாள். கேளும் பிராண நாதரே! அடுத்த வீதியி

விருக்கும் உமக்கு வெகுநாளைய விரோதியான மண்டோதரனென்பவன்; தலையில் முக்காடு போட்டுக் கொண்டு, தினந்தோறும் இரவில் நீர் என்னிடம் வந்துவிட்டவுடனே உம்முடைய பெண்சாதியினிடம் போயிருந்துவிட்டுப், பொழுது விடியுமுன் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் தன் வீட்டுக்குப் போய்விடுகிறான்; இது ஊரெங்கும் குழப்பமாயிருக்கிறது நீர் ஆத்திரக்காரனென்று பயந்து, நானிதுவரையில் இந்த துக்க சமாச்சாரத்தை உம்மோடு சொல்லவில்லை; இது நிசமோ, பொய்யோ வென்று நானும் பலவகையாய்ச் சோதித்துப் பார்த்ததில், அவன் ஒரு நாள் விடியற் காலத்தில் உங்கள் வீட்டிலிருந்து முக்காடு போட்டுக் கொண்டு வரும்போது, நானே என்கண்களால் பார்த்துவிட்டேன். அவன் என்னைப்பார்த்தவுடன் விரைசையாய்நடந்து போய்விட்டான் என்று சொல்லி முடித்தாள்.

இவ்விதமாய்த் தன்னுடைய பெண்சாதியின் துர்நடத்தையைப் பற்றி அவள் சொன்னவுடனே, இவனுக்குக் கோபாவேசம் உண்டாய்ப் பல்லை நற நற வென்று கடித்துக்கொண்டு, அந்தக்ஷணமே தன் பெண்சாதியை வெட்டிப் போடவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டே கத்தியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். இப்படி கொஞ்சதூரம் போன பிற்பாடு, அவனுக்குக் கோபம் சற்றே தணிந்து, இதென்ன! ஆச்சரியம்! நாம் எப்போதும் கேட்காத சங்கதியை யின்று கேள்விப்பட்டோம்; நம்முடைய அனுபவத்திற் கண்டவரையில் யோசித்துப்பார்த்தால், நம்முடைய மனைவி அப்படிப்பட்ட செய்கையுள்ளவளாய்க் காணப்படவில்லையே; அவளுடைய செய்கையை நாம் பிரத்தியட்சமாய்க் கண்டபிற்பாடு அவளைக் கொல்லுவது தகுதி யென்று நினைத்துக்கொண்டு, தன் வைப்பாட்டியின் வீட்டுக்கு வந்து, தான் திரும்பி வந்த காரணத்தை யவளோடு சொன்னான். இதைக் கேட்டவுடனே அவள் ஆ! ஆ! அப்படியே செய்யலாம்; நீர் ஒருநாளைக்கிரவில் மாறுவேஷம் போட்டுக் கொண்டு, எதிர் வீட்டுத்திண்ணையில் படுத்துக்கொண்டிரும். அப்போது நான் சொன்னதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அயல் மனிதன் முன்னேரத்தில் உள்ளே முக்காடு போட்டுக்கொண்டு நுழைவதையும், விடியற்காலத்தில் அவன் அதேபிரகாரம் உம்முடைய வீட்டிலிருந்து வெளியில் வருவதையும் பார்த்துக்கொண்டு, அவனைக் கோபத்தினால் ஒன்றும் செய்யாமலும், அவனை இன்னானென்று கண்டுகொள்ளாமலும், அமரிக்கையாய் வந்து விடும். பொழுது விடிந்த பிற்பாடு உங்கள் உறவின்முறையாரை யெல்லாம் சேர்த்து, உன்பெண்சாதிக்குச்செய்யவேண்டிய தண்டனைகளைச் செய்து அவளை வீட்டை விட்டு ஓட்டிவிடலாம், என்று தந்திரம் சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

இதைக் கேட்ட சண்பகவல்லியின் கணவனானவன் சரி! சரி!! இது நல்ல உபாயந்தானென்று அதற்குச் சம்மதித்து, மறு நாள் இரவில் அப்படியே எதிர் வீட்டுத்திண்ணையின்பேரில் ஒரு வழிப்போக்கனைப்போல உருமாறிப் படுத்துக்கொண்டிருந்தான். வனமாலையான

வள் தன் வீட்டுக்குவரும் வண்ணானைப் பக்குவப்படுத்தி, அப்பா! நீ யின்
றைய இரவில் எங்கள் எஜமானர் வீட்டுக்குப் போய், வீட்டிலிருப்பவர்
களுக்குத் துணையாய்ப் படுத்துக்கொள்; என் தமையன் தினந்தோறும்
அங்கே போய்ப் படுத்துக்கொள்வது வழக்கம்; இன்றையதினம் அவ
னுக்குக் கொஞ்சம்அசந்தர்ப்பமாயிருபபதால் அவனுக்குப் பதிலாய்
இராத்திரிக்கு மாத்திரம் நீ போய் படுத்துக்கொள், நீ போய் படுத்துக்
கொண்டதை எங்கள் எஜமான் பார்த்தால் என் தமையன் பேரில் கோ
பித்துக்கொள்வார்; ஆகையால், நீ வீட்டுக்குள் போகும்போது, என்
தமையன் போகிற வழக்கப்படி தலையில் முக்காடு போட்டுக்கொண்டு
போய், விடியற்காலத்திலும் அப்படியே முக்காட்டுடன் திரும்பி ஒருவ
ருக்குந் தெரியாமல் வந்துவிடவேண்டும், என்று அவனுக்கு வேண்டிய
தந்திரங்களைக் கற்பித்து அனுப்பினாள். அவள் கற்பித்தனுப்பிய பிர
காரம், வண்ணானும் அன்றிரவில் சுமார் ஒன்பது மணிக்கு முக்காடு
போட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்தான். எதிர்வீட்டுத் திண்
ணையின் பேரில் படுத்துக் கொண்டிருக்கும் சண்பகவல்லியின் கண
வன், இவன் உள்ளே நுழைந்ததைப் பார்த்து, அடடா! நம்முடைய
வைப்பாட்டியின் வார்த்தை நிசமாய்விட்டது. அவள் சொன்ன
போதே சந்தேகியாமல் சண்பகவல்லியைக் கொன்று போட்டிருக்கவே
ண்டும்.

(குறள்)

"சிறை காக்கும் காப் பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறை காக்குங் காப்பே தலை"

என்றபடி, ஸ்திரீகள் தங்களுடைய கற்பினால் காத்துக்கொள்வதே
காவலாகுமேயன்றி, சிறை முதலான வேறுவித காவல்கள் அவர்களுக்
கென்ன செய்யும், என்று மிகுதியான வியாகூலமும் மனக்கொதிப்பு
மடைந்து, நித்திரையின்றிச் சிந்தாக்கிராந்தனாய் இரவில் வீட்டுக்கு
ள்ளே நுழைந்தவன் விடியற்காலத்தில் திரும்பி வருவதை யெதிர் பார்
த்துக் கொண்டேயிருந்தான். வனமாலையானவள் போதித்தனுப்பிய
படி வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்த வண்ணான், தன்னை யின்னானென்று
வீட்டிலுள்ளோர் கண்டு கொள்ளப் போகிறார்களென்று அச்சப்பட்டு
நடைத்திண்ணையின் ஒருமூலையில் படுத்துத் தூங்கிவிட்டான். இப்
படி யிருக்கும்போது சற்று நேரம் பொறுத்து அந்தவீட்டுக்குள்
கொஞ்சம் அழுகை சத்தங்கேட்டது. இதென்ன! அழுகை சத்தங்கே
ட்கிறதேயென்று, தன் பெண்சாதி படுத்திருக்கும் அறையின் சுவரோ
ரமாய் வெளியில் நின்று, சண்பகவல்லியின் கணவன் உற்றுக்
கேட்டான். அப்படிக் கேட்டதில், அது தன் வீட்டு வேலைக்காரியின்
குரலோசையாயிருக்கிறதென்று அறிந்து, இன்னும் என்ன நடக்கிறது
கேட்கலாமென்று, அங்கேயே அசையாமல் நின்று கொண்டிருந்தான்.
அப்போது சண்பகவல்லி தன் வேலைக்காரியை அழவேண்டாமென்று
தேறுதல்கள் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறாள். எப்படியென்றால், அடி

பெண்ணே! உன் புருஷன் நாலு நாளாய் இவ்வீட்டில் தங்காமல், யாரோ ஒரு வைப்பாட்டியினிடம் போய்விடுகிறனென்று அழுகிறாயே, நீ அழுவதினால், ஆகப்போகிறதென்ன? எத்தனை வைப்பாட்டிகளிடம் போனபோதிலும், அவன் உனக்குப் புருஷனென்பது அற்றுப்போகுமா! மாங்காய் திருட மரமேறினவன், பல்கூசினால்தானாக மரம்விட்டுக் கீழே யிறங்குவான், அவனை ஒருவர் கீழே யிறங்கிவிடப்பா! வென்று, கேட்கவேண்டுவதில்லை. அதைப்போல் எல்லாம் அதனதன் காலம் வந்தால் தானாய் நடக்கும். ஆனால், அதுவரையில் நீ செய்யவேண்டிய கடமை யென்னவென்றால், உன்னுடைய மனவருத்தத்தை உன் கணவனுக்குக் காட்டிக்கொள்ளக்கூடாது. அதிகசாக்கிரதையாய் அவனுக்கு நாள்தோறும் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து கொண்டுவரவேண்டும். உன் வீட்டைவிட்டு வைப்பாட்டியின் வீட்டுக்குப் போகும் வரையில் அவனுக்கு உன் விஷயத்தில் சற்றுவது கோபம் உண்டாகாதபடி நடந்து கொள்ளவேண்டும். உன் புருஷன் செய்யும் விபசாரத்தைப்பற்றி என்னுடன் சொன்னபடி வேறே யாரோடும் நீ சொல்லிக்கொள்ளவேண்டாம். பொதுவாய்ப் பெண்கள் கணவரால் எவ்வித மனக்குறைகள் நேரிட்டபோதிலும், அவைகளைப்பெற்ற தாயோடும்சொல்லிக் கொள்ளக்கூடாது. தங்கள் கணவருக்குச் செய்யும் உபசாரங்களாலும், பணிவிடைகளாலும் அவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தி, அவர்களால் உண்டான மனக்குறைகளை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டும். அதைவிட்டு அவர்களோடு எதிர்த்துப்பேசி, நீ வேறே ஸ்திரீகளிடம் போனால், நானும் வேறே புருஷனைத் தேடிக்கொள்ளுகிறேனென்று சில இழிந்தசாதிப் பெண்கள் பேசுவதைப்போல் நீ பேசக்கூடாது. அப்படிப்பட்ட எண்ணத்தை நீ கனவிலுங் கொள்ளக்கூடாது. எப்போதும் அந்நியஸ்திரீகளிடத்தில் புருஷர்களுக்கு நீடித்துவிருப்பமிருக்கமாட்டாது. "ஊரெல்லாம் சுற்றினபோதிலும், தேர் முடிவில் தன்னிலையிலேதான் வந்துநிற்கும்." "ஆகாயத்தில் விட்டெறிந்த கல் சந்திர மண்டலம் வரையிற் போனாலும் தரையில்தான் விழவேண்டும்" என்பதுபோல, கடைசியாய் உன் புருஷன் உன்னிடத்திலேயே வந்து சேருவான். அதுவரையில் நீ மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு, சீக்கிரத்தில் உன்கணவன் இப்போது கொண்டிருக்கும் எண்ணமானது மாறிப்போகவேண்டுமென்று, உன்னிஷ்டதெய்வத்தை தியானித்துக்கொண்டிரு; வேறுவிதமாய் விசனப்படவேண்டாம், என்று சண்பகவல்லியானவள் தன் வேலைக்காரிக்குவேண்டிய தேறுதல்களைச் சொன்னாள். இந்த நீதிகளையெல்லாங் கேட்டு, அவள் அழாமல் நின்று, தாயே! நீ நாலு வருஷங்களாய் நம்முடைய எஜமானர் வைப்பாட்டி வலையிலகப்பட்டு, ஒருநாளாகிலும் வீட்டில் தங்காமலிருப்பதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அற்பஸ்திரீயாகிய நான் எவ்வளவு? என்று சொன்னவுடன், அப்புறம் யாதொரு அரவமுமில்லாமல் நிசப்தமாயிருந்தது.

சுவரின் வெளிப்பக்கத்தில் இவைகளையெல்லாம் உற்றுக்கேட்டு நின்ற சண்பகவல்லி கணவனானவன் திப்பிரமைகொண்டவனாய்

அடா! இதென்ன ஆச்சரியம்! யாரோ ஒரு அன்னிய மனுஷன் வீட்டுக்குள்ளே சற்று நேரத்திற்குமுன் நம்மெதிரில் நுழைந்தான். அவனுடைய பேச்சுக்குரலைக்காணோம். நம்முடைய மனைவி தன் வேலைக்காரிக்கு நாம் இதுவரையில் ஒருபோதும் கேள்விப்படாத உயர்ந்த புத்திகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாளே, இப்படிப்பட்ட நீதிகளைப் போதிக்கும் விவேகமுள்ள நம்முடைய மனைவியினிடத்தில் சற்றாவது கெட்ட நடத்தையிருக்குமா? இவைகளெல்லாம் சூதுக்காரியாகிய அந்தப்பாவி வனமாலையின் தந்திரங்களென்று தீர்மானித்துத், தன் மனைவியின் வார்த்தைகளைக்கேட்டசந்தோஷப் பெருக்கினால், இதற்குமுன்னிருந்த வழக்கப்படி "சண்பகம்" என்று கூப்பிட்டுக் கதவைத்தட்டினான். இதைக்கேட்ட சண்பகவல்லியானவள், இதேது! இந்நேரத்தில் நம்முடைய கணவன் குரல்போல் கேட்கின்றது; மேலும், பழைய வழக்கப்படி நம்முடைய பேரிட்டழைக்கிறாரே! இன்றைக்கேதோ நல்லகாலம் வந்ததாய்க்காணப்படுகிறது, என்று சந்தோஷத்துடன் தன் வேலைக்காரியையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்து கதவைத் திறந்தாள், உடனே விளக்கைக்கொண்டு வரச்சொல்லி உள்ளே நுழைந்தவன் எப்படி போனானென்று வீட்டுக்குள் அவன் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டு வருகையில் நடைத்திண்ணையில், ஒரு மூலையில் யாரோ ஒருமனிதன் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, அவனுக்குச் சமீபத்திற்போய் அவனைத் தட்டி யெழுப்பி, யாரடா! இங்கே படுத்துக் கொண்டிருப்பவன், என்று கூவினான். ஐயோ! செத்தேன்! என்று படுத்துக் கொண்டிருப்பவன் அலறி யெழுந்து, சுவாமி! நான் ஏகாலி; வனமாலையம்மாள் படுத்துக்கொள்வதற்கு இங்கே அனுப்பினாள், என்று எல்லாசங்கதிகளையும் உள்ளபடி சொல்லிவிட்டான். பின்பு அவனைஓடிப்போகச்சொல்லித்துரத்திவிட்டு, தன் வைப்பாட்டிசெய்த உபாயத்தினால் நம்மைப் பிடித்த சனி இன்றைய தினம் தொலைந்து போய் விட்டதென்று, தன்மனைவியாகிய சண்பகவல்லியைக்கட்டி முத்தமிட்டு, அவளுடைய மேன்மையான அறிவிற்கும், குணத்திற்கும், நன்னடக்கைக்கும் வியந்து, வைப்பாட்டியின் வீட்டு வழி போவதை மறந்து, அன்றுமுதல் பழையபடி தன் மனைவி மக்கள்மேல் ஆசைவைத்துப் புத்தியுடன் வாழ்ந்து வந்தான்.

ஆகையால், பெண்களே! சண்பகவல்லியினுடைய பொறுமையினாலும் விவேகத்தினாலும், உண்டான நன்மைகளைப் பாருங்கள். துன்மார்க்கரான புருஷரை நல்ல வழியில் திருப்புவதற்கு நீங்கள் மேற்சொன்னவைகளைக் கவனிக்க வேண்டும்.

51-ம்பாடம்.

மனைவியின் யுக்தியினால் கணவனுக்கு நேரிட்ட ஆபத்து நீங்கியது.

அளகாபுரி யென்னும் பட்டணத்தில் நளகேசரி யென்னுமோர் அரசனிருந்தான். அவனுக்குக் கலைபூஷணி யென்னும் ஒருமனைவியிருந்தாள். அவள் மகா விவேகசாலியாகவும், தன் கணவனுக்கு அப்போதைக் கப்போது தகுந்த யோசனை சொல்ல வல்லவளாயுமிருந்தாள். இப்படியிருக்கும் நாளில்; அப்பட்டணத்திலிருந்து வேறோர் பட்டணத்துக்குப் போகுமார்க்கத்தில் இருந்த ஓர் பெரிய ஆலமரத்தில் ஒருவேதாளம் (ஒருவகைப்பேய்) வசித்துக்கொண்டு, பிரயாணிகளுக்கு, அடிக்கடி துன்பங்களைச் செய்து கொண்டே வந்தது. அதின்பேரில் அந்நாட்டுக் குடிகளெல்லாங் கூடி, இதைப்பற்றித் தங்கள் அரசனிடத்தில் வந்து ஒரு நாள் முறையிட்டுக் கொண்டார்கள். இதைக்கேட்ட அரசன் தன்னுடைய தளகர்த்தனை யழைப்பித்து, நீ போய் அந்த வேதாளத்தைப் பிடித்துத் தண்டித்து, அந்த வழியிலிருக்காமல் ஜனங்கள் வருத்துப் போக்கில்லாத வேறோரிடத்திற்கு ஓட்டி விட்டு வந்துவிடென்று ஆக்கியாபித்தனுப்பினான். அப்படியே அத்தளகர்த்தனும் அரசனுடைய ஆக்கினையின்படி ஆல்மரத்தினிடம் சென்று, அதிலிருந்த வேதாளத்துக்கு அரசனுடைய சட்டளையை அறிக்கையிட்டான்.

இதைக்கேட்ட வேதாளமானது அவனைப்பார்த்து நகைத்து, போ! போ! பயித்தியக்காரா! உங்கள் அரசனுக்கும் புத்தியில்லை, உனக்கும் புத்தியில்லை; நான் அந்த அரசனுடைய ஆக்கினைக்குட்பட்டவனென்று அவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது வீண் எண்ணம். என்னைப் பிடிப்பதற்கு உன்னாலுமாகாது; உங்களுடைய அரசனாலுமாகாதென்று அவனுக்குப் போய்ச் சொல், என்று சொல்லிவிட்டு, அந்தத் தளகர்த்தனுடன் கூடப்போயிருந்த யானை, குதிரை, காலாள் முதலிய சில சேனைகள் இறங்கியிருந்த இடத்தின் பேரில் பெரிய மலையைத் தூக்கிகொண்டு வந்து போட்டு, அவைகளை யெல்லாங் கொன்றுவிட்டது. இதைப்பார்த்த தளகர்த்தன் பயந்து, ஒ! ஒ! இதேது விபரீதமாயிருக்கிறதே! கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டதுபோல் ஆயிற்றே இன்னும் சற்றுநேரம் இதனுடன் பேசினால் நம்முடையபிராணனையும் இது வாயில் போட்டுக் கொள்ளும்போலிருக்கிறது. ஆகையால் நாம் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிப்போவதே நல்லது, என்று ஒரே ஓட்டமாய் ஓடிப்போய், அரசனிடத்தில் நடந்த வர்த்தமானங்களைச் சொன்னான். இதைக்கேட்ட அரசன் அதிக கோபங்கொண்டு, தன்னுடைய சேனைகளை யெல்லாம் ஆயத்தப் படுத்திக்கொண்டு போய், ஆலமரத்தைச் சுற்றி முற்றுகை போட்டு, அந்த வேதாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டான். இப்படியாக அரசன் கையில் அகப்பட்ட வேதாளம் அவனைப்

பார்த்துச் சொல்லுகிறது. ஓ! நளகேசரியென்னும் அரசனே! என்னைப் பிடித்துவிட்டதினால் நீ மகா வீரனென்று நினைத்துக்கொள்ள வேண்டாம். இப்படி எத்தனையோபேர்கள் என்னைப்பிடித்து மறுபடியும் பயத்தினால் விட்டிருக்கிறார்கள். அதில் நீயுமொருவனென்று நினைத்துக்கொள் என்றது.

இதைக்கேட்ட அரசன், ஓ! வேதாளமே! நீ சொல்லுவது எனக்கு நன்றாய் விளங்கவில்லை. உன்னைப்பிடித்தவர்கள் மறுபடியும் ஏன் விட்டுவிட்டார்கள்? சொல் என்று உக்கிரத்துடன் கேட்டான். அதற்கு வேதாளம் சொல்லுகிறது; ஓ!அரசனே! நான் எந்நேரமும் என்சக்திக்குத் தகுந்த காரியங்களைச் செய்துகொண்டே யிருக்கவேண்டும். இது என் இயற்கை; என்னைப் பிடிப்பவர்கள் என் சக்திக்கேற்ற வேலையை ஓயாமல் இட்டுக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும். அப்படிச்செய்வதற்கு சற்று தாமதிப்பார்களானால், என்னைப் பிடித்தவர்களையே நான்பட்சித்துப்போடுவேன்; அந்தப்படி யெனக்குத் தக்கவேலை யிடுவதற்கு உனக்கு வல்லமை யிருந்தால் என்னைப்பிடித்துக் கொண்டு போகலாம். இல்லாவிட்டால் பேசாமல் என்னை விட்டுப்போட்டு, நீ வந்த வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு, உன் பெண்சாதி பிள்ளைகள் முகத்திற்போய் விழியென்றது. இதைக் கேட்ட அரசன் இந்த வேதாளத்துக்குத் தகுந்த வேலை நம்முடைய இராச்சியத்தில் இல்லாமல் போய்விட்டதா, என்று நினைத்து, நல்லது! அப்படியே உன் சக்திக்குத் தகுதியான வேலைகளை யென் இராச்சியத்தில் காண்பிக்கிறேன் வா, வென்று அதைப்பிடித்துக்கட்டிக்கொண்டு தன் நகரம் வந்துசேர்ந்தான்.

அந்த அளகாபுரி பட்டணம் வந்து சேர்ந்தவுடனே, வேதாளம் அரசனே! நீ யெனக்கு என்ன வேலை காட்டுகிறாய்? என்று கேட்டது அதற்கு அரசன் இதென்ன! ஊர்வந்து சேருவதற்கு முன் வேலையிடச் சொல்லுகிறதே யென்று, இதற்கொரு பெரிய வேலையாய்க் கொடுத்துவிட்டோமானால், அடிக்கடிவந்து நம்மை வேலை கேட்கமாட்டாதென்று யோசித்து, ஒரு பழைய கோட்டையைப்பிரித்து வேறிடத்தில் கட்டிவிடவேண்டுமென்று சொல்லிக், கட்ட வேண்டிய இடத்தை அதற்கு அரசன் காட்டினான். இவன் காட்டின ஒரு நிமிஷத்துக்குள் இவனுடைய உத்தேசப்படி கோட்டையைக்கட்டி முடித்துவிட்டு, வேதாளம் அரசனிடம் வந்து, இராஜாவே; நீர் சொன்னவேலை முடிந்துவிட்டது; வேறென்னவேலை சொல்லப்போகிறீர்? உடனே சொல்லும், என்றது. அதற்கு அரசன், இதென்ன! சனியனை விலைக்கு வாங்கினது போலாச்சுதே யென்று மனதிலெண்ணிக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட அசாத்தியமான வேலைகளையெல்லாம் அநேகமாய்ச் சொல்லியும், அவைகளை வேதாளமானது ஒரு நொடியிற்செய்து முடித்துவிட்டு, அரசனிடம் வேலை கேட்டுக்கொண்டே வந்தது, வேலைசொல்வதற்கு அரசன் கொஞ்சம் தாமதித்தால் என்? இராசாவே! உம்மை பட்சிக்கட்டுமா?

என்றுகேட்டதும். இப்படியாக வேதாளத்துக்கு வேலை சொல்லிக்கொண்டிருப்பதே அரசனுக்கு வேலையாய் விட்டது. ஊர்வந்து சேர்ந்தும் இன்னும் ஸ்நான பானம் செய்துகொள்வதற்கும் சாவகாச மில்லாமல் அரசன் திகிலடைந்து, ஓ! ஓ! இந்த வேதாளத்துக்கு ஓயாமல் வேலை சொல்ல யாராலாகும்; எப்படியும் நாம் இதற்கு பட்சணமாய் விடுவது நிச்சயந்தான், என்று மனதில் தீர்மானித்துக் கொண்டான். இந்த ஆச்சரியங்களைக் கேட்ட கலைபூஷணி யென்னும் அரசன் மனைவி, உடனே விரைந்தோடிவந்து, வேதாளத்துக்கு வேலையிட்டு அரசன் களைத்து மூர்ச்சையாயிருப்பதை யறிந்து, அரசனுக்குத் தைரியஞ் சொல்லி ஓ! பிராணநாதா! நீர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். வேதாளம் வேலைக் கேட்டவுடன், என் மனைவியை வேலை கேளென்று சொல்லிவிடும். அது பின்னும் நல்லதாயிற்றென்று என்னிடத்தில் வரும்; நான் பேசிக் கொள்ளுகிறேன் என்றாள். வேதாளம் மறுதடவை வேலைகேட்க வந்தபோது, அரசன் அப்படியே சொல்லிவிட்டான். அந்தப்பிரகாரம் அவ்வேதாளம் கலைபூஷணியிடம் வந்து, அம்மணீ; நான் செய்த்தக்க வேலையாது? என்று கேட்டது கலைபூஷணி உடனே தன் கூந்தலை யவிழ்த்து. அதில் ஒரு தலைமயிரை யறுத்து, அதன் கையிற் கொடுத்து ஓ! வேதாளமே! இதை உடனே நாலாய்ப்பிளந்து, ஒன்றின் பேரிலொன்று கீழே சாயாமல் நேராய் நிற்கவைத்து, அதின் உச்சியில் நீ அசையாமல் உட்கார்ந்து காட்டி விட்டு, பின்பு வேறே வேலைகளுக்கு உத்திரவு கேளென்றாள். வேதாளம் அதை வாங்கிக் கையில் வைத்துக் கொண்டு நாலு பாகமாய்ப் பிளந்தது; அதற்குமேல் பிளப்பது அதற்கு அசாத்தியமாக முடிந்தபிற்பாடு, ஐயோ! இதை நாலாய்ப்பிளப்பதற்கே அசாத்தியமாய்விட்டதே, இதை இன்னம் நாலாய்ப்பிளப்பதெப்படி? சமுத்திரங்களெல்லாந்தாண்டி விட்டு, ஒரு சிறு வாய்க்காலில் வந்து மாட்டிக்கொண்டோமே, என்று வேதாளம் விசனப்பட்டுக்கொண்டு, கலைபூஷணியினிடம் வந்து நின்றது. அவளும் அதைப்பார்த்து, நான் உனக்காக அநேக வேலைகளை ஆயத்தப்படுத்திவைத்திருக்கிறேன்; முன்னே கொடுத்தவேலை யென்னவாயிற்று என்று கேட்டாள். அதற்கு வேதாளம் இராஜனுடைய மனைவியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறது; அம்மணி! நானிதுவரையில் எத்தனையோ இராஜாக்களை யேமாற்றிக் காலம்தள்ளிக்கொண்டு வந்தேன். இன்றைக்கு உன்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டேன். நீ கொடுத்த வேலை யென்னால் செய்யச் சாத்தியமானதாயிருக்கவில்லை என்று கலைபூஷணியின் காலில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து, இனி தாயே! உனக்கு நானடிமை; நீயிட்டவேலைகளை நான் செய்துகொண்டிருக்கிறேன்; நான் வலிய இனி வேலை கேட்கிறதே இல்லை. எனக்கு இதோடே புத்திவந்தது, என்று சொல்லிக் சன்னத்திலறைந்து கொண்டது. அப்புறம் அரசன் இவைகளை யெல்லாம் கண்டு தன் மனைவியின் விவேகத்திற்காகவும், தந்திரத்திற்காகவும் அதிக சந்தோஷப்பட்டு. இப்போதுதான் நம்முடைய உயிர் அபாயத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டது, என்று சந்தோஷமடைந்து

அச்சந்தோஷத்திற் கறிகுறியாய்த் தன் சீமை யெங்கும் சர்க்கரை வழங்கும்படி உத்தரவு கொடுத்தான். இவ்விதமாகவல்லவோ கணவனுக்கு இடையூறு வந்தபோது மனைவி தன் விவேகத்தால் அவனைக் காப்பாற்ற வகைதேடவேண்டும்.

52-ம் பாடம்.

பெண்பிள்ளைக்கல்வி.

பெண்பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி அவசியமென்பதைப்பற்றி இதற்கு முன் பல பல விதங்களாய் அநேக கல்விமான்கள் விவரித்தெழுதியிருக்கிறார்கள். ஆயினும் மாதர்நீதி யென்று பெயர் வகித்த இந்நூலில் அதைக் குறித்தி யாதுங் கூறாமலிருப்பது குறைவாய்க் காட்டுகிறபடியால், அதின் விஷயமாய் இங்கு சற்றுச் சுருக்கிச் சொல்வோம்.

பெண்களுக்கு ஆடையாபரணங்களினாலும், ரூபலாவண்ணியங்களினாலும், உண்டாகும் அழகைப் பார்க்கிலும் கல்வியறிவினால் உண்டாகும் அழகே மிக்க சிறப்புள்ளதாக இருக்கின்றது. எப்படியென்றால், முருக்கம் பூவானது, பார்ப்போர் கண்களை மயக்கும்படியான நிறமும், அழகுமுள்ளதாயிருந்தும், அதனிடத்தில் புஷ்பங்களுக்கிருக்கவேண்டிய வாசனை யில்லாமையால், அதற்கு யாதொரு சிறப்பும் இல்லாமலிருக்கிறது; இவ்வளவு அலங்காரத்தோடு மணமுங் கூடியிருந்தால் அதற்கு எவ்வளவு மேன்மை யுண்டாகுமென்று யோசித்துப் பாருங்கள். அதைப்போலவே பெண்களுக்கு மற்றெல்லா அழகுகள் அமைந்திருந்தும், வாசிப்பில்லாவிட்டால் அவர்களுடைய அழகினால் என்ன பயன் உண்டாகும்?

(சிறுபஞ்சமூலம்)

"மயிர் வனப்புங் கண்கவருமார்பின் வனப்பும்
உகிர் வனப்புங் காதின் வனப்பும்-செயிர் தீர்ந்த
பல்லின் வனப்பும் வனப்பல்ல நூற்கியைந்த
சொல்லின் வனப்பே வனப்பு."

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, பெண்களுக்குக் கூந்தலினாலும், ஸ்தன்னியங்களினாலும், நகங்களோடு கூடிய விரல்களினாலும், ஆபரணங்களணிந்த காதுகளினாலும், தந்த வரிசைகளினாலும், உண்டாகும் அழகை அழகென்று சொல்லக்கூடாது. ஆனால், கல்வியறிவோடு கூடிய வார்த்தைகளே அவர்களுக்கு அழகென்று சொல்லவேண்டும். மேலும், பொதுவாய் யோசித்துப் பார்க்குமிடத்து, உலகத்தில் மனிதர்களுக்குக் கல்வியே எல்லா நன்மைகளுக்குங் காரணமாக இருக்கின்றது; அவை யாவையெனில்,

(நீதிநெறி விளக்கம்.)

" அறம் பொருளின்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டும் உறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்கும் கல்வியினூ உங்கில்லை
சிற்றுயிர்க் குற்றதுணை."

என்றபடி, கல்வியானது மனிதருக்கு தருமத்தையும், செல்வத்தையும், இன்பத்தையும்,மோட்சத்தையும் கொடுக்கும்; இவற்றோடே உலகத்தில் நீங்காத கீர்த்தியையும் உண்டாக்கும்; துன்பம் வந்தகாலத்தில் கை கொடுத்துதவும்; ஆகையால் அற்ப வாழ்நாட்களையுடைய மனிதர் உயிர்களுக்கு இக்கல்வியைவிட உற்ற துணை வேறொன்றுமில்லை.

நம்முடைய தேசத்துப் பெண்களுக்குத் தொன்றுதொட்டுக் கல்வி யில்லாமலே யிருந்ததென்று சொல்லக்கூடவில்லை. ஏனென்றால் பூர்வத்தில் அநேக இந்துஸ்திரீகள் கல்வியிற் சிறந்தவர்களாய் இருந்திருக்கிறார்கள், ஆனால், மத்தியில் கல்வியபிவிர்த்தியைப்பற்றி, சிரத்தை யில்லாத அரசர்கள் நமது தேசத்தின் அரசாட்சியைக் கைக் கொண்டபோது, பெண்களுக்கு கல்வி கற்பிக்கும் வழக்கம் மாறிப் போனதாகத் தோன்றுகிறது. முன்னோர் வழக்கத்தையே சாஸ்திர விதியால் அனுசரிக்கும் நம்முடைய நாட்டார் அதை மாற்றுவதற்கு முயலாமல், நாளுக்கு நாள் அவர்களை அவிவேக சாகரத்தில் அமிழ்த்தி விடுகிறார்கள். கடவுளுடைய அனுக்கிரகத்தால் நமக்கு இப்போது கிடைத்திருக்கும் ஆங்கிலேய அரசாட்சியின் நாகரீகத் தேர்ச்சியினால், மீண்டும் நம்முடைய பெண்பிள்ளைகளுக்குப் பூர்வத்தில் இருந்த கல்வி நாளடைவில் விர்த்தியடையு மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. துரை தனத்தார் இப்போது அங்கங்கே பெண்களுக்காக ஸ்தாபித்திருக்கும் எண்ணிறந்த கல்விச்சாலைகளும். அவற்றின் அபிவிர்த்திக்காக அவர் கள் அப்போதைக்கப்போது செய்துகொண்டு வரும் அளவற்ற முயற்சி களுமே, அதற்கு திருஷ்டாந்தமாய்ச் சொல்லலாம்.

பெண் பிள்ளைகளின் கல்வியைப்பற்றி நம்முடைய இராஜாங்கத் தார் இவ்வளவு சிரமங்களை யெடுத்துக்கொண்டு முயற்சி செய்து வந்தும், இத்தேசத்தாரில் அநேகர் இன்னும் அதினால் உண்டாகும் நன்மைகளை அறியாமலே இருக்கிறார்கள். பெண்களுக்கு எழுத்து வாசனையுண்டானால் அவர்கள் தங்கள் சோரநாயகர்களுக்குக் கடித மெழுத வகைதேடுவார்களென்றும், அதினால் விபசாரத்துக்கு இட முண்டாகுமென்றும், சிலர் சந்தேகிக்கிறார்கள். இது சுத்த அவிவேகம்; எப்படியென்றால், வாசிப்புண்டாவதினால் ஸ்ரீகள் விபசாரம் செய்வார் களென்றும், அஃதில்லாவிடில் அவர்கள் கன்னடக்கையோடு இருப் பார்களென்றும் சொல்வதற்குக் கூடவில்லை. ஏனென்றால், இப் போது உலகத்தில் விபசாரம் செய்யும் துஷ்ட ஸ்திரீகளெல்லாம்

தங்கள் சோர நாயகருக்குக் கடிதமெழுதுவதினாலேயே தங்கள் எண்ணங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுகிறார்களா வென்று யோசித்துப் பார்ப்போம். அப்படி யொன்றுங் காணப்படவில்லை. தனக்குத் தெரிந்த படப்பினால் எங்கேயோ ஒரு துஷ்டை தன் சோரநாயகனுக்குக் கடிதமெழுதிவிட்டாளென்றால், அப்படியே எல்லா ஸ்திரீகளும் தங்களுக்குக் கற்பிக்குங் கல்வியை துர்விநியோகப்படுத்துவார்களென்று நாம் எண்ணலாமா? இப்போ, ஔஷதப் பிரயோகத்தால் மனிதருக்குப் பலவித நோய்கள் நீங்கிச் சவுக்கியம் உண்டாகிக் கொண்டு வந்தும், நூற்றிலொருவருக்கு அதே ஔஷதத்தினால் நோய் அதிகரித்து மரணமும் உண்டாகிறது. இவ்வாறு ஔஷதம் உட்கொண்டதினால் ஒரு மனிதன் இறந்துபோனா னென்று, மனிதருக்கு ஔஷதமே கூடாதென்று தீர்மானித்துவிடலாமா? இதைப்போலவே பெண்களுக்குக் கல்வி கெடுதியை உண்டாக்குமென்று நினைப்பது பெரிய அவிவேகம். அது அவர்களுக்கு விவேகத்தை அபிவிர்த்தி செய்து பதிவிரதா தர்மத்தை விர்த்தியாக்குமே யொழிய ஒருக்காலுங் கெடுதியை உண்டாக்கமாட்டாது,

மேலும், இப்போது நம்முடைய துரைத்தனத்தாரின் நன்முயற்சியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் வித்தியாசாலைகளில் கல்விப்பயிற்சி செய்து, ஆண்பிள்ளைகள் மாத்திரம் மிகவும் தேர்ச்சியடைந்திருந்தும், அவர்களுடைய மனைவியர் அப்படிக்கில்லாமல் அவிவேகிகளாயிருப்பது, பெரிய குறைவாகக் காட்டுகிறது. ஒரு வீட்டில் கணவன் மாத்திரம் கல்வியிற் சிறந்து சகல கலைவல்லவனாயிருந்து, அவனுடைய மனைவி கல்வியறிவின்றி அவிவேகக் களஞ்சியமாயிருப்பாளானால் அப்படிப்பட்ட காட்சியைக் காணும்போது அது எவ்வளவோ மனவருத்தத்தை நமக்கு உண்டாக்குகிறதல்லவா? மனைவியும் வாசித்து விவேகியாயிருப்பார்களானால், அவள் அந்த வீட்டுக்கு ஒரு மாணிக்கதீபம்போல் காணப்படுவாள் என்பதற்குச் சந்தேகமென்ன? மேலும் கல்வி யறிவு உண்டாயிருக்கும் ஸ்திரீயானவள், தன் கணவனுடைய சவுக்கியத்தைப்பற்றி அதிக ஜாக்கிரதை யெடுத்துக்கொள்ளுவாள்; தன் கணவனையே தெய்வமென்று முழு மனதோடு எண்ணி நடப்பாள். தன்னுடைய வீட்டுச் செலவு விஷயங்களிலும், வரும்படிக்குத் தக்கபடி சிக்கனமாய்ச் செலவு செய்துகொண்டு வருவாள்; சவுக்கியத்தின் அபிவித்தியை யறிந்து, தன் வீட்டை யெப்போதும் பரிசுத்தமாகவே வைத்திருப்பாள் தன் குழந்தைகளையும் சன்மார்க்கத்தில் நடக்கும்படி பயிற்சி செய்து வருவாள்.

பெண்பிள்ளைகள் கல்வியறிவுள்ளவர்களா யிருப்பார்களானால், மேற்சொன்ன பலவிதமான நன்மைகளுக்கு ஏதுவாயிருக்குமென்று உணர்ந்து, நம்முடைய தேசத்தார் அவர்களுக்குக் கல்வியபிவிர்த்தியாகும்படி தக்க முயற்சி செய்யவேண்டும்.

மூன்றாவது முதுமைப் பருவம்.

53-ம்பாடம்.

முதுமையில் ஸ்திரீகளுக்கு உண்டாகும் துர்குணங்கள்.

முன் விவரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கணவனோடு கூடிவாழும் பருவத்திற்குப் பிந்திய பாகத்தை, முதுமைப் பருவமென்பதாக இங்கே பெயரிட்டுச் சொல்லி யிருக்கின்றோம். முன் பருவத்தில் ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் கணவனோடு கூடிவாழுங் காலத்தில் அநுசரிக்கவேண்டிய விதிகளையும், அவனை மேன்மைப்படுத்துவதற்கு அறிய வேண்டிய பல நீதிமார்க்கங்களையும் எடுத்துக் காட்டினோம். இம்முதுமைப் பருவத்தில், அந்த ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய புத்திரனுடைய சவரக்ஷணையின்கீழ் வந்தபிற்பாடு, அவள் நடக்கவேண்டிய வகைகளையும், தன்னுடைய குடும்ப க்ஷேமத்தினிமித்தம் அவள் இருக்க வேண்டிய நிலைமையையும் இனி விவரித்துச் சொல்லப் போகிறோம்.

இப்பருவத்தில் ஒரு ஸ்திரீயானவள், தன்னுடைய பெண் குழந்தைகளும், ஆண் குழந்தைகளும், தக்க வயதடைந்தபின்மேல், தன் கணவனுடைய முயற்சியால் அவர்களுக்கு விவாகம் நடத்திவைக்கக் கடமைப்பட்டவளாயிருக்கிறாள். இவ்வாறு அவ்வாலிபர்களுக்கு விவாகமானபிற்பாடு, முன்னால் தானும் தன் கணவனும் தங்களுடைய இல்வாழ்க்கையை யெவ்வாறு நடத்த ஆரம்பித்தார்களோ, அவ்வாறே அவர்களும் தங்கள் இல்வாழ்க்கையிற் பிரவேசித்து, அதை ஒருமித்து நடத்தவேண்டியவர்கள் ஆகிறார்கள். அப்போது தன் பிள்ளைக்குப் பெண்சாதியாய் வரப்பட்ட மருமகளுக்கும், தன் பெண்ணுக்குப் புருஷனாய் வரப்பட்ட மருமகனுக்கும், இவள் மாமியார் ஆகிறாள். பெண்ணுக்குப் புருஷனாய் வரப்பட்ட மருமகன், தனக்கு நெருங்கின பந்துவாய் இராவிட்டாலும், அவன் விஷயத்தில் நம்முடைய தேசத்து ஸ்திரீகள், இயல்பாகவே அதிக பட்சம் வைத்துக் கடைசி வரையில் அவனை மிகவும் மரியாதையாகவே நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். சிலர் தங்கள் சொந்தக் குமாரரைப் பார்க்கிலும் அதிக பட்சத்தோடே அவர்களை நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள்; ஆகையால் அதைப்பற்றி இவர்களுக்கு நாம் ஒன்றையும் போதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

ஆனால், அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகள் தங்கள் குமாரருக்குப்பெண்சாதிமாராய் வரும் பெண்கள், தங்களுக்கு மிகவும் நெருங்கிய பந்துக்களாயிருந்த போதிலும், ஐயோ! அவர்களை அவ்வித பட்சத்தோடு எல்லாரும நடத்துகிறதில்லையே; அப்படி நடத்தாமல் அவர்களுக்கு எந்நேர

மும் மனவருத்தம் உண்டாகும்படி நடத்துகிறபடியால், நம்முடைய தேசத்தில் அநேக குடும்பங்களில் அளவில்லாத தீங்குகள் உண்டாவ தற்குக் காரணமாகின்றது. அவ்வித தீங்குகள் உண்டாகாமல் தடுப்ப தற்காக அவர்களுடைய அக்கிரமங்களையும், அவற்றின் விளைவையும் இங்கே விரிவாய் எடுத்துக் காட்டத்துணிந்தோம். தங்கள் மருமக்கள் மாரை அநேக ஸ்திரீகள் மிகுந்த பட்சத்தோடும், உள்ளன்போடும் சொந்த குமாரத்திகளைப்போல் நடத்தி வருகிறார்கள். அப்படிப் பட்ட புத்திசாலிகளான ஸ்திரீகளுக்கு ஒருவரும் போதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால், தங்கள் மருமக்கள்மாரை அவ்வாறு பட்சத் தோடு நடத்தாமல், எந்நேரமும் அவர்கள் பேரில் குற்றம் சுமத்திக் கொண்டே யிருக்கும் கொடுமைக்காரிகளான ஸ்திரீகளுக்குமாத்திரம், நல்வழிகளைப் போதிக்க வேண்டுவது அவசியமாயிருக்கிறது. ஆகை யால் "உள்ளதைச் சொன்னால் நொள்ளைக்கண்ணுக்கு நோப்பாளம்" என்பதுபோல், அப்படிப்பட்ட செய்கையுள்ளவர்கள் இதற்காகக் கோபி க்காமல் நாம் சொல்லப் போகிற விஷயங்களைச் சரியாய்க் கவனித்து நடப்பது உசிதம்.

54-ம் பாடம்.

ஸ்திரீகள் தங்கள் மருமக்கள்மாருக்குச் செய்யும் கொடுமைகளும் அவற்றின் விளைவும்.

மேற்சொன்ன விதமாய் ஒருத்திக்கு மருமகளாய் ஒரு பெண் வீட் டுக்கு வந்தவுடன, அவளைத் தன் மகளுக்குவந்த மருமகளைப்போல் பட்சமாய்ப் பாராமல், சந்தையில் விலைக்கு வாங்கின ஒரு மாட்டைப் போலவும், அல்லது, தனக்கு வலியக்கிடைத்த ஒரு அடிமையைப்போ லவும், அவள் நினைத்துக்கொள்ளுகிறாளேயல்லாமல், தனக்குப் பின் தன் குடும்பத்தை விளங்கவைப்பதற்கு வந்து தோன்றிய மங்கையாச் சுதே யென்று சற்றுவது எண்ணிப்பார்க்கிறதில்லை. ஒரு பெண்ணை யொருவனுக்குக் கலியாணம் செய்துகொடுத்த பிறகு, அவள் தன்னைப் பிறந்தது முதல் அதுவரையில் வளர்த்துக் காப்பாற்றி வந்த தன் தாய் தந்தையரையும், பால்ய முதல் கூடவே பழகி விளையாடிக்கொண்டு வந்த தன் சகோதரரையும் விட்டுப் பிரியவேண்டியவளாகிறாள். அவ் வாறு பிரிந்து அந்நிய மனிதன் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு வந்தவி டத்தில், அவ்வீட்டுக்குத் தலைமையாயிருக்கும் மாமியாரானவள், பூனை யெலியைப் பார்ப்பதுபோல், குரூர மனதோடு பார்த்தாளானால், அந் தப் பெண்ணினுடைய மனது எவ்வளவு வருத்தமடையுமென்று யோசித்துப் பாருங்கள். அவளையொரு பயங்கரமான காட்டில் விட்டு விட்டதைப்போல் அவளுக்கிருக்குமல்லவா? அவளுக்குத் தன் மாமி

யார் வீட்டில் நிலைத்திருக்க விருப்பம் எப்படி யுண்டாகும்? எந்நேரமும் தான் தன் தாய்வீட்டில் முன் இருந்த நிலைமையை நினைத்துப் புலம்பிக்கொண்டிருப்பாளல்லவா?

மேலும் சிலர், தங்கள் மருமக்கள்மாரை இவ்வளவோடே விடுகிறதுமில்லை; அவர்கள்மேல் புருஷருடன் அடிக்கடி கோள்சொல்லி, அவர்களுக்குத் தங்கள் மனைவியர்மேல் பிரியமில்லாமற்போகும்படி செய்துவிடுகிறார்கள். ஒரு வீட்டுக்கு நூதனமாய் வாழவந்த பெண்ணுக்கு இத்தனை சங்கடங்கள் இருந்தால், அவள் இவைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு எவ்வளவு காலம் குடித்தனம் செய்துவருவாள்? மாமிமார் அவர்களை யிவ்வாறு நடத்துவதனால் அநேக பெண்கள் ஒருவரோடும் சொல்லாமல் மூடத்தனமாய் தங்கள் பிராணன்களுக்கே முடிவைத் தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள். சிலர் இப்படிப்பட்ட செய்கைகளைப் பொறுக்கமாட்டாமல், தங்கள் தாய்வீடுகளுக்கு ஓடியும் போய்விடுகிறார்கள். இவைகளால் ஒரு குடும்பத்துக்கு எவ்வளவு கஷ்டங்கள் உண்டாகுமென்பதை விவரித்துச் சொல்லவேண்டுமா?

55-ம் பாடம்.

ஸ்திரீகள் தங்கள் மருமக்கள்மாரை நடத்தவேண்டிய நல்வழிகள்.

மேற்சொன்ன விதமாய் ஸ்திரீகள் தங்கள் மருமக்கள்மாரைக் குரூரமாய் நடத்துவதற்கு என்ன காரணமென்று யோசித்துப்பார்ப்போம். ஒன்றையுங் காரணமாய்ச் சொல்லக்கூடவில்லை. ஆனால், அந்த மருமக்கள்மார் தங்கள் புருஷரோடு சந்தோஷமாய் ஒருமித்து வாழ்வதினாலும், அவர்கள் நல்ல உடைமைகளை அணிந்துகொள்வதினாலும், நல்ல சாப்பாட்டைச் சாப்பிடுவதினாலும், மாமியார் அவைகளை பார்த்து மனந்தாளாமல் இவ்வித கொடுமைகளைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறதாகத் தோற்றுகிறபடியால், இவைகளுக்குக் காரணம் பொறாமை யென்று ஒருவாறு சொல்லலாம். இந்த பாபிஷ்டிகள் தங்கள் மருமக்கள்மார் விஷயத்தில் இப்படி யேன் பொறாமைப்படவேண்டும்? தான் ஒருத்திக்கு மருமகளாயிருந்தபோது அவள் தன்னை இவ்விதமாய் நடத்தி, தன்மீது பொறாமைகொண்டிருந்தால், அதற்காக இவள் எவ்வளவு துக்கங்களை அனுபவித்திருப்பாள்? தன் மருமகளை அதே விதமாய் இப்போது நடத்தினால் அவளுக்கும் அப்படிதானே யிருக்கும்? இவைகளை யெல்லாம் யோசித்து இவள் தன் மருமகளை யேன் பட்சத்துடன் நடத்தக்கூடாது? மேலும் தன் வயிற்றிற் பிறந்த பெண்ணை அவளுடைய மாமியார் இவ்வாறு நடத்தினால், அதைப் பார்க்கும்போ

தாவது, கேட்கும்போதாவது, தனக்கு எப்படி யிருக்கும்? தன்னுடைய வயிறு எரியாதா? ஐயோ! தன் மகளை இப்படி கொடுமையாய் அந்தப்பாவி நடத்துகிறுளேயென்று, அதை நினைக்கும்போதெல்லாம் இவளுக்குக் கண்களில் நீர் சிந்தாதா? இப்படிதானே தன் மருமகளுடைய விஷயமும் இருக்குமென்று ஏன் எண்ணி நடக்கக்கூடாது?

நம்முடைய தேசத்தில், மாமியார் உத்தியோகத்திற்கு வரும் எல்லா ஸ்திரீகளும், இப்படியே கொடுமையாய்த் தங்கள் மருமக்கள்மாரை நடத்துகிறதில்லை யென்று முன்னமே சொல்லிவிட்டோம். சில புண்ணியவதிகள், அவர்களைத் தங்கள் சொந்த குமார்த்திகளைப்போல் அதிகபட்சத்துடன் நடத்திக்கொண்டு வருகிறுர்கள். அப்படி நடத்துவதில் ஏதாவது கெடுதியுண்டாகுமாவென்று யோசித்துப் பார்த்தால், யாதொரு கெடுதியும் உண்டாகிறதில்லை. மாமியாரால் உண்மையான பட்சத்தோடு நடத்தப்படும் பெண்ணனவள், அவளைத் தன் தாயைப் போல் எண்ணி நடக்கிறுள். ஆனால், சில அவிவேகமுள்ள பெண்கள் அப்படிச் செய்யாமல், புருஷரைக் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு, மாமியாரை வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிடுகிறதுமுண்டு. இது சாதாரணமாய் எங்கும் நடக்கிற விஷயமல்ல. இது புருஷருடைய மூடத்தனத்தினால் நடக்கிறதென்று சொல்லலாம். "தந்தை தாய்ப்பேண்." என்னும் நீதிவாக்கியத்தை மறந்து, சில ஆண்பிள்ளைகள் தங்கள் தாய்மாரை அசட்டை செய்கிறுர்கள். பத்துமாதம் சுமந்துபெற்று பால் கொடுத்து வளர்த்துவந்த தாயை அலட்சியஞ்செய்வது கொடிய பாதகம்.

(பட்டணத்துப் பிள்ளை.)

"ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெலாம் நொந்து பெற்றுப்
பையலென்றபோதே பரிந்தெடுத்துச்—செய்யவிரு
கைப்புரத்திலேந்திக் கனக முலை தந்தாளை
யெப்பிறப்பிற் காண்பேன் இனி."

என்று சொல்லியிருப்பதில், தன்னைப் பெற்ற தாயை ஒருவன் எவ்வளவு மேன்மையாய் நினைக்கவேண்டுமென்று பாருங்கள். ஆனால், இவ்வளவு மேன்மையாய் தங்கள் குமாரர்கள் எண்ணி நடந்துவந்தபோதிலும்,—

(நாலடியார்.)

"உப்பொடு நெய் பால் தயிர் காயம் பெய்தடினும்
கைப்பறு பேய்ச்சுரையின் காய்."

என்றபடி, சில ஸ்திரீகள் தங்களுக்கு இயல்பாய் உண்டான துர்க்குணங்களை விடுகிறதில்லை,

தங்கள் மருமக்கள்மாரை உள்ளன்புடன் நடத்திவரும் மாமிமார்
கள், அவர்களை யெப்பொழுதாவது தங்கள் குமாரர்கள் கோபத்தினால்
அடிக்கும்போது கண்டால், மனம் சகியாமல் தங்கள் குமாரரை அதற்
காக கடிந்து பேசுகிறார்கள். மேலும், புருஷனும் பெண்ஜாதியும் ஏதா
வது மனஸ்தாபத்தால் ஒருவருக்கொருவர் பேசாமலிருந்தார்களானால்,
மாமியார் அதைப்பார்த்து மனவருத்தப்பட்டு, தன்னுடைய மகனுக்கு
வேண்டிய புத்திமதிகளைச் சொல்லி, அவர்கள் இருவருக்கும் சிநேக
முண்டாக்குகிறாள். இப்படிச் செய்வதல்லவோ உத்தமிகளுடைய
கடமையாய்ச் சொல்லவேண்டும்.

56-ம் பாடம்.

ஸ்திரீகள் முதுமையில் கவனித்து நடக்கவேண்டிய முறைமைகள்.

ஓ சகோதரிகளே! நீங்கள் அருமையாய்ப் பெற்று வளர்த்த ஒரு
ஆண்பிள்ளைக்கு, வயதுவந்த பிற்பாடு ஒரு பெண்ணைத்தேடி என்
விவாகம் செய்துவைக்கிறீர்கள்? அவன் உலகத்தில் எல்லா மனிதர்
களைப்போல, வேண்டிய போக பாக்கியங்களை யனுபவித்து, வாழை
யடி வாழையாய் உங்களுடைய சந்ததி விளங்குவதற்காக புத்திர பாக்
கியங்களையும் பெறுவதற்கல்லவா? இவ்வளவு சிறந்த காரியங்களும்
நீங்கள் கலியாணஞ்செய்துவைக்கும் பெண்ணால்தானே ஆகவேண்டும்.
ஒரு மனிதனுக்கு உலகத்தில் உண்டாகவேண்டிய சகல இன்பங்களுக்
கும் அவனுடைய பெண்ஜாதியல்லவா காரணமா யிருக்கிறாள்! இத
ற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கணவனோடுகூடிவாழும் பருவத்திற் சொல்லி
யிருக்கும் நீதிகளைக் கவனித்துப்பாருங்கள்; அப்படி யிருக்க, ஐயோ!
அந்த ஊரார் பெற்ற பெண்ணை நீங்களேன் அநியாயமாய் நடத்துகி
றீர்கள்? உங்களுடைய மகனும் மருமகளும் எப்படியாவது ஒருமித்து
நடந்துகொள்ளட்டுமே; அதனால் உங்களுக்காகவேண்டியதென்ன?
உங்களுக்கு வேண்டியவை எல்லாங்கூடி, வேளைக்குத்தகுந்த போஜன
மும், உடுத்திக்கொள்ளத் தேவையான வஸ்திரங்களுந்தானே? இவை
களில் ஒன்றும் அவர்கள் குறைவு செய்யாமல் நடத்திவரும்போது,
வீணில் அவர்களை ஏன் வருத்தப்படுத்துகிறீர்கள்? உங்களுக்கு அவர்
கள் அன்ன வஸ்திரங்களைக் குறைவின்றி கொடுத்து நடத்துவதோடு,
தங்களைப் பெற்று வளர்த்த தாய்மாராச்சதே யென்கிற மதிப்பும், விசு
வாசமும் உங்கள்மீது அவர்களுக்கிருக்கவும் பார்க்கவேண்டுவதுதான்.
அப்படிக்கில்லாவிட்டால், அவர்களுடைய துர்மார்க்கத்தைப்பற்றி நீங்
கள் அண்டை அயலில் சொல்லித் தூஷித்து, அவர்களுக்கு விவேகம்
வரும்படி செய்வது ஞாயந்தான். அவர்கள் உங்கள்மீது அன்புவைத்து

நடக்கும்போது, வீணாய் அவர்களை யேன் தூற்றுகிறீர்கள்? அவர்களும் அவர்கள் பெண்ஜாதிமாரும் அந்நியோந்நியமாய் வாழ்வதைப் பார்த்து நீங்களேன் பொறுமைப்படுகிறீர்கள்? ஒரு ஆண்பிள்ளை தன் பெண்ஜாதியுடன் ஒருமித்து வாழ்வதினால், எத்தனை அனுகூலங்களிருக்கின்றனவென்று யோசித்துப்பாருங்கள். தன் பெண்ஜாதியுடன் சந்தோஷமாய் வாழ்வதற்கு அவனுடைய தாயானவள் இடந்தராவிட்டால், அவன் இதரமான வேசியர் முதலான பரஸ்திரீகளிடத்தில் போய் சந்தோஷமாய்க் காலங்கழிக்க வகைதேடுகிறான். அதனாலவன் பொருளிழந்து, மானங்கெட்டு தேகத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டு, வியாதிகளுக்கிடந்தேடி, அநேக துன்பங்களை இம்மையிலும் மறுமையிலும் அனுபவிக்கிறான். அப்படி அவன் கெட்டழிவது உங்களுக்கு இஷ்டமாயிருக்கிறதா? அவன் வீட்டில் தன் பெண்ஜாதியுடன் அந்நியோந்நியமாய்க் கலந்து வாழ்வதற்கிடமிருந்தால், இப்படிப்பட்ட கேடுகளுண்டாகுமா? ஒருபோதும் உண்டாகாது.

மேலும் உங்களுக்குக் கிழத்தனம் வந்த பிற்பாடு, உங்கள் ஆசைப் புத்திரரை ஆதரிக்கவேண்டியவர்கள் யார்? "தாய்க்குப் பின் தாரம்" என்றபடி, அவர்களுடைய மனைவிகளல்லவோ அவர்களுக்குத் தாயைப் போல் போஷிப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் செய்யவேண்டியவர்களா யிருக்கிறார்கள். இது உங்களுக்குத் தெரியாதா? இப்படிக்கெல்லாம் உங்களுடைய குமாரர்கள் விஷயத்தில் அன்பு பாராட்டி இன்பங் கொடுத்து நடக்கவேண்டிய அந்தப் பெண்களும், எத்தனையோ தவங்கள் செய்ததினால் உங்களுடைய மேன்மை பொருந்திய கர்ப்பங்களிலுதித்த அவ்வருமையான புத்திரர்களும், ஒருமித்து மனமகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதைக் கண்குளிரப்பார்த்து நீங்கள் ஏன் ஆனந்தமடையக் கூடாது! "அம்மா! எங்கள் மகனும் மருமகளும் எவ்வளவு அந்நியோந்நியமாய் இருக்கிறார்கள் பார்த்தீர்களா! இனி எங்களுக்கு வேறென்ன மனக்குறை இருக்கிறது" என்று சொல்லி, அவர்களைப்பற்றி சிலாக்கியமாய் ஏன் பேசக்கூடாது! இப்படிச் செய்தாலல்லவோ உங்கள் குடும்பத்துக்கு க்ஷேமமும், விர்த்தியும், கீர்த்தியுமுண்டாகும். அப்படிக்கில்லாமல், அவர்களை யெந்நேரமும் புண்ணில் கோலிட்டது போல வதைத்துக்கொண்டிருந்தால், உங்கள் கோத்திரம் விளங்குமா? உங்கள் வயிற்றிற் பிறந்த பெண்கள் வாழ்க்கைப்பட்டுப்போனவிடத்தில் மங்களகரமாய் வாழ்வார்களா? உங்கள் மருமகள்மார்களுடைய வயிற்றெரிச்சல் அவர்களுக்குண்டாகாதா! உங்கள் மருமக்கள்மாரை அன்புடன் நடத்திக்கொண்டு வருவீர்களானால், "மாதா செய்தது மக்களைக் காக்கும்" என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, நீங்கள் செய்யப்பட்ட நன்மைகளெல்லாம், உங்கள் வயிற்றில் அருமையாய் உதித்து, அதிக மேன்மையாய் வளர்ந்து, வேறொரு மாமியாரிடத்தில் குடித்தனம் செய்யும்படியாய் ஒப்புவிக்கப்படும் உங்களுடைய சொந்தப் பெண்களுக்கு ஒரு குடையைப்போல் காப்பாற்றாதா?

மேலும் "மருமகள் மெச்சின மாமியாரில்லை, மாமியார் மெச்சின மருமகளில்லை" யென்பதாய் இக்காலத்தில் வழங்கிவரும் பழமொழி யெதற்காக உண்டாயிருக்கிறது? நீங்கள் செய்யுங் கொடுமையினாலல்லவா! அவ்விதமான மொழிகளை நீங்கள் கேட்கும்போது உங்களுக்கு அவமானமாகவில்லையா? அந்த மருமக்கள்மாரை யினியாகிலும் அன்புடன் நடத்திவருவீர்களானால், அப்பழமொழியைப் பொய்யாக்கி, "மாமியாரை மெச்சாத மருமகளில்லை, மருமகளை மெச்சாத மாமியாரில்லை," என்று ஒரு புதுமொழி யுண்டாகாதா? இதுவுமல்லாமல் உங்கள் மருமக்கள்மார் குடித்தனம் செய்வதில் குற்றமுண்டாகாமலிருக்குமா? இதுவரையில் அவர்கள் தாயின்கீழ் பெண்ணாயிருந்தவர்கள்தானே? அவர்கள் இதற்குமுன் வேறே யாரிடத்திலாவது மருமக்களா யிருந்து பழகி யிருக்கிறார்களா? இனிமேல்தானே அவர்கள் குடித்தனஞ்செய்து பழகவேண்டும்? ஆகையால் எதாவது அற்ப குற்றங்கள் உண்டானபோதிலும், அதற்காக அவர்களுக்கு நல்லதனத்தோடே புத்திகளைச் சொல்லி, அண்டை அயலில் அவர்களைத் தூற்றாமல்,

(நறுந்தொகை.)

"சிறியோர் செய்த சிறுபிழை யெல்லாம்
பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே."

என்றபடி, பொறுத்து அடக்கிக்கொண்டுபோனாலல்லவா, உங்களுக்கு மேன்மையுங் கீர்த்தியுமுண்டாகும். அப்படிச் செய்வதை விட்டு, அற்ப குற்றங்களுக்கெல்லாம் அவர்களைத் தூற்றி, வாயில் வழங்காத வார்த்தைகளால் அடிக்கடி அவர்களைத் திட்டிக்கொண்டே யிருந்தால், உங்களிடத்தில் அவர்களுக்கு மதிப்பிருக்குமா? அடா! இந்த கிழப் பிணத்துக்கு வேறே வேலையில்லை; எதாவது கொஞ்சம் தப்பிதம் அகப்பட்டால், அதையே எந்நேரமும் ஊரெல்லாம் தூற்றிக்கொண்டு திரிகிறாளே! அம்மா! இவள் ஒருத்திக்கு மருமகளாயிருந்தபோது எப்படி வாழ்ந்திருப்பாளோ தெரியாது; ஊரில் வரப்பட்ட சாவும் இவளுக்கு வரவில்லையே; எனக்கென்று இந்த ராக்ஷசி மாமியாராய் எங்கிருந்து வாய்த்தாள்? என்று சாதாரணமாய் இப்போது கொடுமையாய் நடத்தும் மாமிமார்களை மருமக்கள்மார் திட்டுவதைப்போல், உங்களையும் உங்கள் மருமக்கள்மார் திட்டிக்கொள்ள மாட்டார்களா? இப்படிக்கெல்லாம் அற்ப செய்கைகளால் உங்களுக்கிருக்கும் கவுரவத்தை என் வீணில் அழித்துக்கொள்ளுகிறீர்கள்?

இவ்வாறாக மருமக்கள்மார் பட்சம் நாம் பேசுவதில் அவர்கள் செய்யும் எல்லா குற்றங்களுக்கும் அவர்களைக் கண்டிக்கவேகூடாதென்று நீங்கள் எண்ணிக்கொள்ள வேண்டாம். மருமக்கள், வீட்டை விட்டுக் காரணமில்லாமல் தனியே வேறு இடங்களுக்குப் போனாலும், நம்மு

டைய தேசாசாரத்துக்கு விரோதமாய் அந்நிய புருஷரோடு நாணமில்லாமல் பேசித் திரிந்துக் கொண்டிருந்தாலும், வீட்டு விஷயங்களில் வரவுக்கு மிஞ்சி வீண்செலவுகள் செய்தாலும், அவளைக் கண்டிக்காமல் விடக்கூடாது. இப்படிப்பட்ட குற்றங்களை அவளுடைய புருஷனோடு சொல்லித் தருந்தபடி அவளுக்குப் புத்தி வரும்படி தண்டிப்பது ஞாயந்தான். அதைவிட்டு, அவள் பேரில் ஏதாவது குற்றம் அகப்படுமாவென்று, அதற்காக எந்நேரமும் இமைப்புக்கட்டிக் கொண்டிருக்கக் கூடாதென்பது நம்முடையகருத்து; "ஆனைக்கும் அடி சறுக்கும்." என்று சொல்லுகிறபடி, உலகத்தில் யாதொரு தப்பிதமும் செய்யாமல் நடக்க வல்லவர்கள் யார்? அப்படியிருக்க, தாயின்கீழ் பெண்ணாயிருந்து சுகமாக விளையாட்டில் நாள் கழித்துவிட்டு, உடனே ஒருத்திக்கு மருமகளாய் வரும் ஒரு பெண்ணுக்கு, சமுசாரவிஷயத்தில் யாதொரு குற்றமும் செய்யாமல் நடந்துகொள்ளத் தெரியுமாவென்று சரியாய் ஆலோசித்து, அவளுக்கு நாளுக்குநாள் வீட்டுவிஷயங்களில் தேர்ச்சியுண்டாகும்படி நீங்கள் வழிகாட்டவேண்டும். இவ்வாறு செய்வதினால் உங்களுடைய குடும்பத்துக்குப் பலவித நன்மைகளுண்டாகும்.

57ம். பாடம்.

முதுமைப் பருவத்தில் ஸ்திரீகள் தங்கள் புத்திரருக்கு அடங்கியிருக்க வேண்டுமென்பது.

ஸ்திரீகள் தங்களுக்கு வயது முதிர்ந்தபின்னிட்டு, சமுசார விஷயங்களின் சுமையைத் தங்கள் மருமக்கள்மார் தலையின் பேரில் இறக்கிவிடவேண்டும். அக்காலத்தில் அவர்கள், அவசியமில்லாமல் குடும்ப விஷயங்களில் தலையிட்டுக் கொள்வதினால், அவர்களுடைய மனதுக்கு எந்நேரமும் சஞ்சலமாகவே யிருக்கும். அவைகளாலும் தங்கள் மருமக்கள்மாரோடு வீணில் சண்டைபோடும்படி நேரிடும், தங்கள் தேகத்துக்குச் சவுக்கியக்குறைவும் உண்டாகும் விர்த்தாப்பியம்வந்த பின்னிட்டு, இவ்வித சல்லியங்களுக்கு இவர்கள் என் வழி தேடிக்கொள்ள வேண்டும்? முதுமைப் பருவத்தில் ஒரு ஸ்திரீயானவள், தன்னுடைய வீட்டு விருந்தாளியைப்போல் குறைவில்லாமல் சாப்பிட்டு விட்டு, குடும்ப விஷயங்களில் கவலைப்படாமல், தன் பேரன்மார், பேத்திமார் முதலானவர்களை ஜாக்கிரதையுடன் வளர்த்துக்கொண்டுவந்தால், எவ்வளவு அழகாயிருக்குமென்று யோசித்துப் பாருங்கள். இதைவிட வேறேமுக்யமான வேலை யிவர்களுக்கு என்ன இருக்கிறது?

மேலும் ஸ்திரீகளுடைய வாழ்நாட்களில் பால்யமுதல் அந்தியம்வரையில் இவர்களுக்குச் சுதந்தரமில்லை யென்றும், அதினால் முதுமையில் இவர்கள் தங்கள் புத்திரருக்கடங்கி நடக்கவேண்டுமென்றும் நூற்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(நீதிசாரம்)

"மங்கையை வாழுநாளில் வளமொடு பிதாவே காப்பான்
பொங்கிய யௌவனத்திற் பொருந்து பத்தாவே காப்பான்
தங்கிய மூப்பிலேதன் தநயனே காப்பா னன்றிச்
சங்கையா மெக்காலத்தும் சுதந்தர மில்லை தானே."

என்றபடி, ஒருஸ்திரீயானவள், பால்யத்தில் தன்னுடைய பிதாவின் சவரக்ஷணையிலும், யௌவனத்தில் தன் கணவனுடைய ஆக்கினையிலும், முதுமையில் தன் புத்திரனுடைய ஆதரவிலும், இருக்கவேண்டியவளாய் இருக்கிருள். ஆகையால் வயது முதிர்ந்த பிற்பாடு தங்கள் புத்திரருடைய இஷ்டப்படி நடந்து குடும்பங்களில் தங்களால் யாதொரு கலகமும் சச்சரவும் உண்டாகாத விதமாய் ஸ்திரீகள் நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

முற்றிற்று.

உ

நீதிமார்க்கக் கொம்மி.

சீர்பெறு மிப் புவி மீதினில் மானிடர்
திண்ணமுடன் வாழ முனிவர் சொன்ன
ஏர்பெறு மாரிய நீதியைக் கொம்மியாய்
இயம்பப் பாராபரனைத் துதிப்போம்.

1. மாதா பிதா குரு தெய்வம் இவரை
மதியாது விட்டால் மாபாதகம்;
ஆதாரம் உன்னை யீடேற்று வதற்கிவர்
ஆய்ந்து பாரடி ஆரணங்கே.

2. உண்மையே உயிர்களுக் குற்ற துணையென்று
உபநிடதங்க ளெல்லா முரைக்கும்;
புண்ணியங்கட்கு வழிகாட்டும் அது
புத்தியிற் கொள்ளடி பூங்குயிலே.

3 தன்னைப் போலவே அந்நியருமென்று
தருமஞ் செய்வா யவர் தளரும்போது;
அந்நியர் துன்பம் அசட்டை செய்தால் நீ
அடைவதில்லைப் பேறு ஆரணங்கே.

4. அந்நியர்க்குத் துன்பஞ் செய்யாதே அதை
ஆவலாய் மனதில் எண்ணாதே;
மன்னுந் தர்மமும் மற்றத் தவங்களும்
மாய்ந்து போகுமடி மானினியே.

5. அந்நியர் வேதைப்படும்போது மேலோர்
சொந்த நன்மைகளைப் பாரார்கள்;
இன்னுயிர்களையும் ஈவார் அதற்குப்
பின்னும் மென் சொல்வது பெண்மயிலே,

6 சந்தன மரத்தை வெட்டுங் கோடாலிக்கு
கந்த ஜலத்தைத் துளிப்பதுபோல்;
சிந்தையில் எண்ணாது தீங்கு செய்வோருக்கு
வந்தனஞ் செய்வது வண்ணமாமே.

7 ஜாதி குலங்களைப் பாராதே ஒருவர்
வேதனைகள் படும் போதவர்க்கு;
சாத்தியமான வுதவி செய்து அவர்
சங்கடந் தீர்ப்பது தர்மமாமே.

8. தரும விதிவழி நடப்போர்க் கதனால்
தரித்திரம் மென்மேல் வந்திடினும்;
பெருமையாய் மனதை யதர்மச் செய்கையில்
போகவிடாதே நீ பூங்குயிலே.

9. நன்றி மறப்பதை நாடாதே அது
நரக வேதனைக்கு ஆளாக்கும்
என்று முன்னோர்கள் சொன்னதை யுணர்ந்து
இடர்களைத் தேடாதே இட்டவர்க்கு.

10. பொன்னுடன் மண்ணுங் கலந்திருக்கக் கனியில்
மண்ணைவிட்டுப் பொன்னைக் கொள்வதுபோல்;
இன்னல் தருங் கன்மம் இழிவான தென் றெண்ணி
ஈட்டுவாய் புண்ணியம் ஏந்திழையே.

11. மன்னோரம் சொன்னார் மனையழியுமென்று
மாதுமுன் சொன்ன மறைமொழியை;
யெண்ணியே யெந்நாளும் ஏதமில்லாமலே
எட்டி நடவடி ஏந்திழையே.

12. கோபமே பாபத்துக் காதாரம் அதைக்
கொள்ளி கொண்டே நீ சுட்டெரிப்பாய்;
ஆபத்துகள் வரும் அறிவைக் கெடுக்கும்
ஆய்ந்து பாரடி ஆரணங்கே.

13. பொறுமையே யாவர்க்கும் பெருமை தருவதும்
போகங்களை யுண்டாக்குவதும்;
சிறுமைகளென்றும் உண்டாகாது அதைச்
சிந்தையில் வையடி தேன்மொழியே.

14. செல்வம் வந்தாலும் செருக்கடையாதே
சீக்கிரம் வந்திடும் அதற்கு நாசம்;
இல்லாமை நேர்ந்தாலும் இதயத்தில் சஞ்சலம்
நில்லாமல் பாரடி நேரிழையே.

15. முயற்சி யுடையவர் எக்காலத்திலும்
இகழ்ச்சி யடையார்கள் என்று நினை;
உயர்ச்சி யடைவாய் நீ உண்மைவழிகளால்
உறுதியாய் நம்படி ஒண்டொடியே.

16. ஈசனளித்தது எவ்வள வாகுலும்
அவ்வளவே போது மென்றிருப்பாய்;
பேசாதே குறைகள் பேசிடில் வந்திடும்
பெரிய துன்பங்கள் பெண்மயிலே.

17. கொலை களவு காமம் கள்ளுண்ணலானவை
கொடிய பாதகமென்று தவிர்ப்பாய்;
நிலையாக மனதை நித்திய வஸ்துவில்
நிறுத்துவதே மோட்சம் நேரிழையே.

18. தெய்வ பக்தி யில்லாத வர்க்கென்றும்
தீங்குகள் நேரும் அஃதுள்ளவர்க்கு;
வையம் புகழ நல் வாழ்வுக ளுண்டாகும
வானோர் உறவாவார் வாள் விழியே.

19. நீரின்மேற் பிறக்குங் குமிழியானது
நிமிஷத்தில் தோன்றி மறைவதைப்போல்;
பாரின்மீது மாந்தர் தேகமும் வாழ்வும்
பார்க்கும்போதே போகும் பைங்கிளியே.

20. ஈசனிருப்பிடம் இதயத்திலே இதை
யின்னபடி யென் றறியாமல்;
தேசமெல்லாஞ் சுற்றித் திரிந்தலைகிறார்
திண்மை யில்லாதவர் தீங்குயிலே.

21. நீ செய்யுஞ் செய்கையும் நினைக்கு மெண்ணமும்
நீயே யறிவாயென் றெண்ணுதே;
நேசமா யுன் னுள்ளே வாசமா யிருக்கும்
நித்திய வான்மா வெல்லா மறியும்.

22. ஜென்மங் கிடைப்பது கன்மத்தின்படியே
துன்புறுங் காரியஞ் செய்யாதே;
உண்மையாய்க் காயம் மனோவாக்கினையால்
உத்தமி யென்று உயர்வடைவாய்.

23. தனக்குச் சத்துரு மித்துரு வாவதும்
தானே யென்றறிவாய் தையலே நீ;
தாழ்வதும் உயர்வதும் தன்னுலே அதன்
தன்மை யறிவது ஞான[illegible]மே.

24. ஆசை யுண்டாவதும் அது அழிவதும்
ஆகியவைகள் மனத்தாலே;
நேசமாய் மனதை நிறுத்தி ப்ரம்மத்தில்
நிராசை தேடடி ஞானப்பெண்ணே.

25. உற்றார் பெற்றார் முதலாகிய சுற்றத்தார்
ஒருவரும் உன்னுடன் வாரார்கள்;
பற்றும் நீ முன் செய்த பாவ புண்ணியங்கள்
பார்த்துத் தேரடி பைங்கிளியே.

26. ஆரிய நீதியை ஆவலா தமிழில்
அவனியி லுள்ளோர்க் குதவும்படி;
சீருடனே சீனிவாச காமன் சொன்ன
சிங்காரக் கொம்மியை பாடுவாய் நீ.

நீதிமார்க்கக் கொம்மி முற்றிற்று.